

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

ПРЕДЧУВСТВИЕ

за

БУРЯ

НОРА РОБЪРТС

ПРЕДЧУВСТВИЕ ЗА БУРЯ

Превод: Татяна Виронова

chitanka.info

В отдалечен планински хотел става убийство. Мотиви за това имат много от гостите, между които и тайнственият Лукас Маклийн. Възможно ли е мъжът, когото Одри Галахър някога е обичала, да е хладнокръвен убиец?

Преди години Лукас е наранил дълбоко Одри и е загубил любовта ѝ. Сега той е пръв в списъка ѝ от заподозрени. Тя е почти уверена, че има доказателствата върху лентата на фотоапарата си.

Ще прояви ли Одри Галахър филма, на който е запечатан образът на убиеца? Дали чаровната фотографка ще послуша разума, или сърцето си?

ПЪРВА ГЛАВА

Хотел „Пайн Вю“ се беше сгушил удобно и кокетно сред дебрите на планината Блу Ридж в щата Вирджиния. След като се отделише от магистралата, криволичещият тесен път пресичаше малко мостче, широко колкото да премине една кола. Хотелът бе разположен недалеч от мостчето.

Мястото беше много красиво. Сградата имаше чисти линии, които компенсираха доста разхвърляната ѝ структура. Беше на три етажа, изградена от тухли, чийто цвят с времето и от дъждовете бе станал светлорозов. Фасадата бе разнообразна от високи, тесни прозорци, боядисани в бяло. Приличаха на старинни бойници на средновековен замък. Върху стръмния покрив, отдавна избелял до светлозелено, стърчаха три живописни комина. Широка дървена веранда опасваше цялата къща като бяла фуста и към нея от всички страни се отваряха врати.

Поляната наоколо беше зелена и тревата бе нежна като коприна. Мястото не беше повече от декар заедно с къщата. От всички страни го обграждаха скали и дървета и сякаш предявяваха своите права върху земята. Изглеждаше така, като че ли самата природа бе решила, че къщата ще притежава само толкова и нито метър повече. Но ефектът беше вълшебен. Хотелът и планините около него съжителстваха в мир и съгласие и не си пречеха. Изглеждаха като добри съседни, които никога не се карат и не злословят по адрес на другия. Едно истинско гнезденце за влюбени.

Когато спря колата на импровизирания паркинг от едната страна на къщата, Одри видя още пет автомобила, между които и винения шевролет на леля си. Въпреки че сезонът все още не беше настъпил и имаше още няколко седмици до откриването му, тук явно вече имаше гости.

Беше месец април. Във въздуха се усещаше лек пронизващ ветреца. Жълтите нарциси отваряха венчетата, а минзухарите тъжно вехнеха. Край алеята бяха напъпили няколко храста азалии. Светът

сякаш дремеше в очакване на пролетта. Околните планини все още пазеха кафявата си зимна премяна, ала тук-там вече се промъкваха свежи зелени петна. Кафявото и сивото нямаше да удържат дълго срещу палитрата на настъпващата пролет.

Одри преметна фотоапарата върху едното, а чантата върху другото си рамо. Чантата винаги беше на второ място. Освен това в колата имаше и два големи куфара, които също трябваше да пренесе. След кратка борба успя някак си да вземе всичкия багаж в ръце, така че да не се връща втори път, и тръгна по стълбите. Вратата, както винаги, беше отворена.

В къщата нямаше никой. Просторната дневна, която служеше и за приемна, беше празна, макар че в камината буйно гореше огън. Одри остави куфарите на пода и се огледа. Всичко си беше както го помнеше още от дете. Нищо не бе променено.

На земята все още стояха поостарелите килимчета. Върху двете избелели канапета бяха разхвърляни ръчно бродирани възглавнички. По прозорците се поклащаха крепонените перденца, а на полицата над камината се мъдреха неизменните порцеланови статуетки на животни.

С една дума, стаята беше приятна, традиционна, но в никакъв случай подредена. Навсякъде имаше разхвърляни списания. Една кошница, препълнена с кълбета, стоеше до люлеещия се стол. Върху первазите се мъдреха възглавнички, повече за удобство, отколкото за красота. Изобщо атмосферата бе приятелска, непосредствена, с леко загатнат чар. Приличаше повече на дом, отколкото на хотел. Място, където да се завръщаш с удоволствие след напрегнат ден. Одри с усмивка си помисли, че стаята отлично подхожда на характера на собственичката — нейната родна леля.

Почувства задоволство. Странно, колко успокоително действаше откритието, че някой, когото обичаш, не се е променил. Като огледа за последен път дневната, тя прекара ръка през косите си. Те стигаха до кръста ѝ, виеха се на непокорни къдрици и се бяха заплели от вятъра през отворения прозорец на колата по време на дългия път. Помисли си да потърси четка в чантата, за да ги сложи в ред, ала забрави за това в мига, в който чу приближаващите забързани стъпки.

— А, Одри, ти си тук... — Типично за леля ѝ. Реагира така, сякаш беше отсъствала само час, докато е ходила на пазар до близкия

супермаркет, а не е живяла цяла година в Ню Йорк. — Радвам се, че пристигна преди вечеря. Имаме печено, любимото ти ядене.

Одри не посмя да напомни на леля си, че всъщност печеното беше любимо ядене на брат ѝ Пол. Затова се усмихна, без да ѝ противоречи.

— Лельо Таби, толкова е хубаво, че те виждам отново! — Прекоси забързано стаята и целуна жената по бузата. Познатият аромат на лавандула достигна до ноздрите ѝ. Леля ѝ винаги миришеше на едно и също. Помнеше го от дете.

Характерът на леля Таби изобщо не отговаряше на името, което носеше — име на котка. Котките са предразположени към снобизъм, като презрително толерират целия околнен свят. Освен това са известни с бързината, пъргавостта и лукавството си. Леля Таби напротив, имаше склонност към неопределените извъртания, несвързаните разговори и обърканото мислене. Никой не можеше да проследи мисълта ѝ, без да се обърка. Освен това не беше коварна. И Одри я обожаваше.

Тя се отдръпна и я разгледа отблизо.

— Изглеждаш чудесно.

Беше абсолютно вярно. Косата на леля Таби имаше същия кестеняв цвят като на племенницата, но тук-там бе прошарена със сиво, което много ѝ приличаше, и обграждаше с къдриците си дребно кръгло личице. Чертите ѝ също бяха дребни и фино скулптурирани — уста, нос, уши, ръце и крака. Очите ѝ бяха сиво-сини. Въпреки че беше вече на петдесет и пет, кожата ѝ бе гладка като на момиче. Беше с около двадесет сантиметра по-ниска от Одри, приятно закръглена и мека. До нея Одри се чувстваше като недодялана точилка или клечка за зъби. Тя я прегърна още веднъж и целуна и по другата буза.

— Наистина изглеждаш чудесно.

Леля ѝ се усмихна.

— И ти! Каква красавица си станала! Знаех си аз, още като се роди! Ала си ужасно кльоцава. — Тя потупа Одри по бузата и се замисли колко ли калории се съдържат в печеното.

Одри сви рамене и се сети за двата килограма, които качи, когато спря пушенето. После ги свали толкова бързо, колкото и наддаде.

— Нелсън винаги си е бил слаб. Ти явно си се метнала на него — добави лелята, говорейки за брат си, бащата на Одри.

— И все още е — рече Одри, като остави фотоапарата на масата и се усмихна на леля си. — Мама цял живот го заплашва, че ако напълнее, ще се разведе с него.

— О, боже! — Лелята цъкна с език и погледна замислено. — Не мисля, че би било разумно, след толкова години брак.

Осъзнала, че не бе възприела шегата и говореше съвсем сериозно, Одри само кимна в знак на съгласие.

— Приготвила съм стаята, която най-много обичаш, скъпа. Езерото все още се вижда от прозореца. Скоро дърветата ще се раззеленят, но сега... Помниш ли, когато падна като малка? Нелсън трябваше да те вади от водата, като рибка.

— Това беше Уил — напомни на леля си Одри, спомнила си оня далечен ден, когато по-малкият ѝ брат падна в езерото и за малко не се удави.

— Така ли? — Леля Таби за миг придоби объркано изражение, после се усмихна. — Ала той се научи да плува много добре, нали? Какъв голям мъж е сега. Винаги ме е изненадвал. В момента тук няма деца — добави ни в клин, ни в ръкав леля ѝ, като прескачаше от тема на тема и следваше някаква нейна, странна и непонятна за другите логика.

— Видях няколко коли навън. Има ли много хора?

— Една двойка и петима сами — отговори леля ѝ. — Има един французин, който много харесва моя ябълков пай. О, време е да видя какво става в кухнята. Нанси е майстор на печеното, но хич я няма със сладкишите. А Джордж е болен от грип.

Почти беше стигнала до вратата, когато Одри осъзна смисъла на последното изречение.

— Много съжалявам — успя да каже, като се надяваше, че в гласа ѝ имаше достатъчно съчувствие.

— Малко съм притеснена в момента, скъпа, затова ще се наложи сама да се справиш с багажа. Или ако искаш, изчакай някой от господарата да се върне и да ти помогне.

Одри се опита да си спомни кой беше Джордж — градинарят, пиколото или барманът.

— Не се тревожи, лельо Таби, ще се оправя сама.

— А, Одри! — Леля ѝ се обърна, ала Одри знаеше, че всъщност мисълта ѝ бе заета със здравето на Джордж. — Я виж кой идва!

Госпожица Бонд! Тя ще ти прави компания. Знаеш кога е вечерята, по същото време. Не закъснявай.

И явно успокоена, че и Джордж, и племенницата ѝ щяха да получат това, от което се нуждаеха, леля Таби заситни, потропвайки жизнерадостно с точетата си по дървения под.

Одри се обърна да види кой идва и зяпна от изненада.

Джулия Бонд. Позна я веднага. На света нямаше друга жена, която да притежава такава чиста, сияйна красота. Колко пъти беше седяла в препълнения киносалон и се бе наслаждавала на таланта и красотата на Джулия, омагьосващи хората от екрана! С годините хубостта ѝ не беше повехнала. Напротив, продължаваше да заслепява и да излъчва на пълни обороти в три измерения.

Дребна, с изящна фигура, загатваща лек сексапил, Джулия Бонд бе прекрасен пример за жена в най-добрите си години. Кремавите ленени панталони и яркосиния кашмирен пуловер ѝ стояха превъзходно и подчертаваха с цветовете си нейните собствени цветове. Пепелноруса коса обрамчваше лицето ѝ като слънчева светлина. Очите ѝ бяха тъмносини, сякаш дълбокото лятно небе беше слязло в тях. Сочните, добре оформени устни бяха усмихнати дори когато изваяните ѝ вежди се свиваха в гневна дъга. Тя проговори и Одри позна дълбокия, загадъчен и вълнуващ глас, точно такъв, какъвто си го спомняше от екрана.

— Каква прекрасна коса!

Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че говори за нея. Главата ѝ беше празна. Не можеше да възприеме факта, че прочутата Джулия Бонд влезе в скромната приемна на леля ѝ, все едно че влизаше в хотел „Хилтън“ в Ню Йорк. Усмивката на актрисата обаче бе толкова добронамерена и искрена, че Одри не устоя и ѝ отвърна със същата.

— Благодаря. Сигурно сте свикнали на втренчени погледи, госпожице Бонд, но аз ви се извинявам за моя.

Джулия седна с такава неподправена грация на стола, че човек не можеше да не се възхити. Извади тънка дълга цигара и отново погледна Одри с широка усмивка.

— Актърите са свикнали да ги гледат. Седнете, моля — махна с ръка тя. — Имам чувството, че най-сетне ще има с кого да си говоря.

Одри машинално се подчини, превзета от чара на актрисата.

— Разбира се, — продължи Джулия, като не спираше да разглежда лицето ѝ, — вие сте толкова млада и толкова привлекателна. — Тя се облегна назад и кръстоса крака. И кой знае как успя да превърне обикновения люлеещ се стол в трон. — Освен това вашият и моят цвят чудесно се допълват. На колко години сте, скъпа?

— Двадесет и пет — отговори бързо Одри, без да се замисли.

Джулия се разсмя. Смехът ѝ бе нисък и дълбок, като разливаща се вълна.

— Колкото мен... Преди години. — Тя поклати глава с усмивка, сетне я наклони встрани. — Как се казваш, скъпа, и какво те води в това усамотено място, сред тишината на боровите гори?

— Одри — отвърна Одри и разпиля коса по раменете си. — Одри Галахър. Леля ми е собственик на хотела.

— Леля ти ли? — По лицето на Джулия се изписа изненада и забавление. — Тази мила, малка, пухкава женичка е твоя леля!

— Да. — При това точно описание на устните ѝ се появи усмивка. — Сестра на баща ми. — Одри също се облегна назад. И тя бе направила своето проучване по отношение на ъглите и сенките. Джулия Бонд бе прекрасен модел за снимане. Можеше да направи една серия снимки и да ги предложи на списанията. Ето как щеше да съчетае полезното с приятното.

— Не е възможно! — поклати глава Джулия. — Вие изобщо не си приличате. Освен по косата — поправи се тя след кратко мълчание. — Нейната някога е била същата като твоята. Какъв прекрасен цвят! Познавам жени, които биха убили, за да получат този нюанс. А вие го имате в изобилие. Истински дар божи! — Тя всмукна с въздишка от цигарата си. — И така, значи, на гости при леля.

В заключението ѝ нямаше нищо обидно или снизходително. Очите ѝ бяха пълни с искрен интерес и Одри си помисли, че не само я намира чаровна, но започва да я харесва.

— За няколко седмици. Не съм я виждала почти от една година. Тя ми писа и ме помоли да дойда. И аз реших да си взема цялата отпуска наведнъж.

— Какво работиш? — Джулия сви устни. — Манекенка, фотомодел?

— О, не! — При мисълта за тези професии, Одри се разсмя, без да иска. — Аз съм фотограф.

— Фотограф ли? — изненада се Джулия и се зачерви от удоволствие. — Много обичам фотографите. От суета, предполагам.

— Сигурна съм, че и те ви обичат поради същата причина.

— Благодаря! — Джулия се засмя и Одри почувства задоволство и изненада от него. — Много мило от твоя страна.

— Сама ли сте, госпожице Бонд?

— Джулия, моля те. Не ми напомняй за годините, които ни делят. Този цвят на пуловера много ти прилича — смени неочаквано темата актрисата. — Никога не съм носила сиво. — И добави с извинителна усмивка: — Дрехите са моя слабост. Дали съм сама? — Усмивката ѝ стана по-замислена. — Действително тази малка ваканция е нещо като затишие. В момента реанимирам след поредния си съпруг. — Джулия поклати глава. — Мъжете са приятни, ала съпрузите могат да бъдат ужасно непоносими. Имала ли си някога съпруг?

— Никога — не можа да сдържи усмивката си Одри. Тонът на зададения въпрос бе такъв, все едно я питаше дали някога е имала кокер шпаньол.

— А аз имах цели трима. — Очите на Джулия потъмняха и засвяткаха. — В интерес на истината третият беше убийствено отегчителен. Шест месеца с английски барон са достатъчни да ти скъсат нервите. Задължителен етикет, разговори на вие, всичко по график, дори и... Нали се сецаш.

Одри си спомни снимките във вестниците — Джулия до висок, аристократичен англичанин. Беше облечена с костюм от туид, който ѝ стоеше като излят.

— Дадох обет за въздържание — продължи Джулия. — Не към мъжете, а към брака.

— До следващия път? — попита с усмивка Одри.

— До следващия път — потвърди с усмивка Джулия. — Тук съм с Жак Льофар. Но по платонически причини.

— Режисьорът ли?

— Точно той.

Одри отново почувства изпитателния поглед.

— Сигурна съм, че щом те види, веднага ще реши, че е открил нова звезда. Все пак това може да се окаже интересно развлечение. — Тя се начумери за миг, после изтри гримасата. — Останалите

наематели на лелиното ти уютно гнезденце не предлагат много развлечения. Пълна скука.

— Така ли? — Одри машинално поклати глава, когато Джулия ѝ предложи цигара.

— Ами да. Искаш ли да ти разкажа? Значи имаме доктор Спайсър и жена му — започна Джулия и почука с идеално оформения си маникюр върху рамката на стола. Имаше нещо различно в тона и начина ѝ на изразяване. Одри беше чувствителна към подобни неща, ала този път промяната бе много незабележима. Не можа да схване и да определи точно какво се промени. — Докторът сам за себе си е интересен мъж. Висок, добре сложен, хубав, с едва загатнато сиво по слепоочията.

Тя се усмихна. И едва в този миг Одри осъзна, че Джулия приличаше на красива, добре гледана котка.

— Жена му е късичка и абсолютно невзрачна. Тя унищожава и малкото привлекателност, която има, с постоянно намръщената си физиономия. — Актрисата демонстрира физиономията на жената на доктора.

Одри избухна в неудържим смях.

— Колко нелюбезно — съгласи се, все още усмихвайки се тя.

— О — махна грациозно с ръка Джулия. — Не мога да понасям хора, които гледат свирепо всички, само защото не правят или не мислят като тях. Той например обича свежия въздух и се разхожда в гората, а тя мърмори след него и тъгува. — Джулия млъкна за миг и погледна някак си предпазливо Одри. — Ти обичаш ли да се разхождаш?

— Много. — Почувства в гласа си нещо като извинение и се подсмихна.

— Добре — сви рамене Джулия. — Така... Следва Хелън Истърман. — Красивият нокът отново зачука по облегалката на стола, този път по-нервно. Очите ѝ се насочиха към планините зад прозореца. Кой знае защо Одри си помисли, че актрисата изобщо не ги виждаше, нито пък мислеше за борови гори. — Казва, че била учителка по рисуване. Прекарвала ваканциите си, като рисувала природата. Доста е привлекателна, макар че е попрезряла, с малки зловни очички и неприятна усмивка. Следва Стив Андерсън. — Джулия се усмихна с ленивата си котешка усмивка. Одри установи, че повече ѝ харесваше

да описва мъже. — Изключително красив. Широки рамене, калифорнийски руса коса, неприлично сини очи. И главозамайващо богат. Баща му притежава...

— „Андерсън Манюфекчъринг“? — извика Одри и бе възнаградена с утвърдително кимване.

— Колко си умна!

— Чувала съм, че младият Андерсън се домогвал към политическа кариера.

— Ами да. Много ще му прилича — кимна Джулия. — Има изискани обноски и обезоръжаваща момчешка усмивка. Това май е всичко, което трябва да притежава един политик в наши дни.

— Значи държавните мъже ги избират заради усмивката. Звучи много тъжно.

— О, политиците! Не ми говори за тях. — Джулия смръщи нос и сякаш подмина с пренебрежение цялата тази професия. — Някога имах вземане-даване с един сенатор. Ужасно досадна работа е това, политиката. — И се засмя като на някаква шега, която само тя си знаеше.

Тъй като не беше сигурна дали този коментар бе само лично наблюдение, или категорично заключение, Одри не ѝ противоречи.

— В такъв случай изглежда доста непонятно как Джулия Бонд и Жак Льофар са попаднали в подобна компания.

— Шоубизнес, скъпа. — Тя запали нова цигара с усмивка и се обърна към Одри. — Дръж се за фотографията и не обръщай внимание на обещанията, с които ще те засипе Жак. Ние сме тук поради прищявката на последния и най-интересен образ в нашата малка компания. Той е гений. Преди няколко години играх в един филм по негов сценарий. Жак има желание да продуцира нов и аз да играя главната роля. — Джулия дръпна дълбоко от цигарата си. — И аз искам същото, защото добри сценарии не се срещат под път и над път. Да, но нашият човек е стигнал до средата на последния си роман. Жак смята, че може да скалъпи от това, което има, сценарий, ала авторът упорито се съпротивлява. Казал на Жак, че ще дойде за няколко седмици да пише на спокойствие, след което ще премисли отново. Очарователният Жак успя да го убеди да дойдем и ние. Смята, че ще успее, все пак да му въздейства, ако е наблизо.

Одри бе едновременно впечатлена и обърквана. Въпросът ѝ определено беше тъп.

— Винаги ли преследвате авторите по този начин? Мисля си, че има и други.

— И си абсолютно права — отговори кратко Джулия. Само с едно повдигане на веждите изражението ѝ стана надменно. — Но Жак твърдо е решил да направи този филм и освен това ме уцели в момент на слабост. Тъкмо бях привършила четенето на един от най-ужасяващите сценарии, които са ми давали. Всъщност — добави с гримаса тя, — три от най-ужасните сценарии в живота ми. Вярно, че това ми е работата и от тях си вадя хляба, ала не обичам да си губя времето с глупости. Така че... — Джулия се усмихна и разпери ръце. — Ето ме тук.

— На лов за подходящия автор.

— Има си и своите добри страни.

„Искам да я снимам със слънцето зад гърба ѝ. Ниско слънце, залязващо. Контрастът ще бъде умопомрачителен.“ Одри прогони мислите от главата си и се върна към разговора с Джулия.

— Какви са те?

— Авторът се оказа изключително привлекателен, по онзи неописуем начин, който никой не може да придобие, ако не се е родил такъв. Една чудесна смяна на темпото след барона — добави с дяволита усмивка Джулия. — Висок и загорял, с черна коса, малко подълга, отколкото трябва, и винаги разрошена. Кое то кара жените да мечтаят да заровят ръце в нея. Освен това има онези дълбоки очи, които много красноречиво казват „я върви по дяволите“. Изобщо той е един нахакан тип. — Въздишката ѝ преливаше от одобрение. — Нахаканите мъже са неустойими, не мислиш ли?

Одри промърмори нещо и се опита да прогони образа, който описанието на Джулия събуди в нея. Трябва да е някой друг, помисли си отчаяно тя. Просто е задължително да е някой друг. Защо точно Лукас? Сигурно има и други мъже, които да отговарят на това описание!

— Е, разбира се, талантът на Лукас Маклийн оправдава известна арогантност.

Лицето на Одри пребледня, тялото ѝ олекна и тя се почувства безплътна. Вълните на почти забравената болка я връхлетяха със

страшна сила. Как можеше да я боли толкова много след толкова време? Минаха почти три години, откакто се раздели с Лукас.

Беше изградила защитната си стена така внимателно, така майсторски! Как можеше болката да се промъкне през нея само при звука на името му?

Одри стоеше безмълвна и се чудеше каква тъпа, садистична игра на съдбата отново бе изпречила Лукас Маклийн на пътя ѝ, за да я измъчва.

— Какво има, скъпа?

Гласът на Джулия, изпълнен с любопитство и загриженост, достигна до нея като през мъгла и я върна в настоящето. Одри тръсна глава.

— Нищо. — Отново тръсна глава, сякаш да прогони нещо неприятно и преглътна. — Бях изненадана да чуя, че Лукас Маклийн е тук. — Пое си дълбоко въздух и смело погледна Джулия в очите. — Аз го познавах... Преди време.

— Разбирам.

Тя наистина разбира, помисли си Одри, и то много добре. В гласа и изражението на лицето ѝ имаше искрена симпатия.

— Съмнявам се, че ме помни. — Част от нея се молеше това наистина да е така, но друга част искаше точно обратното. Дали щеше да си спомни? Дали я беше забравил? Можеше ли?

— Одри, скъпа, теб нито един мъж не може да те забрави. — Джулия я наблюдаваше през дима на цигарата си. — Била си много млада, когато си се влюбила в него, нали?

— Да. — Одри се опитваше да възстанови защитната си стена. Затова въпросът я свари неподготвена и тя отговори машинално. — Много млада и много наивна. — Успя да се усмихне криво и за пръв път от шест месеца насам взе цигара и я запали. — Ала съм добра и бърза ученичка.

— Струва ми се, че следващите няколко дни ще бъдат доста интересни.

— И аз тъй мисля — съгласи се Одри не много въодушевено. — Е, трябва да кача багажа си в стаята. — Нуждаеше се от време. Трябваше да остане сама, за да събере мислите си и да се успокои.

Като вдигна тънките си ръце към тавана и се протегна, Джулия се усмихна.

— Ще се видим на вечеря.

Одри кимна, взе фотоапарата и чантата и излезе от стаята.

В коридора изгуби малко време, докато намести всичкия багаж в ръцете си, и се заизкачва по стълбите. Въпреки тежестта, почувства облекчение. Лукас Маклийн, помисли си тя и удари брадичката си в ръба на куфара. Беше убедена, че лошото ѝ настроение бе в резултат на раната, която току-що си нанесе. Останала без дъх и сили, Одри стигна пред вратата на нейната стая и хвърли всичко на земята.

— Здравей, котенце. Няма ли пиколо в този хотел?

Гласът и галеното име, с което я наричаше преди три години, сринаха за секунда тухлите в стената, които бе успяла отново да възстанови. След кратко колебание и вътрешна борба Одри се обърна към него. На лицето ѝ нямаше да има болка. Беше се научила да я крие. Но болката беше вътре в нея, учудващо жива и реална. Истинска физическа болка. Напомни ѝ за деня, в който брат ѝ запрати с все сила баскетболната си топка в стомаха ѝ, когато бе на дванадесет години. Сега не си на дванадесет, напомни си тя и посрещна нахаканата усмивка на Лукас със същата.

— Здравей, Лукас. Чух, че си тук. Изглежда „Пайн Вю“ бъка от знаменитости.

Същият си е, установи Одри. Мургав, строен и мъжествен. Вълк единак. Имаше нещо грубо и сурово, подсилено от черните вежди и острите черти, които не можеше да бъдат наречени красиви. О, не, красив бе прекалено скромна дума за Лукас Маклийн. Възбуждащ, неустоим. Фатален. Това бяха думите, които много повече му подходяха.

Очите му бяха толкова черни, колкото и косата. И бяха пълни с тайни. Той беше елегантен, с вродена грация, която бе естествена, а не усвоена впоследствие. Излъчваше истинска мъжественост, която стана още по-осезаема, когато приближи към нея. Едва тогава тя видя колко бе изморен. Под очите му имаше сенки. Беше небръснат. Бръчиците бяха по-дълбоки, отколкото си ги спомняше, а Одри много добре си спомняше всичко, свързано с него.

— Изобщо не си се променила. Изглеждаш така, сякаш беше вчера. — Лукас напълни шепата си с косата ѝ, като не откъсваше очи от нейните.

Одри се запита как е могла да си въобрази, че ще го забрави. Жените не забравяха Лукас. Ясното осъзнаване на този факт запази очите ѝ безизразни.

— А ти изглеждаш зле — отвърна тя и отвори вратата на стаята си. — Нуждаеш се от сън.

Той се облегна на рамката на вратата и ѝ препречи пътя, преди да успее да внесе куфарите си в стаята.

— Имам проблеми с един от образите в новата ми книга — отвърна Лукас. — Тя е високо и стройно като върба създаване с кестеняви коси, които стигат до кръста ѝ. Има тесни бедра, които започват от сливиците.

Одри смело се обърна и го погледна, като внимателно изтри всякакви емоции от лицето си.

— Освен това има детска уста — продължи той и спря очи върху устните ѝ. — Малко, леко вирнато носле и високи скули. Кожата ѝ е като слонова кост с едва загатнато розово под повърхността. Очите ѝ имат дълги мигли и цвят, който прелива от зелено в кехлибар, като на котките.

Одри стоеше мълчаливо и слушаше как описва самата нея. Гледаше го с незаинтересован и отегчен поглед — нещо, което Лукас никога не бе виждал у нея преди три години.

— Тя убиецът ли е, или жертвата? — попита и ѝ стана приятно, когато видя как веждите му се вдигнаха от изненада, преди да се съединят.

— Ще ти подаря един екземпляр, когато я завърша. — Той не откъсваше очи от лицето ѝ. Сетне сякаш капациите паднаха и изражението му стана неразгадаемо. Е, нищо не се е променило, каза си Одри.

— Ще чакам с нетърпение. — След като изрита куфарите си в стаята, тя спря на вратата. Усмивката ѝ не изразяваше никакви чувства. — Ще трябва да ме извиниш, Лукас, ала пътувах дълго и се нуждая от освежаване.

И тръшна вратата под носа му, без да се замисли.

Сетне се хвана с трескава бързина за работа. Разопакова багажа, изкъпа се, подреди дрехите в гардероба. Всичко това ѝ даде време да се съвземе, да се възстанови, преди да си позволи да мисли и чувства. Когато излезе от банята и облече бельото си, вече се бе поуспокоила.

Най-лошото беше преминало. Знаеше, че първата среща, първите думи, ще бъдат най-трудни. Е, ето на, беше го срещнала. Беше говорила с него. И беше оживяла. Не беше толкова страшно, колкото си го беше представяла. Преди време само при мисълта за среща с Лукас се разтреперваше.

Успехът я окуражи, вдъхна ѝ смелост и сила. За пръв път от две години насам Одри си позволи да си спомни.

Беше лудо влюбена в него. Запознаха се, когато тя го издири, за да снима загадъчния и нащумял писател на криминални романи Лукас Маклийн по поръчка на литературното списание, за което работеше. Резултатът бе шест месеца невероятно щастие, последвано от неопишуема мъка.

Той я беше покорил. Не беше срещала мъж като него. А сега вече знаеше с абсолютна сигурност, че на света наистина нямаше друг като него. Лукас беше закон за самия себе си. И в самия себе си. Беше брилянтен, властен, себичен, егоистичен, не търпящ възражения. След като с удивление установи, че той проявяваше интерес към нея, Одри полетя на вълните на изненадата, радостта и любовта.

Арогантността му, както бе казала Джулия, бе неустоима. Телефонните му обаждания в три часа сутринта бяха нещо естествено за него. И скъпоценно за нея. Всеки път, когато потъваше в прегръдките му и чувстваше дивото желание на устните му, беше вълнуващ и вълшебен, колкото първия път. Одри падна в леглото му като зряла круша и му отдаде девствеността си естествено и без задръжки, така както само сляпата любов те кара да го направиш.

Спомни си, че Лукас никога не произнесе думите, които всяко момиче иска да чуе. Сама се увещаваеше, че няма нужда от тях. Думите не са важни. Имаше кошници с цветя, неочаквани пикници на брега на океана с вино в картонени чаши и любов, която оставяше и двамата без дъх, напълно изтощени и празни. За какво тогава ѝ трябваха думи?

Когато краят дойде, всичко стана бързо, но не и безболезнено.

Лукас започна да изпада в лошо настроение и беше раздражителен, ала Одри го отдаваше на книгата, която пишеше в момента, и на умората му. Изобщо не ѝ мина през ума, че може да е отегчен от нея. Обикновено всяка сряда вечеряха в дома му. За нея това беше приятна, тиха вечер, която ѝ беше хиляди пъти по-скъпа от

всички други светски изяви. Бяха двамата заедно и това ѝ беше достатъчно.

Когато влезе в дневната и го видя облечен с костюм, си помисли, че сигурно е решил да внесе малко празнична атмосфера в делничната им вечеря.

— Какво правиш тук, котенце? — Думите бяха неочаквани, но изречени с толкова безгрижен тон, че тя застина от изненада. — А, днес е сряда. — Имаше лека досада в гласа му, все едно че беше забравил часа си при зъболекаря. — Напълно бях изключил. Знаеш ли, боя се, че имам други планове.

— Какви планове? — повтори като ехо Одри. Все още не можеше да осъзнае какво става.

— Вината е моя. Трябваше да ти телефонирам и да ти спестя идването дотук. Извинявай, котенце, ала излизам.

— Излизах ли?

— Точно така, излизам. — Той се приближи и я погледна право в очите. Тя потрепери. Ничии други очи не бяха така горещи или така студени като очите на Лукас Маклийн. — Не усложнявай излишно нещата, не искам да те заболи повече, отколкото е необходимо.

Чувствайки, че сълзите ѝ всеки миг ще рукнат, Одри тръсна глава да ги прогони и да се пребори с тях. Беше ѝ казал, че не обича жените да плачат. Сълзите го вбесявали.

— Стига! Нямам време да се занимавам със сополиви глезли. Приеми връзката ни като упражнение за натрупване на любовен опит. И без това имаш нужда от него.

Той изруга и запали цигара. А тя стоеше и сълзите се стичаха по лицето ѝ без звук.

— Не бъди глупава, Одри. — Спокойният, безизразен глас беше по-страшен от яростта му. Яростта и гневът поне издаваха някакви чувства. — Когато нещо свърши, значи край. Забравяш го и продължаваш напред. — Лукас се обърна към нея с насмешка. — Това е животът.

— Не ме ли искаш повече? — Тя стоеше кротко като кученце, което чака да бъде погалено още веднъж. Зрението ѝ беше замъглено от сълзите, затова не видя изражението му. За миг той остана мълчалив.

— Не се тревожи, котенце — отвърна след малко с безгрижен, брутален глас Лукас. — Други ще те поискат.

Тогава Одри се обърна и си отиде. И трябваше да мине повече от година, преди Лукас Маклийн да престане да бъде първото нещо, за което мислеше всяка сутрин в мига, в който се събудеше.

Но ето на, че оживях, напомни си тя.

Облече яркозелена рокля и се погледна в огледалото. И няма да се дам, каза си Одри. Знаеше, че всъщност бе същото момиче, което се бе влюбило безпаметно в Лукас, ала сега имаше полирано лустро. Невинността си беше отишла и щяха да му бъдат необходими много повече усилия, за да я направи отново на глупачка. Тя тръсна коси, като си спомни със задоволство срещата им в коридора. Поведението ѝ явно го изненада. О, Одри Галахър повече нямаше да позволи на никой да я прави на глупачка. Нито да я накара да плаче.

Мислите ѝ се завъртяха около странното съчетание от гости в хотела на леля ѝ. Зачуди се защо толкова богати и известни личности бяха избрали това забутано място вместо скъпите курорти. После си напомни, че бе време за вечеря. Леля Таби беше поръчала да не закъснява.

ВТОРА ГЛАВА

Странна компания се беше събрала в трапезарията на този усамотен сред планините на щата Вирджиния хотел. Нашумял млад писател, печелещ литературни награди, красива прочута актриса, известен режисьор — французин, богат бизнесмен от Калифорния, преуспяващ сърдечен хирург със съпругата си и учителка, която носеше костюми на Ив Сен Лоран. Преди да успее да подреди впечатленията си, Одри се оказа заобиколена от всички тях. Джулия я окупира собственически и започна да я представя наред. Очевидно тя се наслаждаваше на предимството си, че вече познава Одри и че този факт ѝ отрежда централно място. Ако се бе опасявала, че ще се чувства обърквана, ставайки център на вниманието на толкова много непознати хора, Одри осъзна, че това просто нямаше да се случи. Освен това беше удивена от точността на описанието, което Джулия бе направила на всеки един от гостите. Сега ги наблюдаваше и се забавляваше.

Доктор Робърт Спайсър наистина беше отегчително хубав. Наближаваше петдесетте и пращеше от здраве. Носеше скъпа зелена жилетка с кафяви кожени кръпки на лактите. Съпругата му Джейн бе точно такава, каквато я описа Джулия — отчайващо безлична. Краткотрайната усмивка, която се появи на устните ѝ, докато се запознаваше с Одри, изчезна след секунда, за да бъде заменена от маската на недоволство, която изглежда се бе превърнала в навик. Тя хвърляше мрачни погледи към съпруга си, докато той обръщаше прекалено много внимание на Джулия Бонд.

Докато ги наблюдаваше, Одри изпита леко съчувствие към Джейн, но нито капка неодобрение към Джулия. Никой не се сърди на цветята, че привличат с аромата и красотата си пчелите, нали? Привличането на Джулия бе колкото естествено, толкова и силно.

Хелън Истърман не беше в първа младост, ала бе привлекателна по един ненатрапващ се, практичен маниер. Алночервената рокля беше очевидно скъпа и ѝ стоеше много добре, но леко дразнеше сред обикновената, непретенциозна обстановка на лелината ѝ приемна.

Лицето ѝ бе идеално гримирано и напомни на Одри за маска. Като фотограф тя отлично знаеше тайните и триковете на гримирането. Нещо в тази жена не ѝ хареса и Одри инстинктивно започна да я отбягва.

За разлика от нея Стив Андерсън беше изтъкан от чар. Спортен външен вид, калифорнийска марка, както бе казала Джулия. Одри хареса леките бръчици в ъгълчетата на очите му, които се появяваха, когато се усмихнеше, и безгрижния му шик. Носеше панталони цвят каки. Но тя със сигурност знаеше, че със същата лекота и безгрижие би носил смокинг и черна папийонка. Ако наистина избереше политическата кариера, непременно щеше да се издигне много високо.

Джулия не ѝ разказа нищо за Жак Льофар. Каквото знаеше за него, бе от клюкарските страници на списанията или от филмите му. Беше по-дребен, отколкото си представяше, може би колкото самата нея, ала строен и жилав. Имаше изсечени, интелигентни черти на лицето и кафявата му коса бе сресана назад, така че откриваше високо чело с три дълбоки бръчки. Харесаха ѝ добре оформените му мустаци и начина, по който взе ръката ѝ и я вдигна към устните си за целувка, когато Джулия му я представи.

— Одри — започна Стив с усмивка. — Тук аз изпълнявам ролята на барман поради болестта на Джордж. Какво да ви направя?

— Водка „Колинс“ — отговори вместо нея Лукас.

— Паметта ти е станала по-добра — отбеляза хладно Одри, макар да беше решила да не му обръща внимание.

— Както и твоят гардероб. — Той прокара пръст по яката на роклята ѝ. — Някога носеше само джинси и стари пуловери.

— Пораснах. — Очите ѝ бяха ледени, също като неговите.

— Виждам.

— О, вие се познавате! — възкликна Жак, намесвайки се в разговора. — Но това е забележително! Стари приятели ли сте?

— Стари приятели — повтори Лукас, преди Одри да успее да отговори, след което я изгледах насмешка. — Би ли казала, че определението е точно, котенце?

— Котенце ли? — изненада се Жак и се замисли за миг. — А, *oui*, заради очите. — Доволен, той прокара показалеца си по мустаците. — Много точно определение. Какво мислиш ти, *cherie*? — Жак се обърна

към Джулия, която очевидно се забавляваше от сцената. — Тя е очарователна, а и гласът ѝ е добър.

— Излишно е, Жак. Вече я предупредих — отвърна актрисата и отпрати ослепителната си усмивка към Робърт Спайсър.

— Колко прибързано от твоя страна — рече тъжно Жак.

— Одри работи от другата страна на обектива — обясни Лукас. Тъй като знаеше, че не сваля очи от нея, тя бе благодарна на Стив, който ѝ подаде чашата с питието. — Фотограф е.

— Още повече съм очарован. — Жак сграбчи ръката ѝ в своята. — Кажете ми, защо сте избрали да стоите зад обектива вместо пред него? Само вашата коса би накарала поетите да грабнат моливите.

Никоя жена не е имунизирана спрямо френската галантност и Одри му се усмихна щастливо.

— Съмнявам се, че бих могла да стоя достатъчно дълго пред обектив.

— Фотографите са изключително полезни — отбеляза неочаквано Хелън Истърман, вдигна ръка и приглади тъмния гладък шлем, на който бе сресана косата ѝ. — Добрата, чиста снимка може да бъде много полезен инструмент... За художника.

След това странно изявление настъпи неловка пауза. В стаята се възцари напрежение. Сякаш отнякъде нахлу тревога. Беше така необичайно за това уютно място, че на Одри ѝ се стори, че си въобразява. Хелън се усмихна на настъпилото мълчание и отпи от питието си. Очите ѝ прескачаха от човек на човек, без да се спират върху никого за повече от секунда.

Одри разбра, че има нещо, което изолира Хелън и я поставя някъде встрани от останалите. Между тях без думи се предаваха съобщения, ала нямаше начин да открие кой с кого си комуникира и за какво.

Настроението се промени, когато Джулия въвлече Робърт Спайсър в игрив разговор. Постоянно намусената маска върху лицето на Джейн Спайсър стана още по-задълбочена.

Атмосферата остана същата и по време на вечерята. Одри седеше между Жак и Стив и имаше идеалната възможност да попълни пропуските в образованието си, като наблюдаваше как Джулия флиртува едновременно с Лукас и Робърт. Според нея тя бе просто великолепна. Въпреки че ѝ беше леко неприятно, виждайки как Лукас

отговаря на флирта, не можеше да не се възхити на таланта на Джулия. Чарът и красотата ѝ бяха ненадминати. Тя беше ненаситна. Жена ламя.

Джейн вечеряше в изолирано мълчание.

Горката нещастна женица, помисли си Одри, а после се зачуди каква ли би била собствената ѝ реакция, ако това беше нейният съпруг. Действие, реши тя, стопроцентово действие, а не мълчание. Просто ще ѝ издера очите. Картичката на безличната Джейн, която кълве очите на ослепителната Джулия, я накара да се усмихне. Докато се наслаждаваше на мисълта си, усети очите на Лукас върху себе си.

Веждите му бяха вдигнати по начин, който показваше, че се забавлява. Одри знаеше това. Затова обърна цялото си внимание към Жак.

— Намирате ли разлики в производството на филми между Европа и Америка, господин Льофар?

— Казвайте ми Жак. — Усмивката повдигна леко краищата на мустаците му. — Има разлики, разбира се. Бих казал, че американците са... Повече авантюристи от европейците.

Тя повдигна рамене и се засмя.

— Сигурно защото сме смесица от много националности. Не сме с изявена идентичност, а просто американизирани.

— Американизирани. — Жак повтори думата и тя му хареса. Ухили се непосредствено и това му придаде по-младежки вид от усмивката, просто бе не толкова шлифовано... — Да, бих казал, че почувствах нещо такова в Калифорния.

— Е, все пак Калифорния е само един от аспектите на тази страна — намеси се Стив. — Аз не бих казал, че Лос Анджелис или Южна Калифорния са типични за Америка. — Одри почувства как погледът му се спря и заплете в косите ѝ. Интересът му събуди лек трепет и това ѝ хареса. То доказваше, че все още бе жена в очите на мъжете, че все още бе харесвана. — Била ли сте в Калифорния, Одри?

— Живях там... Преди време. — Отговорът към Стив и необходимостта да докаже нещо сама на себе си я накараха да обърне очи към Лукас. Погледите им се срещнаха и заковаха един в друг за част от секундата. — Преместих се в Ню Йорк преди три години.

— Тук имаше едно семейство от Ню Йорк — продължи Стив. Ако бе забелязал погледите, които си размениха, с нищо не го показва,

нито привлече вниманието на останалите. Да, от него ще излезе наистина добър политик, помисли си още веднъж Одри.

— Тръгнаха си тази сутрин. Жената бе от онзи тип енергични дами, които излъчват жизненост с всяка своя клетка. Тя явно се нуждаеше от това — добави той с усмивка, която бе предназначена единствено за Одри. — Имаше три момчета. Тризнаци. Мисля, че бяха на единадесет години.

— О, онези ужасни хлапета! — Джулия престана да флиртува с Робърт и насочи очи към тях, като ги завъртя драматично. — През цялото време тичаха наоколо като стадо маймуни. Най-лошото бе, че никога не знаеш кое от тях скача, търчи или пищи. Приличаха си като три капки вода и правеха всичко тройно! — Тя вдигна чашата си с вода. — Бяха като слонове!

— Тичането и вдигането на шум са част от детството — изкоментира Жак, като поклати глава. — Джулия — отново се обърна той към Одри със заговорническо намигане — се е родила направо на двадесет и една години и красива.

— Всеки, който има добри маниери, се е родил на двадесет и една — прекъсна го Джулия. — А красотата е просто въпрос на гени. Подарък от Бога. — Сега очите ѝ се смееха. — Жак е луд по децата — осведоми тя Одри. — Има цели три екземпляра. Собствено производство.

Заинтригувана, Одри се обърна към него. Никога не бе мислила за Жак Льофар друго, освен като за режисьор на филми.

— И аз съм луда по децата — забеляза тя и му се усмихна. — От какъв пол са вашите?

— Момчета — отвърна Жак. Одри долови гордост в гласа му и леко се изненада. — Те са като аптекарски шишенца. На седем, осем и девет години. Живеят във Франция с жена ми, по-точно с бившата ми жена. — Той се намръщи, сетне лицето му се проясни. И Одри разбра как са се появили тези три бръчки на безпокойство върху челото му.

— Жак иска да получи попечителство над малките чудовища... — Погледът на Джулия бе много по-благ от думите ѝ. Одри видя как привързаността надделя над флирта. — Макар да продължавам да се съмнявам в твоя здрав разум, Жак, трябва да призная, че ще им бъдеш по-добър баща, отколкото Клодет — майка.

— Делата за попечителство са деликатна материя — обади се неочаквано от другия край на масата Хелън. Пиеше вода и наблюдаваше компанията над ръба на чашата с малките си пронизващи очички. Погледът, който отправи към Жак, доказваше, че ще изпепели всеки, който не е на нейното мнение или се опита да ѝ противоречи. — Много е важно някоя, как да кажа, неподходяща информация да не излезе на бял свят точно в този момент. Всичко отива на кино.

Отново се възцари тишина и напрежение. Одри почувства как французинът до нея се сви и сякаш се смали на стола. Но имаше и друго. Нещо неуловимо премина от единия до другия край на дългата борова маса. Беше невъзможно да не го почувства, въпреки че нямаше нищо явно, нищо определено. Инстинктивно Одри потърси очите на Лукас. Ала в тях не видя друго освен ледената маска, която бе виждала толкова често в миналото.

— Леля ви сервира прекрасни ястия, госпожице Галахър. — С доволна усмивка Хелън прехвърли вниманието си към Одри.

— Да — гмурна се тя в ужасната тишина. — Леля Таби отдава на храненето изключително голямо значение.

— Леля Таби ли? — Звънкият дълбок смях на Джулия се нахвърли върху тишината и успя да я надвие. Въздухът сякаш олекна и стана поносим за дишане. — Какво чудесно име! Знаеше ли, че Одри има леля на име Таби, когато си я кръстил „котенце“, Лукас? — Тя се загледа в него. Очите ѝ блестяха и бяха големи като чинии. Одри си спомни един филм, в който Джулия играеше невинно девойче. Беше ненадмината.

— Лукас и аз не бяхме толкова близки, че да си говорим за роднините. — Гласът на Одри беше равен и безгрижен и тя се зарадва, че успя да произнесе думите с подобна интонация.

Лукас се намръщи.

— Точно така — съвзе се много бързо обаче той. — Бяхме прекалено заети с други неща, че да обсъждаме родословните си дървета. — И ѝ хвърли усмивка, от която пулсът ѝ се ускори. — За какво си говорихме тогава, котенце?

— Забравила съм — промърмори Одри, осъзнавайки, че е загубила битката. — Беше толкова отдавна.

В този момент леля Таби влезе със своя коронен десерт.

Имаше музика и огън в огнището, когато всички се върнаха в приемната. Сцената, ако можеше да я заснеме и запечата завинаги на филм, на пръв поглед изглеждаше приятелска. Стив и Робърт се бяха навели над шахматната дъска, а Джейн продължаваше безкрайното си ровене из списанията. Дори и да нямаше фотографско око, чувствително към цветовете, Одри беше категорична, че тази жена не бива никога да се облича в кафяво. Но знаеше с абсолютна сигурност, че винаги го прави.

Лукас се бе разположил на канапето. Той можеше да се отпусне по един небрежен начин, без да изглежда грозно. В момента около него нещо витаеше, някаква енергия бушуваше под повърхността, ала Лукас я държеше под контрол. Одри знаеше, че наблюдава хората, без това да се набива в очи. Не защото много го беше грижа дали ги притеснява, или за да не им причини неудобство. Подобен такт не му беше присъщ. Просто защото можеше да го прави. А като ги наблюдаваше, успяваше да разгадае тайните им. Като истински проникателен писател, той извайваше образите в своите книги от плът и кръв. И без милост, припомни си Одри.

В този момент изглеждаше зает с разговора, който водеше с Джулия и Жак. Бяха седнали до него на канапето и си говореха с онази фамилиарност, присъща на хората от една и съща обществена група. И тримата бяха от един бранш, от един общ свят.

Но не и от моя, напомни си Одри. Само си бях въобразила за малко, че е мой. Само си бях въобразила за малко, че и Лукас е мой. Беше права, когато му каза, че е пораснала. Игрите на въображението и фантазиите са само за малки деца.

И все пак, помисли си тя, като седна удобно и продължи да наблюдава гостите на леля си, тук става нещо. Върви някаква игра. Под идиличната спокойна картинка проблясваше нещо тревожно. Някакво безпокойство се промъкваше в ъглите. Одри бе силно чувствителна към контрастите, нали с това си вадеше хляба, затова можеше да ги усети, да ги почувства. Те не ми позволяват да вляза в играта им, помисли си тя, ала това не я засегна.

Не искаше да играе, най-малкото чужди игри. Затова, без да се извини на никого, Одри се измъкна и тръгна да търси леля си.

Каквото и напрежение да бе изпитвала, то моментално се стопи, щом влезе в стаята ѝ.

— О, Одри! — Леля Таби свали очилата от носа си и ги остави да паднат на гърдите ѝ, прикрепени с верижка около врата. — Тъкмо четях писмо от майка ти. Бях забравила за него. Пише ми, че ще дойдеш, а ето че ти вече си тук. — Тя се усмихна и потупа ръката на племенницата си. — Деби винаги е била много умна. Хареса ли ти печеното, скъпа?

— Чудесно беше, лельо, благодаря.

— Ще трябва да ти готвя поне веднъж в седмицата, докато си тук. Ако мога малко да те поохраня, ще бъда много доволна.

Одри се подсмихна, защото тя всъщност обичаше спагети, а брат ѝ Пол — печено. Той сигурно ядеше спагети до припадък, когато гостуваше на леля Таби.

— Ще трябва да си го запиша, защото всичко се изплъзва от паметта ми.

Одри си каза, че и бележките на леля Таби се губеха и потъваха в друго измерение и това леко я обнадежди.

— Къде ли са очилата ми? — промърмори леля ѝ, като намръщи невероятно гладкото си чело. Стана и отиде до бюрото, вдигна хартиите и зарови между книгите. — Никога не са там, където ги оставя.

Одри вдигна люлеещите се на верижка очила от гърдите на леля си и ги сложи на носа ѝ. След като премига изненадано, леля Таби се разсмя.

— Ама че работа! Не е ли странно? През цялото време са си били тук. И ти си много умна, също като майка си.

Одри не издържа и прегърна силно леля си.

— Лельо, обожавам те!

— Винаги си била толкова сладко дете! — Лелята я потупа по бузата, сетне се отдръпна, като остави след себе си мирис на лавандула и пудра. — Надявам се, че изненадата ти хареса.

— Сигурно ще ми хареса.

— Как, не си ли я видяла още? — Малката уста на леля ѝ се изкриви в гримаса. — Господи, колко съм заваяна! Ами да! Аз не съм ти я показала, така че как може да ти хареса! Добре ли си побъбрихте с

госпожица Бонд? Тя е много изискана и красива дама, нали? Мисля, че работи в шоубизнеса.

Усмивката на Одри беше искрено любезна. Не, на света нямаше друга като нейната леля Таби.

— Да, и аз така мисля. Освен това винаги съм я харесвала.

— О, вие сте се срещали и преди? — попита разсеяно леля й, докато подреждаше книгата по бюрото си. — Предполагам, че ще е по-добре да ти го покажа сега, докато все още не съм забравила.

Одри се опитваше да следва течението на мисълта на леля си, но не беше идвала тук от година и бе загубила практика.

— Какво искаш да ми покажеш, лельо?

— Ами че то няма да бъде никаква изненада ако ти кажа, нали? — Таби игриво докосна с пръст нослето на Одри. — Ти трябва само да бъдеш търпелива и да ме последваш. — С тези думи тя излезе от стаята.

Одри тръгна след нея. Трябваше да понамали крачка, за да върви заедно с леля си. Походката й обикновено бе свободна и с широк разкрач заради дългите крака и тънкото тяло, докато леля й ситнеше неравномерно. Като зайче, което е излязло на пътя и, заслепено от фаровете на колите, не знае накъде да побегне. Докато вървяха, леля Таби мърмореше нещо за спалното бельо. А мислите на Одри неизменно се въртяха около Лукас.

— Ето че стигнахме. — Леля Таби спря и погледна със загадъчна усмивка вратата.

Тази врата, доколкото си спомняше Одри, водеше към стая, която служеше за склад. Беше място за съхранение на перилни препарати, тенджери, тигани и други домакински прибори. Освен това беше свързана с кухнята.

— Е, какво мислиш? — попита леля Таби, сияейки.

Като търсеше най-точния отговор, Одри реши, че изненадата сигурно е в стаята.

— Моята изненада вътре ли е?

— Да, разбира се. О, колко съм глупава! — Леля Таби зацъка с език. — Та как можеш да ми кажеш какво мислиш, като все още не сме отворили вратата.

След тази безподобна логика, лелята отвори вратата.

Когато светнаха лампите, Одри застина онемяла. Там, където очакваше да види парцали, четки и метли, имаше напълно оборудвана тъмна стаичка. Всеки апарат, всеки детайл стоеше пред нея и светеше с никелираните си повърхности. Направо загуби ума и дума.

— Е, какво мислиш? — повтори леля Таби. Тя тръгна из стаята, като се спираше тук и там, разглеждаше шишетата с проявител и химикали, докосваше табличките и щипките със страхопочитание. — Всичко изглежда прекалено научно и технично. — Увеличителят я накара да се намръщи и да поклати глава. — Сигурна съм, че не разбирам нищичко от тези неща.

— О, лельо! — Одри най-сетне успя да възвърне гласа си. — Не беше необходимо.

— Какво има, скъпа, нещо не е ли наред? Нелсън ми каза, че сама промиваш и копираш филмите си, а компанията, която ми изпрати оборудването, ме увери, че не са пропуснали нищо. Разбира се... — Гласът ѝ потрепери от съмнение. — Аз нали не разбирам нищичко. Може и да са ме излъгали.

Леля ѝ изглеждаше така нещастна, че Одри почувства как сърцето ѝ прелива от обич.

— Не, лельо, всичко е точно. Просто е чудесно! — Тя прегърна малката дребна женичка с две ръце. — Не трябваше да го правиш. Всички тези разходи и грижи!

— А, това ли? — прекъсна я леля ѝ и отново се заразхожда из стаята. — Не беше никакъв проблем. Онези приятни млади момчета дойдоха и подредиха всичко. А колкото до парите... — Тя сви закръглените си рамене. — Предпочитам да им се радваш сега, вместо след като умра.

Понякога, помисли си Одри, малкият объркан мозък на леля ѝ стреляше безпогрешно и уцелваше точно.

— Лельо Таби! — Тя взе лицето на леля си в две ръце. — Никога не съм получавала по-голям подарък. Истинска изненада! Благодаря ти. — И я разцелува.

— Пожелавам ти да си прекараш добре. — Бузите на леля ѝ почервеняха от удоволствие. Тя огледа още веднъж апаратурата. — Надявам се, че ще внимаваш и няма да вдигнеш къщата във въздуха.

Одри знаеше, че това изобщо не бе казано на шега и че леля ѝ наистина си представяше ужасяващи експлозии. Нещо като

апокалипсис. Затова най-сериозно я увери, че такова нещо няма да се случи. Успокоена, леля Таби си отиде и я остави да разгледа спокойно владението си.

Повече от час Одри остана в тъмната стаичка. Фотографията, с която започна да се занимава като дете, се бе превърнала в нейна професия и работа. Химикалите и сложната апаратура не ѝ бяха непознати. Тук, в тъмната стаичка, или с фотоапарата в ръка, Одри знаеше точно коя е и какво иска. Тук се научи да се контролира. Тук се научи на самообладание. Онова самообладание, което ѝ бе така необходимо, когато мислеше за Лукас. Вече не беше момичето с росни очи, готово да последва някого само при едно повикване с пръст. Беше жена с професия и си бе извоювала репутация в своите среди. Нямахше път за връщане назад.

Приятно уморена след пренареждането на тъмната стаичка по неин вкус, Одри отиде в кухнята, за да си направи чай. Луната бе цяла, пълна и бяла, с едно тънко облаче, разсичащо я като кама. Неочаквано по гръбнака ѝ премина студена тръпка. Същото странно чувство, което бе изпитала няколко пъти тази вечер. Тя се намръщи. Въображение? Познаваше се достатъчно добре, а и то бе част от работата ѝ. Не, това беше нещо друго, различно.

Откритието, че Лукас бе в хотела, я разстрои, а и нервите ѝ бяха изопнати. Сигурно това беше причината, реши Одри. Напрежението, което бе почувствала по-рано, бе нейното собствено напрежение. Напрегнатостта — нейната собствена напрегнатост. Тя изля останалия чай в мивката и реши, че се нуждае от един дълъг и здрав сън. И никакви сънища, заповяда сама на себе си Одри. Достатъчно бе сънувала преди три години.

Къщата беше съвсем тиха. Лунната светлина влизаше през прозорците и изпълваше ъглите със сенки. Верандата бе тъмна, ала докато я прекосяваше, Одри дочу приглушени гласове. Поколеба се за миг дали да спре и да поздрави, сетне долови красноречиви нотки, които ѝ подсказаха, че това, което чуваше, не бе разговор, а спор. В тихите гласове имаше гняв. Неразличимите думи бяха кратки, бързи и ядни. Одри подмина тактично, тъй като не желаше да се намесва в битката. До ушите ѝ достигна кратка ругатня, изречена на френски.

Тя се заизкачва по стълбите и се подсмихна. Най-вероятно Жак беше изгубил търпение от артистичното упорство на Лукас. И от чисто

женска злоба Одри се надяваше французинът да му даде добър урок.

Но още преди да преполови пътя до стаята си, видя, че греши. Лукас Маклийн не можеше да бъде на две места едновременно. И тъй като беше тук, значи не беше там. Защото, подпрян на вратата на една от стаите, той се целуваше с Джулия Бонд.

Одри знаеше какви бяха ръцете му, когато прегръщат, и какъв вкус имаха устните му. Спомняше си всичко съвсем осезаемо и ясно, сякаш не беше минал нито ден, а камо ли години, откакто се разделиха. Знаеше как ръцете му преминаваха по гърба, за да достигнат до шията и да я обгърнат. Знаеше, че пръстите му можеха да бъдат ласкави и груби. Не, всъщност ласките на Лукас не бяха нежни.

Нямаше нужда да се крие, за да не я видят. И двамата бяха така обзети един от друг, че не забелязваха нищо. Беше сигурна, че дори покривът да паднеше върху главите им, нямаше да го усетят.

Болката нахлу с пълна сила и я превзе.

И тя даде воля на непознатата и ужасна ревност, която стегна сърцето ѝ, като тресна с все сила вратата на стаята си.

ТРЕТА ГЛАВА

Гората беше утринно свежа. Цареше спокойствие, изпълнено с аромати и птичи песни. На изток хоризонтът бе покрит с бързо носещи се бели облаци. Тъй като беше оптимистка по природа, Одри насочи надеждите си към тях, пренебрегвайки застрашително тъмното небе на запад. Червени жилки прорязваха небето покрай върховете на планините. Цветът му преминаваше плавно в розово, докато стане синьо.

Светлината бе добра, филтрираше се през белите облаци и се отразяваше в гората. Листата още не бяха напълно развити, за да си взаимодействат със слънцето и да постигнат онази неповторима игра на лъчите със сенките. Едва-едва докосваха короните на дърветата със зелените си връхчета. Понякога вятърът огъваше клонки или си играеше с косата ѝ. Миришеше на пролет.

Зърна виолетки, които се открояваха драматично върху тъмния мъх. Видя една червеношийка да крачи важно по земята и да търси червеи. Катеричките прескачаха нагоре-надолу по дърветата, размятали рунтави опашки.

Одри възнамеряваше да отиде към езерото, като се надяваше да попадне на някой елен, слязъл рано-рано на водопой, но фотоапаратът ѝ сам настояваше да го вдига отново, и отново, и да снима. Тя вървеше бавно из гората в пълна хармония с природата, щастлива от тишината и самотата.

В Ню Йорк никога не можеше да се почувства сама. Самотна да, ала сама никога. Градът я поглъщаше. Той влизаше навсякъде, натрапваше се, налагаше своето темпо, шум и присъствие. Сега, заобиколена от планините като в пашкул, Одри осъзнаваше колко много бе искала да остане сама. Да се разтовари. След като напусна Калифорния и Лукас, тя не си позволи да се отдаде на самотата. Имаше празнина, която трябваше да бъде запълнена и Одри я напълни с хора, с работа, със звуци и шум — с всичко, което можеше да държи

съзнанието ѝ заето. Възползва се от забързания ритъм на града. Той не оставяше място за самосъжаление. Беше ѝ необходимо.

Сега копнееше за ритъма на планината.

В далечината проблесна езерото. Околните планини и дървета се оглеждаха в него като в огледало, обърнати и сенчести. Нямаше сърни, нито елени, но когато доближи достатъчно, забеляза две фигури на другия бряг. Канарата, върху която беше стъпила, бе на около двадесет метра над езерото и малката долина, в която то беше разположено. Гледката бе впечатляваща.

Самото езеро имаше формата на широк палец, с дължина около сто метра и ширина четиридесет. Вятърът, който заплиташе косите ѝ горе, не достигаше до повърхността му. Тя беше гладка и спокойна. Опаловата вода постепенно потъмняваше и към средата ставаше черна. Там явно беше много дълбоко.

Одри забрави двойката, която се разхождаше край езерото. Беше напълно превзета от красотата му. Мисълта ѝ бе изпълнена единствено с ъгли, метри, дълбочина на обектива и скорост на снимане. Тя щракаше ли, щракаше.

Слънцето продължи да се изкачва по небето. Беше много доволна от снимките, които направи. Спря, колкото да смени филма. След това забеляза, че светлината бе друга. Вече не бе подходяща и затова реши да се върне в хотела.

Този път гората сякаш се бе променила. Слънцето беше по-силно, въздухът по-топъл, ала Одри почувства странно безпокойство, което не бе доловила в сумрака на ранния изгрев. Имаше усещането, че някой я следи. Уплашена, тя погледна зад себе си и реши, че бе пълна идиотка. Кой можеше да я следи? И защо? Въпреки това усещането остана.

Спокойствието беше изчезнало. Одри с мъка потисна импулсивното си желание да бяга, да стигне колкото може по-бързо до хотела, където имаше хора. И горещо кафе. В края на краищата не беше дете, което да се бои от духове и тролове. И за да си докаже, че бе смела и страховете не я плашат, тя се насили да спре и направи една чудесна снимка на две катерички, които сякаш се целуваха. В този миг дочу шум от изсъхнали листа и счупени клонки и страхът скова краката ѝ.

— Котенце, все още ли си неразделна с апарата?

Кръвта избухна в главата ѝ, когато видя пред себе си Лукас. Беше пъхнал ръце в джобовете на джинсите си и стоеше невъзмутимо точно пред нея. За миг Одри не може да каже нищо. Страхът, който бе сковал крайниците ѝ, бе завързал и езика ѝ.

— Защо се промъкваш като разбойник и ме следиш? — извика тя, щом възвърна дар словото си. Беше бясна. Ядосваше се на себе си, че бе толкова глупава да се страхува. Ядосваше се и на него — че точно той бе човекът, който я бе уплашил. Отметна назад коси и го загледа гневно.

— Виждам, че най-сетне си намерила начин да се справяш с това чудо, косата ти — заговори с ленив глас Лукас. Прекоси няколкото метра, които ги разделяха, и застана съвсем близо до нея.

Одри беше намерила също така начин да запазва самообладание в негово присъствие.

— Не знаеш ли, че да пречиш на работата на хората не е признак на добро възпитание? — мина в нападение тя. Знаеше, че то бе най-добрата отбрана.

— Защо си нервна, котенце? — Самият дявол можеше да взема уроци от Лукас Маклийн за това, как да се усмихва, помисли си горчиво Одри. — Аз ли съм виновен? Или защото си нямаш компания?

Черната му коса бе разрошена, а очите му бяха тъмни и уверени. Онази увереност, заради която го проклинаше.

— Не си въобразявай, Лукас — отрязва го тя. — Не бих те повикала за нищо на света. Колкото и да съм самотна. А ти? Откъде тази неочаквана любов към природата?

— Винаги съм обичал природата. — Той я наблюдаваше със сериозни очи, но на устните му играеше тънка усмивка. — Винаги съм имал склонност към пикниците, не си ли спомняш?

Болката я връхлетя и сякаш направи дупка в стомаха ѝ. Спомняше си, и то много ясно, топлите зрънца пясък, полепнал по краката ѝ, вкусът на вино върху неговите устни, мирисът и шумът на океана до тях. Насили се да запази погледа си студен и безразличен.

— Аз вече не си падам по пикници. — Обърна се рязко, ала Лукас пристъпи зад нея. — Няма да се връщам веднага в хотела. Мисля още да поскитам — осведоми го студено Одри.

Леденият ѝ тон би накарал всеки друг да се откаже. Тя спря и се направи на много заета, като фокусира апарата си, за да снима една

синя сойка.

— Аз не бързам — отвърна Лукас. — Винаги съм се забавлявал, като те гледам как работиш. Направо е удивително как забравяш всичко около себе си. — Той плъзна поглед по косата ѝ. — Сигурен съм, че ако снимаш нападащ те носорог, няма да помръднеш нито на сантиметър, дори с цената на живота си, преди да уловиш идеалния момент. — Направи кратка пауза преди да продължи. — Видях една твоя снимка. Горящ дом в Ню Йорк. Беше впечатляваща. Забележителна. Емоционална, чиста и красноречива.

Одри го погледна изненадано. Познаваше го и знаеше, че не бе щедър на комплименти. „Емоционална, чиста и красноречива“. Виж ти, колко точно бе избрал епитетите, с които да опише фотографията ѝ. Ядоса се, че мнението му все пак я интересуваше.

— Благодаря. — Обърна се и взе на фокус няколко дървета. — Все още ли имаш проблеми с книгата?

— Повече, отколкото предполагам — промърмори Лукас и неочаквано напълни ръцете си с косата ѝ. — Никога не съм могъл да устоя на това изкушение. Нали знаеш? — Одри продължи да се прави на изцяло заета с дърветата. Отговорът ѝ бе само едно небрежно свиване на рамене. — Не съм срещал друга жена с коса като твоята. Търсих, по дяволите, но или цветът беше друг, или дължината, или къдриците. — В гласа му се промъкваха прелъстителни нотки. Тя настръхна. — Твоята е уникална. Истински непокорен водопад, когато е на слънце. Или пък дълбок, копринен залив върху възглавницата.

— Винаги си имал дарба за описания. — Одри въртеше окуляра, без да знае какво прави. Гласът ѝ бе стабилен, ала тя се молеше на ум Лукас да си отиде. Вместо това той я прегърна и притисна към себе си. Обърна я рязко и изтръгна апарата от ръцете ѝ.

— По дяволите! Не искам да чувам този глас, когато говориш с мен! Не ми обръщай гръб! Никога не ми обръщай гръб!

Одри много добре помнеше това изражение и нескритото раздражение, което го обземаше. Някога, преди години, може би щеше да се предаде, сблъсквайки се с тях. Но не и сега. Не и този път.

— Не съм свикнала да ме ругаят, Лукас — вирна глава и брадичка тя. — Защо не запазиш вниманието си за Джулия? Аз не се нуждаю от него.

— А-а-а, ето какво било... — Усмивката му бе доволна и развеселена. — Значи ти си била снощи. Не ставай ревнива, Одри. Инициативата беше нейна, не моя.

— Да, забелязах отчаяната ти борба да се изтръгнеш от ноктите ѝ. — Каза го и веднага съжали за думите си. Объркана, тя направи опит да се освободи, ала само влоши положението си. Мирисът му дразнеше ноздрите ѝ и ѝ напомняше за неща, които се бе опитала да забрави.

— Слушай, Лукас! — изрече бавно Одри, докато в сърцето ѝ се надигаха гняв и желание едновременно. — Трябвах ми шест месеца, за да осъзная какъв нехранимайко си и още три години, за да се убедя напълно в това си заключение. Сега съм голяма и неподатлива на всевъзможните ти чарове. Затова свали ръцете си от мен и ме остави на мира.

— Научила си се да си показваш ноктенцата, а, котенце? — На фона на току-що казаното от нея, това прозвуча повече забавно, отколкото заядливо. Очите му слязоха към устните ѝ. — Неотстъпчива, но затова пък още по-интересна.

Тъй като думите му я засегнаха повече, отколкото мислеше, че бе възможно, Одри започна да го проклина. Смехът му прекъсна пороя от думи. Тогава тя изостави този вид протест и започна да го обсипва с юмруци. Неочаквано Лукас я огъна, намери устните ѝ и помежду им избухна пламък.

Старата неустоима жажда изплува на повърхността. За три години бе така зажадняла за него, че сега всичкият ѝ копнеж си проби път и излезе наяве. Повече нямаше колебания, нито съмнения. Ръцете ѝ обвиха врата му. Жадни за още и още, устните ѝ се разтвориха и поеа неговите. Болката бе като небе и като ад. А Одри искаше още и още. Кръвта ѝ бушуваше в тялото. Лукас покри лицето ѝ с целувки, сетне отново се върна на устните ѝ. Тя го посрещна с желание. Времето се върна главоломно назад, сетне отново се превъртя и Одри загуби представа за него. Неочаквано той вдигна глава.

Очите му бяха тъмни и изпълнени с желание и страст, която много добре познаваше. Усети леко пулсиране на мястото, където ръцете му се докосваха до нея, и допирът им премина в ласка. А топлината на устните му пареше върху нейните.

— Все още всичко си е на мястото, котенце — промърмори Лукас и с познато движение прекара пръсти през косите ѝ. — Все още.

Изведнъж я обзеха болка и унижение. Тя се изтръгна яростно от него и замахна с ръка. Ала той успя да я хване за китката. Вбесена, Одри замахна с другата ръка. Рефлексите му бяха безпогрешни. Сега стояха задъхани един до друг. Лукас държеше и двете ѝ ръце, я тя можеше само да се извива и да се бори беззвучно с накъсано дишане. Гърлото ѝ се напълни със сълзи, но успя да ги преглътне. Няма да ме види да плача, яростно си повтаряше Одри. Той никога вече няма да ме види да плача!

Лукас мълчаливо наблюдаваше борбата ѝ да запази самоконтрол. В гората беше тихо. Чуваше се само тежкото накъсано дишане на Одри. Когато успя да проговори отново, гласът ѝ бе овладян и студен.

— Има разлика между любов и похот, Лукас. Дори ти би трябвало да го знаеш и да ги различаваш. Това, което все още е тук, може да е същото за теб, ала не и за мен. Аз те обичах. Обичах те! — Повторението прозвуча като обвинение. Веждите му се събраха, а погледът му стана напрегнат. — Тогава ти взе всичко наведнъж — любовта ми, невинността ми, гордостта ми. А след това ги хвърли безразлично в лицето ми. Не можеш да ги вземеш още веднъж. Първото е мъртво, второто си отиде завинаги, защото може да бъде взето само веднъж. А третото принадлежи само на мен.

За миг и двамата останаха неподвижни. Бавно, без да сваля очи от нейните, Лукас пусна ръцете ѝ. Не каза нищо, а и изражението на лицето му не говореше много. Като потисна желанието си да хукне веднага, тя се обърна и тръгна по пътеката. Едва когато се увери, че той не я следва, даде воля на сълзите си. Думите ѝ за гордостта и невинността бяха самата истина. Но любовта... О, тя изобщо не беше мъртва. Одри все още го обичаше и от това я болеше.

Когато червените тухли на хотела се показаха сред дърветата, тя избърса сълзите си. Нямаше смисъл да се въргаля в нещо, което отдавна си беше отишло. Нямаше смисъл да се самосъжалява. Любовта ѝ към Лукас не беше променена. Беше истинска и силна както преди три години. Ала тя беше променена. Той нямаше да я види безпомощна, отчаяна, затънала в самосъжаление или както сам го беше казал — отстъпчива.

Разбиването на илюзиите я бе направило силна. Лукас все още можеше да я нарани. Беше го разбрала много бързо. Но повече не можеше да я манипулира. Както някога.

Все още трепереше, когато зърна точно пред себе си Хелън. Вървеше с наведена глава по пътеката. Беше невъзможно да избегне срещата си с нея. Затова залепи една любезна усмивка на устните си. Когато Хелън обърна лицето си към нея, Одри видя голяма синина под окото ѝ. Беше съвсем очевидна. Усмивката ѝ повехна.

— Какво се е случило? — Синината изглеждаше болезнена и предизвика съчувствие и съжаление.

— А, нищо. Разхождах се из гората и един клон ме удари. — Хелън сви небрежно рамене и докосна с ръка лицето си. — Ще трябва да внимавам повече в бъдеще.

Вероятно вълнението, което предизвика срещата ѝ с Лукас, я накара да чуе някакъв скрит смисъл в думите. Хелън явно мислеше и друго, освен това, което казваше. Очите ѝ бяха горещи и гневни. А самата синина, помисли си Одри, приличаше повече на среща с нечия тежка ръка, отколкото с клонче в храсталака.

Тя прогони мисълта. Кой би могъл на удари Хелън? И защо тя се опитваше да скрие това? Какво ставаше тук? Каква тайна свързваше всички тези хора?

— Изглежда неприятно. Боли ли ви? — рече Одри. Двете тръгнаха заедно по пътеката. — Ще трябва да направите нещо. Леля Таби сигурно има някакви медикаменти, с които да ви помогне.

— О, да, наистина възнамерявам да направя нещо — промърмори двусмислено Хелън и се усмихна доста зловещо. — Дори знам точно какво ще направя. А вие? Не е ли раничко за снимки? — попита тя, докато Одри се мъчеше да пренебрегне заканата, прозвучала в думите ѝ. — Винаги съм смятала, че хората са по-интересни от дърветата. Особено много обичам откровените снимки. — Тя започна да се смее на някаква своя мисъл.

Одри за пръв път чуваше смеха ѝ и си помисли колко много звукът му подхождаше на усмивката ѝ. И двете бяха неприятни. Дори зловещи.

— Слязохте ли към езерото? — попита Хелън и Одри си спомни двете фигури, които бе зърнала там. За нейна изненада смехът на

Хелън рязко заглъхна. Очите ѝ станаха подозрителни и зловни. — Видяхте ли някого?

— Не — започна Одри, стресната от остротата, с която бе зададен въпросът. Заприлича ѝ на разпит. — Всъщност, зърнах двама души край езерото, ала бях много далеч, за да различа кои са. Правих снимки от скалите горе.

— Правили сте снимки, значи — повтори Хелън. Сви устни, сякаш обмисляше нещо изключително важно. Започна да се смее отново с неприятния си, висок и дразнещ фалцет. — Добре, дори чудесно!

— Какво отлично настроение за такива ранобудници! Как може да сте весели, след като сте станали посред нощ! — Джулия се появи на стълбите на верандата. Веждите ѝ се извиха във висока дъга, щом зърна лицето на Хелън. Одри се запита дали изненадата бе искрена. — Мили боже, какво сте направили с лицето си?

Веселото настроение на Хелън явно се бе стопило. Тя изгледа враждебно Джулия, сетне докосна с ръка синината.

— Разхождах се сред храсталаците и един клон ме удари — промърмори намусено и се изкачи по стълбите. После потъна в къщата.

— Повече ми прилича на юмрук — изкоментира Джулия и се усмихна. С небрежно свиване на раменете тя обърна гръб на Хелън и се насочи към Одри.

— Дивото зове, а? И зовът му е стигнал и до теб, както виждам. Изглежда всички, с изключение на мен, са хукнали из горите и планините още в ранни зори. О, боже! Толкова е трудно да бъдеш нормален, когато си заобиколен от луди.

Одри се усмихна. Джулия изглеждаше прекрасно, като ярък слънчев лъч. В пълен контраст с нейните собствени оръфани джинси и пуловер, актрисата носеше светлорозови панталони и тънка копринена блуза на розички. Белите ѝ елегантни сандали не биха издържали и петдесет крачки в гората. Каквато и неприязън да бе изпитвала заради снощните им целувки с Лукас, тя просто се стопи пред искрената топлина, с която Джулия се отнасяше към нея.

— Някои могат да те обвинят в мързел — весело отбеляза Одри.

— Абсолютно съгласна съм — съгласи се Джулия с кимване и усмивка. — Когато не работя, затъвам в ленивост. Ако не започна в най-

скоро време снимки, кръвта ми ще спре да циркулира. — Тя внимателно я изгледа. — А ти, както виждам, сякаш си се вряла в още по-големи хрусталаци.

По лицето на Одри премина сянка на объркване. Очите на Джулия бяха много проникателни. Явно беше забелязала следите от сълзи, които неуспешно се беше опитала да скрие. Сви безпомощно рамене.

— Беше ми тъжно, но бързо ми мина.

— Смело дете. Ела и кажи на мама какво има. — Очите на актрисата бяха ласкави и напълно отговаряха на топлината в думите ѝ. Тя я прегърна през раменете и тръгна по поляната.

— Джулия... — Одри поклати глава. Нейните чувства си бяха само нейни. Лични. Беше нарушила правилото заради Лукас и не бе сигурна, че ще може да го направи отново.

— Одри, не се прави на голяма и много силна. — Забележката беше точна. — Ти се нуждаеш от разговор. Може би си мислиш, че не ти пука, ала това не е вярно. — Джулия въздъхна дълбоко. — Наистина не знам защо толкова те харесвам. Това напълно противоречи на цялата ми теория на поведение. Всяка красива жена трябва да избягва и мрази другите красиви жени. Особено тези, които са по-млади от нея.

Изявлението остави Одри напълно безсловесна. Само мисълта, че изключителната, несравнимата Джулия Бонд се поставяше някъде редом с нея самата, изглеждаше абсурдна. Едно беше да слуша актрисата да говори за собствената си красота, а съвсем друго за нейната.

Джулия продължи да говори.

— Може би причината е в присъствието на онези две създания от нашия пол — едната толкова безлична, другата толкова противна. Но аз наистина те харесвам. — Вятърът си играеше с косата ѝ, а слънцето светеше около нея като ореол. Джулия сложи кичур зад ухото си, на което проблесна диамант. Одри си помисли, че бе направо абсурдно — тя и Джулия Бонд да вървят прегърнати като първи приятелки сред напъпилите нарциси на леля Таби.

— Ти също така си много мило момиче — продължи актрисата. — Аз не познавам истински мили хора, повечето се правят на такива.

Скъпа, може да си пъхам носа където не ми е работа, ала знам да пазя тайна. Бъди сигурна в това.

— Все още съм влюбена в него — изтърси Одри, без да се замисли и въздъхна. Да, думите излязоха сами от устата ѝ. Но тя продължи да говори. И разказа всичко. От началото до края, и до новото начало, когато предния ден Лукас влезе отново неканен в живота ѝ. Разказа на Джулия всичко. След като започна веднъж, нямаше нужда да се насилва. Нямаше нужда да мисли, нито да подрежда изреченията. Само говореше, а Джулия слушаше. Слушаше толкова внимателно и задълбочено, че Одри почти забрави, че не е сама.

— Чудовище! — рече Джулия, ала без злоба. — Ще откриеш, че всички мъже, тези прекрасни създания, без които не можем, са чудовища.

Как можеше да спори с такъв експерт по мъжката част от населението на света? Продължиха да се разхождат и Одри се почувства по-добре. Суровостта ѝ се стопи. Болката, стегнала сърцето, ѝ сякаш отслабна.

— Главният проблем е, че ти все още си луда по него. Не те упреквам — добави Джулия, когато Одри се опита да възрази. — Лукас е просто стопроцентов мъж. Направих известно проучване снощи и бях силно впечатлена. — Каза го така естествено, че просто не можеше да ѝ се разсърди. — Той е и талантлив — продължи актрисата. По усмивката ѝ Одри разбра, че Джулия много добре разбираше борбата, която ставаше вътре в нея. — Също така е арогантен егоист, който е свикнал да му се подчиняват. За мен е лесно да разпозная всичко това, защото и аз съм същата. Ние с него сме еднакви. Съмнявам се дори, че бихме изпитали някакво удоволствие от един роман помежду ни. Ще се кълвем, докато креватът под нас се срути.

Одри не намери отговор за образа, който това изявление събуди в главата ѝ, и затова продължи мълчаливо да се разхожда.

— Жак е повече мой тип — продължи Джулия. — Но вниманието му е прекалено обвързващо. — Тя се намръщи и Одри почувства как мислите ѝ отлетяха в друга посока. — Все пак... — Джулия направи един нетърпелив жест. — Ти ще направиш това, което

искаш. Явно Лукас те желае отново, поне за толкова време, за колкото на него му е удобно.

Одри се опита да не обръща внимание на искреността в думите, защото те бяха абсолютно верни. И болезнени.

— Така че можеш да се наслаждаваш на връзката си с него без угризения и с широко отворени очи. Взимай с пълни шепи удоволствията, които ти предлага.

— Не мога, Джулия! Това няма да промени нещата. Няма да намали болката ми. Не съм сигурна, че бих могла да преживея още една раздяла с Лукас! Освен това той знае, че все още го обичам. — Ярките спомени за любовта им отпреди три години се завъртяха в главата ѝ. — Не бих могла да понеса унижението отново. Гордостта е единственото нещо, което ми остана и все още не е негово.

— Любовта и гордостта не вървят ръка за ръка, мила моя — потупа я Джулия по китката. — Добре тогава, значи променяме тактиката. Ще трябва да се барикадираш добре срещу евентуалните му атаки. А аз ще извършвам разузнаване в твоя полза.

— Как?

— Скъпа! — произнесе Джулия с такъв тон и повдигна веждите си по толкова изразителен начин, а на устните ѝ се появи толкова лукава котешка усмивка, че Одри избухна в смях. Всичко изглеждаше абсолютно абсурдно. Тя вдигна лице към небето. Черните облаци бяха победили. За секунди те закриха небето и слънцето.

— Изглежда все пак ще вали.

Обърна очи към хотела. Прозорците бяха черни и празни, като избодени очи. Светлината с мъка си пробиваше път сред облаците и осветяваше сградата, като превръщаше бялата веранда в досадно, потискащо сиво. Небето зад хотела бе надвиснало заплашително като каменна плоча. Планините бяха безцветни и мрачни, изпълнени с духове и привидения.

Одри почувства трепет по гръбнака си. За свое голямо учудване осъзна, че не ѝ се искаше да се връща в хотела. Сякаш там я дебнеше нещо страшно и непознато.

Неочаквано бързо обаче облаците се разпръснаха и слънцето отново се показа. Прозорците светнаха весело и замигаха. Сенките изчезнаха. Като се упрекна за поредната си проява на слабост,

дължаща се на развинтеното ѝ въображение, Одри последва Джулия и влезе в хотела.

Единствен Жак се присъедини към тях на закуска. От Хелън нямаше и следа, а Стив и Спайсърви сигурно все още се разхождаха. Одри се опитваше да не мисли за Лукас. Апетитът ѝ, както обикновено, бе огромен. Тя си сервира една голяма порция бекон с яйца, кафе и сладкиши, докато Джулия се измъчваше над тънка препечена филийка и я гледаше завистливо.

Жак изглеждаше угрижен. Да бъде чаровен тази сутрин очевидно му струваше много усилия. Спомените за снощния яростен спор накараха Одри да се замисли с кого ли би могъл да се кара. Реши, че цялата ситуация е странна. Жак Льофар не приличаше на човек, който би спорил с непознат. Както вече знаеше със сигурност, Джулия и Лукас бяха заети с друго. Тогава кой беше яростният противник на Жак?

Джулия явно се луташе в търсенето на приятел от света на шоубизнеса. Ала тя беше актриса, напомни си Одри. И то добра актриса. Може би знаеше причината за снощната кавга, може би знаеше и човека, но с нищо не го показваше.

Жак обаче не беше актьор. И му личеше. Под наложеното безгрижие прозираха гняв и объркване.

Одри мисли за това по време на закуска, после тръгна да потърси леля си и забрави за случая. В края на краищата, каза си тя, не ѝ влизаше в работата да се рови в проблемите на другите.

Леля ѝ, както очакваше, беше в кухнята и обсъждаше с Нанси менюто. Одри се заслуша в разговора им. Нанси искаше да готви пиле, докато леля Таби твърдо държеше на свинско. Когато спорът се разгорещи, Одри отиде и си взе чаша кафе. През прозореца се виждаха плътните черни облаци, които продължаваха пътя си на запад и се съгъстяваха все повече и повече.

— Мила, добре ли се разходи? — Одри се обърна и видя леля си да ѝ се усмихва. — Такава прекрасна сутрин, жалко, че ще вали. Ала е добре за нарцисите, нали? Красивите ми малки цветя. Добре ли спа?

След миг Одри реши да отговори само на последния въпрос. Нямаше смисъл да притеснява леля си.

— Чудесно, лельо Таби. Винаги спя много добре, когато съм тук.

— Това е от въздуха — отвърна жената. Кръглото ѝ малко личице грееше от удоволствие. — Мисля за довечера да направя моя специален шоколадов кейк. Това ще бъде поне малка компенсация за лошото време.

— Има ли горещо кафе, леля Таби? — Лукас влезе в кухнята. Както винаги, когато той се появеше, въздухът в стаята се сгъстяваше и не можеше да се диша. Одри не можеше да проумее как ставаше това. Някакъв феномен. А небрежното произнасяне на галеното име на леля ѝ от негова страна бе още по-объркващо.

— Но, разбира се, скъпи, сипи си! — Леля Таби посочи печката, защото умът ѝ все още беше зает с шоколадовия кейк.

Одри се обърка още повече, като видя как свойски Лукас отиде до бюфета, взе чаша и си сипа кафе.

Той се облегна на бюфета с чашата в ръка. Очите му бяха хладни. Следите от гняв и страст бяха изчезнали, може би никога не бяха съществували. Гъстите му черни вежди бяха извити в дъга, сякаш се учудваше на нещо. На устните му играеше непроницаема усмивка.

— Това твоят апарат ли е, скъпа? — Гласът на леля Таби наруши тишината.

Одри наведе очи.

Фотоапаратът все още висеше на врата ѝ, като част от нея, за която напълно бе забравила.

— Боже, боже, колко много цифри. Изглежда толкова сложно. — Леля Таби се взираше в апарата с присвити очи, забравила, че очилата висят на врата ѝ. — Аз имам много хубав фотоапарат, Одри. Можеш да го използваш когато поискаш. — След като огледа още веднъж „Никон“-а, лелята се усмихна. — Трябва само да натиснеш червеното копче и снимката веднага излиза. Можеш да видиш дали не си отрязал главата на някой, или дали пръстът ти не е засенчил обектива и не е излязъл в горния край на снимката и веднага да повториш. Няма нужда да стоиш часове наред в тъмната стаичка с онази сложна апаратура. Туй се казва апарат! Направо се чудя как виждаш в онази тъмница какво правиш! — Веждите ѝ полетяха нагоре и тя замислено подпря бузата си с пръст. — Сигурна съм, че ще го открия.

Явно беше превключила на темата за апарата. Одри се усмихна. Идеше ѝ да сграбчи леля си и да я притисне в прегръдките си. С крайчеца на очите си забеляза, че Лукас също се усмихваше. Беше

топла, приятелска усмивка, която толкова рядко се появяваше на лицето му. В този миг Одри откри, че също можеше да му се усмихне в отговор, без да почувства болка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Заваля дъжд, който обаче никак не приличаше на пролетен априлски дъждец с неговия нежен ромон. Небето потъмня и верандата се изпълни със сенки. Стана мрачно. Всички се прибраха вътре и хотелът отново приюти необикновената компания от разнородни гости.

Стив, който явно се вживяваше в ролята си на барман, отиде в кухнята да донесе кафе. Робърт Спайсър беше окупираше Жак и му разказваше с пълни подробности как се прави операция на сърце. По време на разговора Джулия седеше до него и слушаше внимателно. Или поне така изглеждаше на пръв поглед. Но Одри знаеше, че не е. От време на време актрисата ѝ изпращаше съобщения с изключително изразителните си очи. Личеше, че се забавлява отлично.

Джейн беше забила нос в някакъв роман, за който Одри кой знае защо реши, че е пълен със секс. Отново бе облечена в кафяво, панталони и пуловер. Хелън, чиято синина се открояваше още по-ярко върху лицето, пушеше мълчаливо с дълбоки, дълги дръпвания. Напомни ѝ за гъсеницата от „Алиса в страната на чудесата“.

Одри на няколко пъти долови, че я наблюдава с малките си зловни очички и потайна усмивка, което я накара да се почувства потисната и неудобно.

Само Лукас липсваше. Знаеше, че е горе и блъска по клавишите на пишещата си машина. Надяваше се да е зает поне още няколко часа. Вероятно дори щеше да вечеря в стаята си.

Неочаквано светлината помътня, тъмнината се сгъсти и стаята потъна в мрачина. Заедно с тъмнината нахлу и студ. Одри потрепери. Не само от студа, а и от някакъв необясним страх. Това я изненада, защото бурите винаги бяха събуждали у нея примитивно чувство на възбуда и я бяха привличали. За миг беше абсолютно тихо, после дъждът избухна като експлозия. Заблъска по прозорците със сила и ярост, а небето се раздираше от мълнии.

— Пролетен душ в планината — обяви Стив, като застана на вратата на кухнята с голяма табла в ръце. От каната долиташе

ароматен мирис на кафе.

— Повече ми прилича на сцена от филм на ужасите със специални ефекти — добави Джулия. Трепкайки с клепачи, тя се притисна към Робърт. — Бурите са толкова страшни! Копнея да бъда уплашена, за да бъда успокоена.

Беше от филма „Дълга лятна вечер“, спомни си развеселена Одри, ала докторът бе така запленил от очите на актрисата, че изобщо не обърна внимание на плагиатството.

За малко да избухне в смях. Джулия се притисна още по-плътно към Робърт и в същото време ѝ намигна. Одри обърна очи към тавана и притисна устни с ръка.

Джейн не изглеждаше особено развеселена. Одри забеляза, че дори повече не се мусеше, а сякаш под повърхността нещо тлееше. Може би в края на краищата имаше нокти и щеше да ги покаже. Това предположение ѝ хареса и тя почувства, че започва да я харесва малко повече.

Я най-добре да съсредоточа вниманието си върху Стив, рече си Одри, като пое чашата с кафе от ръцете му.

— Със сметана, без захар, нали? — усмихна се той с невероятните си сини очи.

Устните на Одри също се разтегнаха в усмивка. Стив беше от онзи тип мъже, които имат способността да накарат жените да се чувстват глезени, без да им се натрапват. Възхищаваше му се за това.

— Точно. Имате по-добра памет от Джордж. — Усмихна му се с очи над чашата. — А освен това сервирате с такъв стил. Да не би да сте работили в този бизнес?

— Не, тук съм на практика — отвърна на закачката Стив. — Бихте ли изпратили впечатленията си на шефовете ми? Ще ми бъдат от полза.

Мракът отново беше пронизан от светкавица. Жак едва не подскочи от оглушителния гръм, който последва.

— Възможно ли е да изгасне токът? — обърна се той към Одри.

— Тук често гасне — отвърна тя и отговорът ѝ предизвика цял поток от реакции.

Джулия намери идеята за прекрасна. Каква романтика, да седят на свещи! В позата, в която бяха, Робърт не можеше да не се съгласи, и то с най-голяма охота.

На Жак явно му беше все едно. Той вдигна ръце с типичен френски жест, показвайки, че приема напълно съдбата, такава, каквата е.

Стив и Хелън явно се обезпокоиха, макар и по различен начин. Неговият коментар беше малко по-мек от нейния. Той промърмори нещо за неудобствата, свързани с липсата на ток, сетне отиде до прозореца и се загледа в бушуващата навън буря.

Хелън обаче пребледня.

— Не плащам купища пари, за да седя на тъмно и да ям студени гозби! — Тя ядосано запали нова цигара и погледна разярено Одри. — Подобно нехайство е направо непростимо. Вашата леля би трябвало да е взела необходимите мерки за такива екстрени случаи. Няма да плащам тези безумно високи цени и да живея като първобитен човек!

Махна с цигарата и се опита да продължи, но Одри я прекъсна с хладния тон, с който си служеше напоследък при разговорите си с Лукас.

— Сигурна съм, че леля ми ще обърне на вашите изисквания цялото необходимо внимание, което заслужават.

След което се фръцна и остави остриите стрели на нападките да падат зад гърба ѝ.

— В действителност имаме генератор. Няма от какво да се опасяваме — рече тя на Жак, който одобрително ѝ се усмихна. — Чичо ми беше толкова практичен човек, колкото леля Таби е...

— Очарователна — намеси се Стив и с това си определение ѝ стана още по-симпатичен.

— Ще го включим, ако спре тока. Така ще поддържаме необходимото напрежение.

— О, вярвам, че в моята стая все пак ще има свещи — въздъхна Джулия и подари на Робърт премрежен поглед под притворените си клепачи, докато той палеше цигарата ѝ.

— Джулия би трябвало да се роди францужойка — забеляза Жак. Връхчетата на мустаците му леко потрепваха. — Непоправимо романтична е!

— Толкова много... Хм, романтика — промърмори Хелън, — може да бъде безразсъдна. — Очите ѝ обиколиха стаята и се спряха на Джулия.

И пред удивения поглед на всички за нула време актрисата се преобрази от немирнен ангел в грубиянка от рибния пазар.

— Винаги съм смятала, че само идиотите се мислят за много умни — отрязва кратко тя, след което веднага се завърна в предишното си настроение.

Толкова бързо, че Одри не успя да мигне дори. Превъплъщенията ѝ на сцената явно не бяха нищо пред живото шоу. Тя си помисли, че всъщност нямаше никакво понятие коя от двете жени преди малко беше истинската Джулия Бонд. Ако изобщо беше някоя от тях. Това я наведе на мисълта, че всъщност не познаваше никой от присъстващите в тази стая. Те ѝ бяха чужди.

Въздухът все още вибрираше от настъпилата непоносима тишина, когато влезе Лукас.

Той сякаш не забеляза нищо.

Одри безпомощно спря очите си върху него. Лукас приближи до нея, без да обръща внимание на останалите. Походката му бе като на пантера, която всеки миг се готви да скочи върху жертвата си, а дяволската усмивка играеше на устните му.

Тя почувства трепет. Стаята се стопи и в ползрението ѝ остана само той. Беше сигурна, че на лицето ѝ бе изписан страх.

— Няма да те изям, котенце — промърмори Лукас. В сравнение с мощните звуци на бурята, гласът му бе тих и ласкав. Беше предназначен само за нея. — Обичаш ли все още да се разхождаш в дъжда? — Въпросът беше безцеремонен и той изобщо не очакваше отговор, което личеше по лицето му. — Спомням си времето, когато обичаше. — Замълча, а Одри не отговори. — Леля Таби ти изпраща това. — Вдигна ръка и Одри погледна какво ѝ носи. Напрежението ѝ се разсипа в смях. — Отдавна не съм те чувал да се смееш — рече меко и с тъга Лукас.

Тя отново го погледна. Наблюдаваше я леко напрегнат.

— Така ли? — Одри взе фотоапарата на леля си с червеното копче и сви рамене. — Аз обичам да се смея.

— Леля Таби ти пожелава приятно забавление с него. — След тези думи той се обърна и отиде към таблата с кафето.

— Какво е това, Одри? — попита Джулия, ала очите ѝ следяха Лукас.

Одри показа фотоапарата и започна да обяснява с поучителен глас.

— Това тук, дами и господа, е последното постижение на фотографската техника. Само с едно докосване на бутона, приятели и влюбени се появяват на снимка, която излиза моментално, в същата секунда, пред вашите удивени очи. Няма фокуси, няма номера. Не е нужно да фокусирате или да отчитате със светломера силата на осветлението. Този бутон е по-бърз и от човешкия мозък. Дори едно тригодишно дете може да работи с подобен апарат, докато си кара тротинетката.

— Трябва да ви кажа, че Одри е маниачка на тема фотография. Един истински фотосноб — намеси се Лукас. Стоеше до прозореца и отпиваше от кафето, а очите му не се откъсваха от нея. — Ако няма сто леци и филтри, многоскоростно устройство и непонятно сложни операции, то значи не е никакъв фотоапарат, а обикновена детска играчка.

— Забелязах, че има някаква фикс идея — съгласи се с него Джулия и му хвърли сладък поглед, преди да се обърне към Одри. — Носи черната калъфка на врата си така, както някои жени носят диаманти. А днес рано-рано, още преди изгрев-слънце, беше хукнала из гората да снима катерички и зайци.

Одри вдигна апарата с усмивка и засне красивото лице на актрисата.

— Всъщност, скъпа — наклони артистично глава Джулия, — можеше да изчакаш, за да се обърне от по-добрата си страна.

— Ти нямаш по-добра страна — контрира я Одри.

Джулия се почувства неловко и само се усмихна. Явно не знаеше как да приеме изявлението — като комплимент или като заяждане.

— А аз си мислех, че тя е едно невинно сладко дете — промърмори Джулия, докато Жак избухна в гръмогласен смях.

— В моята професия — продължи Одри, — съм имала възможност да снимам много жени. Една откъм левия, друга откъм десния профил, трета анфас. Четвърта отгоре и така нататък. — Тя спря за миг и огледа Джулия с критичен, внимателен и професионален поглед. — Теб мога да те снимам от всички позиции, от всякакъв ъгъл и на всякаква светлина. Резултатът винаги ще бъде един и същ. Великолепен.

— Жак! — Джулия сложи ръка на рамото на французина. — Ние наистина трябва да вземем това момиче с нас. Тя просто е безценна за самочувствието ми.

— Знаеш ли, аз боледувам от професионална честност — увери я Одри, постави моменталната снимка на масата и вдигна апарата към Лукас.

— Трябва да ви предупредя, че с фотоапарат или с камера в ръце, Одри се превръща в много опасно оръжие. — Той отиде до масата и взе снимката на Джулия.

Одри се намръщи, като си спомни безбройните снимки, които му беше направила. Под предлог, че не са изкуство, тя никога и на никого не ги показва. Снимаше, и фокусираше, и се въртеше около него, докато Лукас не вземеше фотоапарата от ръцете ѝ и не изтриеше всяка мисъл за снимки от главата ѝ само с една целувка.

Той видя гримасата ѝ. Очите му потъмняха и станаха неразгадаеми. Лукас посегна и пое косата ѝ в ръка.

— Ти никога не си ме учила да снимам, котенце.

— Не съм — отвърна Одри, като се бореше с напирателната болка. Това направи гласа ѝ крехък. — Всъщност никога на нищо не съм те учила, Лукас. Но аз научих нещо.

— Аз пък никога няма да мога да работя с друго, освен с такъв апарат, с един бутон — намеси се Стив. Фотоапаратът на Одри беше на масата до него. Той го взе и започна да го разглежда, сякаш бе някакъв много странен уред. — Как можеш да помниш всички цифри и кое за какво е?

Седна на ръба на стола ѝ с фотоапарата в ръка, а тя започна лекция по основите на фотографията. Лукас отново се върна при таблата с кафето. Явно беше силно отегчен. С крайчеца на окото си Одри забеляза, че Джулия се приближи към него. За секунда ръката ѝ се плъзна в неговата и той изглежда повече не се отегчаваше.

Като стисна зъби, тя най-подробно продължи да обяснява на Стив принципите на фотографията.

Лукас и Джулия излязоха ръка за ръка. Джулия вероятно отиваше да дремне, а Лукас да работи. Беше съвсем естествено, нали? Очите на Одри не се сдържаха и ги проследиха сами.

Когато отново върна вниманието си към Стив, забеляза, че той ѝ се усмихва съчувствено. Това, че отгатна чувствата ѝ, беше напълно

ясно. Ядосана на себе си, тя продължи да му обяснява за фокусирането. Беше му благодарна все пак, че прие продължението на разговора като нещо съвсем естествено.

Следобедът бавно преваляше. Беше един безкрайно дълъг ден, през който дъждът биеше по прозорците. Гръмотевиците и светкавиците идваха и си отиваха, а вятърът виеше с пълна сила и превръщаше всичко в безкраен стон. Робърт поддържаше огъня. Той се разгоря и съчките весело запукаха. Жизнерадостният им звук обаче не успя да надделее мусенето на Джейн и нервното крачене напред-назад на Хелън. Атмосферата отново беше напрегната.

Като отхвърли предложението на Стив да играят на карти, Одри потърси тишината и спокойствието на тъмната стаичка. След като затвори вратата зад гърба си, усети как болката в слепоочието ѝ, която пулсираше, леко понамаля.

В стаята нямаше напрежение. Тук осезанията ѝ не долавяха вълнението и напрегнатостта, царящи навън. Напротив, беше спокойно и можеше да работи.

Тя извади филма от апарата, подготви го за проявяване, приготви химикалите, провери температурата, настрои времеброяча. Погълната от работата си, Одри напълно забрави за бушуващата навън буря. Забрави и за потиснатото си настроение и страховете, които я преследваха, а не можеше да си ги обясни.

Когато беше необходимо, работеше при пълно отсъствие на светлина. Пръстите ѝ бяха ловки и напълно заместваха очите. Действаше бързо. През далечния, приглушен тътен на бурята, долови някакъв слаб шум. Не му обърна внимание и делово нагласи таймера за следващия етап на работа. Когато отново дочу звука, той я изненада.

Какво беше това, дръжката на вратата ли, зачуди се тя. Спомни си, че заключи след себе си. Само това ѝ липсваше, някой заплес да влезе и да освети филма.

— Оставете вратата на мира! — извика Одри в мига, в който настъпи тишина. Беше пуснала радиото, за да ѝ прави компания, а ето че и токът спря, както се опасяваха.

Тя стоеше в пълна тъмнина и тишина, без да мърда. Отново чу звука. Дали имаше някой зад вратата, или дочуваше звуци от кухнята? Ядосана и учудена, Одри тръгна към вратата, за да се увери наистина ли бе заключена. Стъпките ѝ бяха съвсем уверени. Макар да се

движеше в пълна тъмнина, вървеше уверено, защото познаваше всеки сантиметър от пространството.

Неочаквано в главата ѝ експлодира адска болка. Пред очите ѝ светнаха ярки светлини и после всичко потъна в мрак.

— Одри, Одри, отвори очи! — Макар гласът да беше приглушен и да идваше някъде отдалеч, можеше да почувства заповедническия тон в него. Колкото повече идваше на себе си, толкова по болезнена ставаше болката в главата. Забравата, безсъзнанието бяха безболезнени.

— Отвори очи! — Гласът беше по-близък и по-настойчив.

Тя простена.

Отвори неохотно очи в мига, в който нечии ръце отместиха косата от лицето ѝ. Лицето на Лукас постепенно дойде на фокус, мъгливо и размазано, докато се мъчеше да задържи очите си върху него.

— Лукас? — Все още дезориентирана, Одри не можа да каже нищо повече. Но това явно го задоволи.

— Сега е по-добре — рече той. И преди да успее да реагира или да протестира, я целуна със страст, която ѝ напомни за старата им интимност. — Изплаши ме. Какво, по дяволите, си направила?

Да обвинява другите беше типична негова черта.

— Аз? — Тя вдигна ръка и докосна онова място на главата, което я болеше така непоносимо. — Какво се е случило?

— И аз това те питам, котенце. Моля те, не пипай цицината си. — Лукас взе ръката ѝ в своята и я задържа. — Ще те заболи още повече. Чудя се как си успяла да се удариш и защо лежиш на пода?

Беше ѝ трудно да мисли през мъглата, която се стелеше в мозъка ѝ. Одри се опита да се съсредоточи върху последното нещо, което си спомняше.

— Ти как влезе тук? — попита тя, спомнила си дращенето по вратата. — Не бях ли заключила? — Изведнъж осъзна, че Лукас я държеше в ръцете си и я притискаше до гърдите си. Опита се да се освободи и да седне. — Ти ли дращеше по вратата?

— Спокойно — нареди той, когато Одри простена при опита си да направи движението.

— Сигурно съм се блъснала във вратата — промърмори тя и затвори очи, учудена на непохватността си.

— Чакай, чакай! Искаш да кажеш, че си отишла до вратата, взела си я в ръка и си се ударила с нея? — Не можеше да прецени дали бе бесен, или бе весел. Болката в главата не ѝ позволяваше да мисли трезво. — Странно, не съм забелязал да си толкова дезориентирана или непохватна.

— Беше тъмно... — рече сякаш да се оправдае Одри и се почувства идиотски. — Ако ти не си драцил по вратата...

— Не съм драцил по твоята проклета врата! — извика Лукас, ала тя го спря със зверски поглед.

— Светлината! — Опита се да се изтръгне от прегръдката му. — Ти ли запали лампата?!

— Естествено. Направих го импулсивно, когато те видях да лежиш като куп стари вестници на пода — отвърна той ядосано. И без каквито и да било видими усилия отново я взе в прегръдката си. — Искях да видя степента на поражения. Можеше да си умряла да речем!

— Филмът ми! — Гласът ѝ беше свиреп като погледа, но това само разсмя Лукас.

— Ти наистина си маниачка!

— Свали ръцете си от мен, чуваш ли! — Гневът възвърна силите ѝ и Одри успя да се отскубне от него. Изправи се на крака, ала движението предизвика болка, която бе непоносима. Тя простена и се олюля.

— За бога! — Лукас също стана, хвана я за раменете и я задържа права. — Престани да се държиш като ненормална заради няколко глупави снимки.

Това изявление, изречено дори при нормални обстоятелства, не би било особено умно от негова страна. Сега обаче то беше истинско предизвикателство. Декларация за обявяване на война. Дори болката отстъпи пред яростта, която я обзе. Тя се нахвърли върху него.

— Ти никога не си приемал работата ми за нещо сериозно, освен като никому ненужни снимчици, нали? Никога не си гледал на мен като на нещо друго, освен като на глупаво малко момиченце, подходящо за развлечения, но в известна степен отегчително! А господин Маклийн не обича да се отегчава! — Одри нервно отхвърли косата, която падаше над очите ѝ. — Седиш си с романите,

наслаждаваш се на славата си и гледаш отвисоко на останалия свят. Ала ти не си единственият талантилив човек на света, Лукас. Моите способности са толкова творчески, колкото и твоите, а снимките ми доставят удовлетворение, така както твоите малки глупави романчета.

Той стоеше мълчаливо и я наблюдаваше начумерен. Когато проговори, гласът му беше странно развълнуван.

— Добре, Одри. Сега, когато вече дойде на себе си, трябва да изпиеш един аспирин.

— Остави ме на мира! — извика гневно тя и издърпа ръката си от неговата. Обърна се и потърси апарата си на лавицата, където го беше оставила, преди да започне работа. Когато не го намери, се обърна още по-ядосана. — Какво си мислиш, че правиш, като се ровиш из апаратурата ми? Осветил си целия филм! Не стига че ме удари, след като нахлу като хала през вратата, после светна лампите и накрая провали всичко, което бях започнала! Трябва да се научиш да пипаш само нещата, което познаваш!

— Казах ти вече, че не съм се мотал пред вратата, нито съм влизал. — Очите му бяха потъмнели и Лукас явно беше ядосан не на шега. — Дойдох, когато спря тока и се включи генератора. Намерих вратата отворена, а ти лежеше свита на кълбо на пода. Не съм докосвал с пръст проклетия ти филм!

Сега в гласа му имаше лед, въпреки огъня в очите. Обаче Одри бе прекалено възбудена, за да забележи което и да било от двете.

— Може и глупаво да ти прозвучи, но се уплаших за теб — продължи той и пристъпи към нея. Сетне огледа бъркотията върху работната ѝ маса. — Не предполагам, че в тъмнината сама си направила всичко това и си развалила лентата?

— Не ставай смешен! — Професионалните ѝ качества отново бяха засегнати, ала Лукас прие забележката ѝ със забележително спокойствие. Тя дори се зачуди. Та той никога не беше се отличавал с търпение и спокойствие. Това не бяха от най-характерните му качества.

— Одри, не знам какво е станало с филма ти. Не съм влизал нито крачка по-навътре от мястото, където те намерих да лежиш. Не се извинявам, че запалих лампата. Ако трябва, ще го направя отново... — Лукас докосна с пръсти шията ѝ и движението му ѝ напомни ласките, които бе получавала преди. — Освен това мисля, че здравето ти е по-важно от снимките.

Неочаквано интересът ѝ към снимките изчезна. Искаше само да се изплъзне от него и от чувствата, които възбуждаше у нея без каквито и да било усилия.

Навикът е втора природа, напомни си тя. Ласкавият глас и нежните му ръце сваляха напрежението и Одри потъваше и потъваше все по-дълбоко.

— Много си бледа — прошепна той, свали ръце от раменете ѝ и ги пхна в джобовете си. — Мисля, че доктор Спайсър трябва да те прегледа.

— Не, няма нужда — започна Одри, но не успя да довърши. Лукас я хвана отново с неподозирана страст.

— По дяволите, котенце, трябва ли да спориш за всяко нещо, което кажа? Няма ли начин да преодолееш омразата си към мен? — Той я разтърси силно. Болката сякаш се разля от главата ѝ и тръгна по гръбнака. За миг лицето му се размаза пред очите ѝ. Лукас процеди някаква неразбрана ругатня и я притисна към себе си, докато слабостта ѝ премина. С движение, нетърпящо противоречия, той я вдигна на ръце. — Бледа си като привидение — промърмори. — Може и да не искаш, ала отиваме на лекар. Ще имаш възможност да сипеш отровата си върху него колкото си щеш.

Когато осъзна, че я носи на ръце, тя се отпусна. Останаха само болката и сладостта. Сложи глава на раменете му и се остави на удоволствието да я погълне. Не искаше да мисли нито за вратата на тъмната стаичка, нито за това, как е била отворена и от кого. Не искаше да мисли как е отишла до нея и как се е ударила. Не искаше да мисли за нищо. Не беше време за мислене. Просто затвори очи и остави на Лукас да я носи. Остана така, когато той я сложи на леглото, макар да знаеше, че стои и я наблюдава. Знаеше също така, че бе начумерен.

Звукът от стъпките му ѝ подсказа, че бе отишъл в банята. Течащата струя вода в мивката прозвуча като разбеснял се водопад в ранената ѝ глава. След миг почувства студена кърпа върху челото си. Отвори очи и го погледна.

— Лежи спокойно — нареди Лукас кратко. Стоеше прав и я наблюдаваше със странен, неразгадаем поглед. — Ще отида да доведе доктор Спайсър. — Обърна се и тръгна към вратата.

— Лукас — повика го тихо Одри, тъй като студената влажна кърпа възвърна спомените ѝ за това, което бе направил за нея. За благородните черти от характера му. Имаше и такива, макар че тя се опитваше да не си ги спомня, или се насилваше да ги забрави, или си втълпяваше, че изобщо ги няма.

Когато той се обърна, във въздуха около него витаеше нетърпение и сякаш прескачаха искри. Какъв човек беше Лукас — изтъкан от противоречия, помисли си Одри. Невъздържан, непредсказуем, дори непоносим.

— Благодаря ти — изрече тя. — Извинявай, че виках по теб. Наистина беше много мил.

Той се облегна на рамката на вратата и я погледна втренчено.

— Никога не съм бил мил. — Гласът му беше уморен.

Одри почувства, че ѝ трябваше усилие на волята, за да потисне желанието си да стане, да отиде при него и да изтрие умората му. Лукас сякаш прочете мислите ѝ и очите му омекнаха. Върху устните му се появи една от редките, искрени, обезоръжаващи усмивки.

— О, боже, котенце, винаги си била толкова сладка! И толкова удивително добра.

След което излезе.

ПЕТА ГЛАВА

Одри лежеше и гледаше в тавана, когато доктор Спайсър влезе в стаята. Тя отмести очи и първото нещо, което зърна, бе голямата му черна чанта. Винаги се бе чудила какво ли носят докторите в тези огромни чанти.

— Посещение по домовете, а? — рече тя и се опита с мъка да се усмихне. — Осмото чудо на света. Не предполагам, че носите чантата си дори когато сте на почивка.

Той обаче беше много бърз с отговора.

— А вие разделяте ли се някога с фотоапарата?

— Туш! Едно на нула за вас. — Одри си каза, че е време да се отпусне и да не се държи като хлапачка.

— Струва ми се, че няма да се наложи да правим операция. — Робърт седна на леглото и вдигна мократа кърпа, която Лукас бе сложил на челото ѝ. — Охо, започва да става шарено. Зрението ви замъглено ли е?

— Не.

Ръцете му бяха удивително внимателни и меки и ѝ напомниха за баща ѝ. Тя се успокои и започна да отговаря на въпросите му дали е замаяна и дали ѝ се повдига, докато наблюдаваше лицето му. Беше различен. Личеше, че е компетентен, но на мястото на напетото му самочувствие сега имаше състрадание и съчувствие. Гласът му беше внимателен. Такива бяха и очите му. Изобщо професията му подходеше отлично.

— Как стана това, Одри? — Докато я разпитваше, докторът отвори чантата и извади памук и шишенце, а не спринцовка, както се опасяваше. Все още се страхуваше от инжекциите.

Тя намръщи нос.

— Отидох до вратата и се сблъсках с нея.

Той се разсмя и започна да промива раната.

— Позната история.

— И съвсем истинска — добави Одри. — Сигурно съм се заблудила за разстоянието. Много досадна работа.

Очите му я наблюдаваха внимателно, сетне се върнаха към раненото ѝ чело.

— Вие ми направихте впечатление на жена, която си отваря очите — рече докторът малко мрачно или поне така ѝ се стори, преди да се усмихне отново. — Имате само цицина. Според моята диагноза нямате други по-сериозни поражения. И повече няма да ви боли.

— Усещам само леко заглъхваща болка — отговори тя. — Залповете в главата ми спряха.

Със смях доктор Спайсър отвори отново чантата си.

— Тогава ще направим нещо, за да се справим и с леката артилерия.

— И аз мислех да взема аспирин — отвърна Одри, като видя в ръцете му малкото шишенце с хапчета.

— Горски пожар не се гаси с детски воден пистолет — усмихна се той и извади две хапчета. — Аспиринът е много слабо средство. Вземете това и починете два часа. Можете да ми се доверите — добави с подчертана важност, защото тя повдигна учудено вежди. — Нищо че съм хирург.

— Добре — усмихна се Одри, като пое чашата с вода и хапчетата. — Няма да ми вадите апандисита или нещо друго, докато спя, нали?

— Не и когато съм в отпуск. — Той изчака, докато тя глътна лекарството, сетне взе едно леко одеяло и я зави с него. — Почивайте — нареди любезно и я остави сама.

Когато отвори очи, стаята беше изпълнена с полусенки. Почивка ли, усмихна се на себе си Одри. Какви ти два часа, та аз съм спала като заклана. Колко ли време? Заслуша се. Бурята все още вилнееше навън и дъждът блъскаше прозорците с ярост. Тя приседна внимателно. Главата повече не я болеше, ала когато пипна челото си, установи, че случката не ѝ се беше присънила. Следваща ѝ мисъл беше чисто физическа. Просто откри, че умира от глад.

Стана и хвърли един поглед в огледалото. Реши, че не ѝ харесва това, което вижда, но въпреки това тръгна да търси храна и компания.

Намери и двете във всекидневната. Явно беше време за вечеря, защото всички се бяха събрали там. Масата беше сервирана.

— Одри! — Пръв я видя Робърт Спайсър. — Добре ли сте?

Тя се поколеба за миг. Ала гладът беше по-силен и освен това миризмата от печеното пиле на Нанси бе влудяваща.

— Много — отвърна Одри. Погледна към Лукас, но той не каза нищо. Само я наблюдаваше. Загрижеността в очите му, която бе доловила преди няколко часа, сигурно бе била плод на въображението ѝ. Сега те бяха безизразно студени.

— Гладна съм като вълк — обяви тя и седна.

— Добър признак. Боли ли ви нещо?

— Само гордостта. — Одри започна да пълни чинията си с храна. — Непохватността не е от качествата, с които човек би трябвало да се гордее, а сблъсъкът с врата се оказа едно доста болезнено действие. Не знам дали сте опитвали някога. Щеше ми се да се бях блъснала в нещо по-оригинално.

— Много странно... — Жак завъртя вилицата си, докато я наблюдаваше изпитателно. — Не мога да повярвам, че човек може да си нанесе подобен удар сам. Чак да изпадне в безсъзнание?

— Аз съм амазонка — обясни Одри и се наслади на вкуса на пилето.

— Боже мили! Не познавам амазонките, ала ти ядеш като слон — изкоментира завистливо Джулия. Одри я погледна и видя на лицето ѝ изписана завист, която премина в усмивка. — Аз наддавам само като те гледам.

— Това е метаболизъм — обясни Одри и си взе нова хапка. — Истинската трагедия е, че изгубих двете ленти, които снимах по време на пътуването си от Ню Йорк насам.

— Може би ни очакват още инциденти — неочаквано се намеси Хелън и гласът ѝ беше остър като очите. — Нали казват, че нещастията вървели по тройки? — Никой не ѝ отговори и тя продължи, като потупа с ръка собствената си цицина. — Трудно е да се кажа какво ще е следващото, което ще се случи.

Одри отново почувства странната напрегната тишина, която последва думите ѝ. Сякаш напрежението се промъкна на пръсти и се настани на масата. Интуитивно тя наруши забраната, която си бе поставила, и започна разговор с Лукас.

— Ти какво би написал за тази ситуация? — попита го Одри и видя, че не бе променил изражението си. Той ни наблюдава, помисли си тя. Само седи и ни наблюдава, все едно че сме герои от бъдещия му роман. — Девет души, по-точно десет, ако броим и готвачката, затворени в изолиран, самотен хотел в планината. Навън бушува буря. Електричеството е спряло, всеки момент може да прекъсне и телефонът.

— Вече е — заяви Стив.

— О! — изненада се искрено Одри.

— Пътищата най-вероятно са непроходими — добави нови щрихи към темата Робърт.

— Какво още ти трябва? — Тя продължи да задава въпроси на Лукас.

Накъсана светкавица проряза небето сякаш искаше да даде отговор.

— Убийство — произнесе мрачно той.

Думата увисна във въздуха и накара всички да обърнат очи към него. Без да иска Одри потрепери. Това бе отговорът, който всъщност очакваше, и все пак почувства по гръбнака си лед.

— Но, разбира се — продължи Лукас, а думата продължаваше да виси над главите на всички като меч, — това е по-скоро сюжет за някоя от моите книги.

— Понякога животът също предлага добри сюжети — намеси се Жак. На устните му играеше лека усмивка. Той вдигна чашата си, пълна с жълто като кехлибар вино.

— Аз мога да бъда още по-драматична — намеси се Джулия. — Ще се промъкна през тъмните коридори в бели одеяния. — Тя постави лакти на масата, склучи пръсти и подпря брадичка на тях. — Пламъкът на свещта ми ще трепти и играе по стените, докато убиецът ще ме очаква с копринен шал в ръце, за да ме удуши.

— Ти поне ще бъдеш един много красив труп — вметна Одри.

— Благодаря ти, скъпа. — Джулия се обърна към Лукас. — Ще ми се обаче да остана между живите още малко. Поне до финалната сцена.

— Винаги си умираше красиво — ухили се Стив от другата страна на масата. — Бях силно впечатлен, когато те гледах в „Изворите

на надеждата“, в ролята на Лайза. Какво ще бъде убийството, Лукас? — продължи той, като се обърна към Лукас с чаша в ръката.

Стив яде малко, забеляза машинално Одри. Тази вечер предпочита да пие.

— От ревност или акт на отмъщение? Импулсивно действие на отхвърлен любовник или зловеща постановка на хладнокръвен убиец?

— Леля Таби може да сложи някаква екзотична отрова в яденето и да ни очисти един по един — предложи Одри, като си взе от голямата купа с картофи. — Ето, например тук.

— Когато някой вече е мъртъв, няма никаква полза — отново привлече вниманието към себе си Хелън. — Убийството е безсмислено. Човек печели повече, когато запази някого жив. Жив и уязвим. — Тя погледна Лукас. — Вие как мислите, господин Маклийн? Съгласен ли сте с мен?

Одри не хареса усмивката ѝ. Студена и пресметлива. Думите на Жак изплуваха в съзнанието ѝ. Да, той беше прав. Тази жена беше студена и пресметлива. Сетне прехвърли вниманието си към Лукас.

На лицето му бе изписано: „Защо не вървиш по дяволите!“.

Израз, който Одри познаваше много добре.

— Не мисля, че убийството винаги е безсмислено, госпожице Истърман. — Гласът му беше обикновен, ала Одри, понеже го познаваше много добре, забеляза промяна в очите му. Те вече не бяха отегчени, а изпълнени с късчета лед. — Зависи. Светът може да спечели повече от елиминирането на някоя... Твар. — Той се усмихна зловещо.

Явно вече говореха не само хипотетично. Одри погледна Хелън и забеляза лек страх в очите ѝ.

Но това е само игра, рече си тя и премести очи към Джулия. Нали лично аз я започнах. Актрисата се усмихваше, ала в усмивката ѝ липсваше слънчевото настроение и топлина, които обикновено и естествено се излъчваха от нея. Сякаш се наслаждаваше да наблюдава как Хелън се гърчи като пеперуда, забодена с карфица. Забелязала изражението на Одри, Джулия бързо смени темата на разговор.

След вечеря групата гости се запъти към верандата, но бурята, която продължаваше да вилнее, явно действаше зле на нервите на всички.

Само Лукас и Джулия изглеждаха недокоснати. Одри забеляза как те се усамотиха в ъгъла, явно взаимно очаровани от компанията си. Смехът на Джулия беше нисък и вълнуващ и достигаше до ушите ѝ на вълни през звуците на бурята. Видя как Лукас прекара ръка през пепелявата ѝ коса. Джулия водеше играта перфектно, така както ѝ беше обещала. Нямахше за какво да ѝ се сърди. Нали сама искаше така! Ала въпреки това то я потискаше и тя обърна глава да не ги гледа.

Семейство Спайсър седяха на канапето близо до огъня и явно водеха сериозен разговор. Макар че гласовете им бяха ниски, Одри можеше да долови нотки на напрежение. Тя се отдалечи. Не беше прилично да ги подслушва. Още повече че според нея Джейн не беше избрала най-подходящия момент да упреква Робърт за отношението му към Джулия. Когато двамата излязоха, лицето на бедната Джейн не беше намусено, а направо нещастно.

Джулия нито веднъж не погледна към тях, но се наведе по-ниско към Лукас и прошепна нещо в ухото му, което го накара да се разсмее. Одри установи, че също иска да си отиде.

Нищо не можеш да направиш. Лукас си е Лукас и прилича само на себе си, каза си тя, докато вървеше по коридора. Ще отида да пожелаая лека нощ на леля Таби. Всъщност Джулия се справя прекрасно с това, което искам — да забавлява Лукас, така че той да не ми досажда. Не мога да ѝ се сърдя. Нали аз така искам. Лукас нито веднъж не ме е погледнал, откак тя се намеси в играта.

Цялата тръпнеца от болка, Одри отвори вратата на лелината си стая.

— Одри! Миличка! Лукас ми каза, че си се ударила! — Леля Таби престана да отмята върху листа пред себе си и стана, за да разгледа подутината на челото на Одри. — О, милото ми детенце! Искаш ли аспириин? Сигурно имам някъде тук.

Макар да оцени високо обяснението, което беше дал на леля ѝ, Одри се зачуди на приятелските им отношения. Не беше присъщо на Лукас Маклийн да си губи времето с отегчителни стари дами, чиято най-важна тема на разговор бе рецептата за шоколадов мус.

— Не, лельо Таби. Добре съм. Вече пих аспириин.

— Чудесно. — Тя огледа загрижено цицината на челото ѝ. — Трябва да внимаващ повече, миличка.

— Обещавам. Лельо Таби... — Одри все пак се реши да зададе въпроса. — Ти колко добре познаваш Лукас? Не съм те чувала да наричаш на малко име дори камериерката. — Знаеше, че няма смисъл да подпитва леля си отдалеч. По-добре да ѝ зададе въпроса направо. Другото би изглеждало все едно да четете „Война и мир“ на слабо осветление. Със сигурност щеше да получи главоболие.

— О, зависи, Одри. Наистина зависи от човека. — Лелята отмести листовите хартия и се загледа в тавана. — Например госпожа Нолингтън. Беше в ъгловата стая през септември. Аз я наричах Франсис, а тя мене — Табита. Много стилна жена. Вдовица от Северна Калифорния.

— Лукас ти казва „лелю Таби“ — прекъсна я Одри, преди да се впусне във възторжени описания на вдовицата от Северна Калифорния.

— Да, и още много други ме наричат така. Ти също.

— Естествено, но...

— Пол и Уили — продължи да изброява леля ѝ. — И момчето, което ми доставя яйцата. И... Ами не мога да се сетя за всички. Точно така. Хареса ли ти вечерята, миличка?

— Много. Лелю, — продължи Одри като реши, че ще настоява, докато не получи смислен отговор. — Лукас се държи много свойски тук. Сякаш си е у дома.

— Ами че това много ме радва! — Лелята взе ръката на племенницата си и цялата засия. — Аз се опитвам да направя така, че всеки да се чувства тук като у дома си. Винаги се срамувам, когато дойде време за плащане, но... Ето на, разходи, сметки... Какво да се прави. — Тя посочи сметките от пералнята и започна да мърмори нещо под носа си.

Предай се, нищо няма да излезе, рече си Одри, целуна леля си по косата и я остави с калъфките и покривките.

Реши да въведе ред в тъмната стаичка. Когато приключи с подреждането, стана много късно. Този път остави вратата отворена и всички лампи запалени. Ехото от дъжда все още достигаше до нея. Чуваше как капките тропат върху прозорците на кухнята. Освен неговото сърдито мърморене, нищо друго не нарушаваше тишината. Целият хотел бе потънал в сън.

Нищо подобно, помисли си тя. Старите къщи никога не са изпълнени с тишина. Те шептят и въздишат, стенат и се смеят. И сякаш са живи емоциите на поколенията, които са ги обитавали от години. Тези звуци не я притесняваха. Нито ѝ пречеха. Одри обичаше тази изпълнена с присъствие тишина.

Тя работеше бързо. Изпразни табличките и подреди шишетата. Изхвърли осветеният филм в коша за боклук с въздишка.

Винаги я болеше, когато изхвърляше лента, ала нямаше какво друго да стори. Утре щеше да промие филма, който засне днес сутринта — езерото, изгрева, дърветата, които се оглеждаха във водата като в огледало. Това сигурно щеше да повдигне настроението ѝ. Одри се изправи, прибра с ръце косата си назад и я пусна.

— Спомням си, че обикновено вършеше тази работа сутрин.

Тя рязко се обърна. Косата ѝ се разлюля като тежка завеса, а сърцето ѝ подскочи от неочакван страх.

Лукас стоеше облегнат на вратата с чаша кафе в ръка. Очите му сякаш се опитваха да я приковат.

— Първо вдигна косата си, после я пусна да тече по гърба ти. Всичко това ме влудява, не знаеш ли? — Гласът му беше дълбок и развълнуван. Одри изобщо не можеше да проговори. — Често съм се чудил нарочно ли го правиш. За да ме подлудиш? — Той не свалеше очи от нея. После вдигна чашата кафе към устните си. — Не, едва ли. Не познавам друг толкова невинен човек като теб. При теб всичко е естествено.

— Ти какво правиш тук? — Треперенето на гласа ѝ смекчи острия тон на въпроса.

— Спомням си.

Тя се обърна и започна безцелно да мести шишета.

— Винаги си бил много точен с думите, Лукас — иронизира го Одри. Тъй като вече не го гледаше, беше по-спокойна. — Това сигурно е задължително за професията ти.

— В момента не работя.

Беше по-лесно да се направи, че не го разбира.

— Проблеми ли имаш с книгата? — Тя се обърна и отново видя следите на умора и напрежение върху лицето му. В сърцето ѝ се надигнаха нежност и любов, но Одри се опита да ги потисне. Очите му бяха изпълнени с желание.

— Може би ще имаш повече успех, ако се напиш. — Тя посочи чашата с кафе. — Това няма много да ти помогне.

— Може би. — Той нарочно отпи от кафето. — Ала е по-добре от уиски.

— А сънят е по-добре и от двете — сви рамене Одри. В края на краищата неговите навици не ѝ влизаха в работата. — Аз се качвам горе. — Тя тръгна към него, но Лукас продължи да стои на вратата и да препречва пътя ѝ.

Одри се напрегна. Бяха съвсем сами. Долният етаж беше абсолютно празен. Само дъждът продължаваше да чука и да доказва своето присъствие.

— Лукас! — Тя въздъхна тежко и искаше той да приеме въздишката ѝ като умора, а не като объркване. — Изморена съм. Моля те, не бъди лош.

Въпреки че успя да запази гласа си спокоен, усещаше, че коленете ѝ треперят. Тъпата болка отново измъчваше главата ѝ. Посегна и изгаси лампата, а сетне се опита да мине покрай него. Лукас обаче я хвана за ръката.

— Ще дойде време, котенце, когато няма да искаш да се измъкнеш — прошепна той.

— Престани да се перчиш с мъжкото си превъзходство — ядоса се Одри и забрави за предпазливостта. — Вече съм имунизирана.

Лукас я обърна рязко към себе си и тя видя гнева му.

— О, я стига толкова!

В мига, в който го изрече, устните му властно засмукаха нейните. Одри почувства вкуса на неподправено желание. Опита се да се бори, ала той я притисна към стената, като държеше ръцете ѝ покрай тялото. Справяше се с непокорството ѝ единствено и само с устни. Тя чувстваше как се предава и се мразеше толкова, колкото мразеше и него. Устните му бяха твърди и не омекнаха дори когато Одри съвсем се предаде. Лукас продължаваше да я целува властно и с неистово желание, а помежду им прескачаха искри от ярост.

Сърцето ѝ биеше лудо. Можеше да почувства бесния ритъм и на неговото сърце. Гърбът ѝ бе залепен към стената. Не можеше да се измъкне, нямаше къде да избяга. Нито къде да се скрие. Цялата се разтрепери от страх и желание.

Неочаквано той се отдръпна. Очите му бяха тъмни и в тях не се виждаше нищо, освен собственото ѝ отражение. Направо съм загубена, помисли си тя. Винаги съм била влюбена в него. И загубена завинаги.

Лукас я разтърси.

— Внимавай. По-добре си спомни, че нямам никакви скрупули. Знам как да се справям с тези, които искат да се бият с мен. — Спря, но пръстите му галеха кожата ѝ. — Ще те взема, котенце, ще те взема, колкото да риташ и да викаш, ако продължаваш да ме отблъскваш.

Прекалено стресната от заканата, която видя изписана на лицето му, Одри се обърна и затича към стаята си. И през ум не ѝ мина да мисли за гордостта си.

ШЕСТА ГЛАВА

Одри стигна до стаята си, останала без дъх и безуспешно бореца се със сълзите. Той нямаше право да се държи така с нея! Тя не биваше да му позволява! Защо се върна и нахлу отново в живота ѝ по този ужасен начин? Точно когато бе започнала да превъзмогва болката, да го забравя. Когато се излекува от него и прогони мислите за него!

„Лъжкия!“

Гласът бе ясен и чист като кристал вътре в мозъка ѝ. „Та ти никога няма да го забравиш, нито ще се отървеш от мислите си за него! Ни-ко-га!“

„Не, ще го направя!“

Одри сви ръце в юмруци и застана пред вратата. Пое си дълбоко дъх и отново си повтори: „Ще го направя!“.

В този момент дочу стъпките му по стълбите. Затова бързо влезе вътре. Не искаше да се среща с него още веднъж тази нощ. А и утрото беше твърде скоро.

Нещо не беше наред. Разбра го в мига, в който влезе в тъмната стая. Миризмата на парфюм бе непоносима и замая главата ѝ. Тя посегна към ключа и когато лампата светна, извика от изненада.

Всички чекмеджета бяха извадени и обърнати наопаки. Вратите на гардероба зееха отворени. Дрехите ѝ се търкаляха разхвърляни навсякъде из стаята. Някои бяха накъсани на парчета, други лежаха на жалки купчини. Бижутата ѝ бяха извадени от кутията и разхвърляни върху дрехите. Шисетата с парфюм и кутийките пудра бяха изпразнени и хвърлени на земята. Всичко, всеки предмет, всяка вещь, бяха или унищожени, или счупени.

Одри замръзна от шок и изненада. Не можеше да повярва на очите си. Сигурно съм сбъркала стаята, рече си отчаяно. Само че яркозелената блуза с разпорения на рамото ръкав, която висеше на облегалката на стола, бе коледният подарък от брат ѝ Уил. А сандалите, захвърлени в ъгъла, беше купила от един малък магазин на Пето авеню миналото лято.

— Не... — Тя поклати глава, сякаш с този жест искаше да изтрие гледката пред очите си. — Не е възможно!

— Мили боже! Какво става тук! — дойде зад гърба ѝ гласът на Лукас.

Одри се обърна и го видя да наднича през рамото ѝ в стаята.

— И аз не знам... — Думите звучаха глупаво, но нищо друго не можа да измисли.

Той бавно вдигна очи към лицето ѝ.

Тя направи някакъв безпомощен жест.

— Защо?

Лукас посегна и избърса с ръка сълзите ѝ.

— Не знам, котенце. Според мен първо трябва да разберем кой.

— Ала това... Нямам думи! Това е толкова зловещо! И злобно! — негодуваше Одри, като все още мислеше, че сънува. — Никой тук няма мотиви да го направи. Трябва да мразиш много някого, за да направиш такова нещо, нали? А тук никой няма причина да ме мрази. До снощи те дори не ме познавах!

— Освен мен.

— Това не е в стила ти. — Тя притисна с пръсти слепоочията си и се помъчи да проумее. — Ти ще намериш много по-директен начин да ме нараниш.

— Благодаря.

Одри го погледна и се намръщи, защото проумя какво всъщност беше казала. Изражението на лицето му бе замислено, но сега нямаше ни най-малко желание да обсъжда поведението и навиците на Лукас Маклийн. Обърна му гръб и тогава видя.

— О! Не! — извика с цяло гърло и се хвърли към леглото, като взе да рови между събраните на купчина завивки. Ръцете ѝ трепереха, когато намери фотоапарата. Обективът бе счупен, по повърхността му имаше ситна мрежа. Самият апарат беше отворен, вратичката му висеше откъсната, като крило на птица. Лентата висеше от него като опашка на хвърчило. Осветена. Унищожена. Огледалцето беше счупено.

Със стенание тя притисна апарата към гърдите си и заплака.

Дрехите и бижутата не означаваха нищо, ала този „Никон“ за нея беше повече от всичко на света. Той беше като част от тялото ѝ, продължение на ръцете ѝ. С него беше направила първите си

професионални снимки. Осакатяването му бе направо нечовешко. Все едно че бяха посегнали на дете.

Одри почувства лицето си притиснато до нечий гърди. Лукас. Изобщо не протестира, когато той обгърна тялото ѝ с ръце. Само потрепери леко и захлипа още по-горчиво. Лукас не каза нищо, нито дума за успокоение. Единствено ръцете му бяха изненадващо ласкави и нежни.

— О, Лукас! Та това е безсмислено!

— Трябва да има някакъв смисъл, котенце. Винаги има.

Тя отново го погледна.

— Мислиш ли? — Очите му не издаваха нищо и Одри отново погледна разбития си апарат. — Е, ако някой е искал да ме нарани, случайно е уцелил най-точния начин.

Ръцете ѝ стиснаха апарата.

Неочаквано почувства силен гняв, който прогони объркването и сълзите. Почувства сила. Нямахше да седи и да рони сълзи. Трябваше да направи нещо. Счупеното на боклука. Тя обаче щеше да открие злосторника. Той все още беше в хотела.

Като пъкна апарата в ръцете на Лукас, Одри тръгна към вратата.

— Почакай! — хвана ръката ѝ той. — Къде отиваш?

— Първо ще ги измъкна от креватите им. — Тя издърпа ръката си. — След което мисля да извия врата на някого от тях.

Лукас знаеше, че няма смисъл да се опитва да я придумва. Но я прегърна здраво и задържа за миг, притисната към себе си.

— Сигурен съм, че ще го направиш... — В гласа му имаше нотка на възхищение, ала това не я подлъга.

— Ела да гледаш! — изсъска Одри предизвикателно.

— Първо се успокой... — Той стегна обръча на прегръдката си.

— Искам...

— Знам какво искаш, котенце, и не те обвинявам. Напротив, с теб съм. Но трябва да помислиш, преди да се втурнеш в бой.

— Няма за какво да мисля. Някой трябва да плати за това, което е сторил — ядосано отговори тя.

— Добре, това е справедливо. И кой по-точно?

Логичният му въпрос я отрезви и снижи градус на настроението ѝ, което вреше и кипеше.

— Все още не знам. — Одри си пое дъх с усилие. Дишането ѝ постепенно се успокои.

— Така е по-добре. — Лукас се усмихна и леко я целуна. — Въпреки че очите ти все още могат да убият някого. — Той отпусна хватката на прегръдката си, ала продължи да я държи в ръце. — Дръж ноктите си в готовност, котенце, докато открием кой е. А сега да вървим да почукаме по вратите на заспалите ни съседи.

Стаята на Джулия беше първата до нейната, така че Одри се запъти направо натам. Яростта ѝ бе стихнала и сега беше спокойна и уверена.

С гняв и прибързаност нищо не се постига, каза си тя. Ще бъде спокойна и систематична. Докато открие кой е вредителят. После...

Одри почука силно на вратата на Джулия. След второто чукане отвътре се дочу мекия, сънен глас на актрисата.

— Кой е?

— Хайде, Джулия, събуди се — обади се Одри. — Искам да говоря с теб.

— Одри, скъпа! — Гласът ѝ възбуди образа на красивата Джулия с коси, разпилени върху възглавницата. — Дори аз се нуждая от сън. Върви си, бъди добро момиче.

— Ставай! — повтори Одри. — Веднага!

— Милостиви боже, ти си ужасна! Безсърдечна! И свадлива! Какво съм ти сторила, че да ме вдигаш от леглото посред нощ?

Все пак актрисата отвори вратата и подаде глава през пролуката. Беше с бяла дантелена нощница, косите ѝ бяха разпилени, а очите изпълнени със сън.

— Ето ме... — Видя Лукас и на лицето ѝ веднага се изписа прелестна усмивка. Сетне прекара ръце през косите си, за да ги подреди. — Какво става? Да не би да сте решили да си правим купон? Аз съм „за“!

— Някой е тършувал из стаята ми и е обърнал всичко с краката нагоре — отговори Одри, без да откъсва очи от Джулия. Видя как вниманието ѝ, напълно заето с Лукас, постепенно се насочи към нея.

— Какво? — Котешкото изражение изчезна и беше заменено от опит за съсредоточаване. Актриса, припомни си Одри. Тя е много добра актриса, не забравяй това.

— Дрехите ми са на парцали и висят навсякъде из стаята. Фотоапаратът ми е счупен. — Тук едва преглътна. Все още не можеше да приеме факта.

— Та това е лудост! — Джулия вече не се показваше едва-едва през вратата. Отвори я и застана пред тях. — Я да видя! — Мина и отиде до стаята на Одри. Когато отново се обърна към двамата, очите ѝ бяха разширени от учудване и объркване.

— Но това е ужасно! — Върна се и обви ръце около кръста на Одри. — Направо ужасно! Съжалявам.

Одри внимателно я наблюдаваше. Искреност, съчувствие, изненада. В гласа и изражението ѝ имаше всичко това. Много ѝ се искаше да вярва, че са истински.

— Кой може да го е направил? — попита тя Лукас.

Одри забеляза, че сега очите на Джулия бяха гневни. Тя отново бе силната жена, която бе зърнала за кратко днес следобед, когато сдъвка Хелън.

— Точно това искаме да разберем. Отиваме да събудим и другите — отговори Лукас.

Нещо прескочи помежду им. Одри го почувства за част от секундата, после искрата изчезна.

— Добре — отговори Джулия. — Да вървим. — Тя прибра делово косата си зад ушите. — Аз се заемам със Спайсърви, ти вдигни Стив и Жак, а ти — Хелън.

В гласа ѝ звучеше авторитет и компетентност. Личеше си, че има организаторски способности. Одри тръгна към стаята на Хелън, без да се замисли. Чуваше чукането по вратите на другите, мърморенето и сумтенето, които идеха от стаите. Стигна до вратата и почука.

Лукас беше прав. Трябва да направим разследване, преди да обесим някого.

Никой не отговори на почукването ѝ. Изненадана, тя повтори, после потрети. Нямаше намерение да не ѝ обръщат внимание. Зад гърба си чуваше как останалите гости излизат от стаите си.

— Хелън! — Почука отново силно и нетърпеливо Одри. — Събуди се! — След което без колебание отвори вратата. През ума ѝ мина, че ще ѝ достави удоволствие и поне малко удовлетворение да измъкне поне някой от кревата в буквалния смисъл на думата. Светна лампата.

— Хелън, аз...

Хелън не беше в леглото. Лежеше на пода, ала не спеше. Одри млъкна и я загледа толкова стресната, че дори не изпита ужас. Нито извика. Кръв ли е това по земята, помисли си някак отвлечено тя. Направи крачка напред и спря, когато осъзна какво вижда.

Ужасът сграбчи гърлото ѝ и не позволи на вика да излезе навън. Одри бавно заотстъпва назад. Това не можеше да бъде вярно! Това беше кошмар! Започнала с ужаса в собствената ѝ стая, тази нощ цялата беше един кошмар. В главата си чу думата на Лукас „Убийство“. Тръсна глава и почувства стената зад гърба си.

Не, това беше някаква ужасна игра! Някой си правеше мръсни номера. Чу далечен глас да вика „Лукас“ и осъзна, че бе нейният собствен глас. Сетне закри очи с ръце.

— Изведете я оттук! — Гласът премина през съзнанието ѝ. Почувства нечий ръце да я хващат и водят навън.

— О, господи! — Това беше Стив, гласът му трепереше. Когато успя да вдигне глава и да го погледне, видя, че лицето му бе бяло като платно. Одри зарови глава на гърдите му. Кога щеше да се събуди от този кошмар?

Около нея цареше объркване и суетня. Дочуваше димния глас на Джулия, грапавите нотки на Джейн и бързата реч на Жак, изпъстрена с френски думи. Сетне гласа на Лукас — спокоен, студен, невъзмутим, като плискане на леден планински поток.

— Тя е мъртва. Прободена е. Телефонът не работи. Трябва да отида до селото и да повикам полиция.

— Убита ли е? О, боже! — Гласът на Джейн стигна до фалцет, после се изгуби. Одри я погледна и видя, че се бе сгушила в прегръдките на съпруга си.

— Мисля, че никой не бива да напуска хотела сам. Ще бъде съмнително. — Робърт пое дълбоко въздух и прегърна по-здраво жена си. — Трябва да сме готови за всякакви усложнения. И обвинения.

— Аз ще отида с него. — Гласът на Стив беше укрепнал. — И без това се нуждая от малко свеж въздух.

С леко кимване Лукас показа, че бе съгласен и погледна Одри. Очите му не я изпуснаха, докато говореше с Робърт.

— Имаш ли да ѝ дадеш нещо успокоително?

— Аз съм добре — възпротиви се Одри и се отдръпна от гърдите на Стив. — Не искам нищо. — Това беше сън, но истински и трябваше да го приеме. — Не се тревожи за мен. Не и за мен. Добре съм. — Чувстваше, че я обхваща истерия и се опита да я потисне.

— Хайде, скъпа... — Джулия я прегърна през раменете. — Ще слезем долу и ще поседнем за малко. — Тя се обърна към Лукас. — Не се безпокой.

— Искам...

— Казах, че ще бъде добре — прекъсна го Джулия. — Аз ще се погрижа за нея. — И преди той да успее да каже още нещо, поведе Одри към долния етаж.

— Седни — нареди ѝ тя и я настани на дивана. — Трябва да пийнеш нещо.

Одри погледна актрисата и видя лицето ѝ.

— Ти също си много бледа — рече, преди брeндитo да изгори гърлото ѝ и да намести света на фокус.

— Това не ти е кино. Не всеки ден виждам истински трупове — промърмори Джулия и приседна на ниската масичка пред Одри. — По-добре ли си?

— Да, така мисля. — Пое си дълбоко въздух и погледна смело актрисата в очите. — Истина е, нали? Тя наистина лежи там. И е мъртва.

— И аз така мисля. — Джулия отпи от своето бренди. Лицето ѝ постепенно възвърна цвета си. — Проклетата кучка най-после си намери майстора.

Стресната от грубостта в думите и гласа на Джулия, Одри я загледа изненадано.

Актрисата взе чашата от ръцете ѝ.

— Чуй ме! — Гласът на Джулия омекна, ала очите не. — Ти си силно момиче. Може да си шокирана, но няма да припаднеш.

— Не, няма. — Искаше да си вярва.

— Всичко, което става, е пълна каша, ала ще трябва да я преглътнем. — Джулия замълча за миг и се наведе по-близо към Одри. — Някой от нас е убил Хелън.

Част от разума ѝ го знаеше, но друга част не искаше да го приеме и упорито се съпротивляваше срещу факта. Сега, когато истината беше изречена с равния, школуван и студен глас на Джулия, с тези прости и

обикновени думи, нямаше начин да избяга от нея. Одри кимна и изпи останалото бренди на един дъх.

— Тя получи онова, което заслужаваше.

— Джулия! Какви ги говориш? — В стаята влезе Жак. Лицето му изразяваше ужас и неодобрение.

— О, Жак, слава богу. Дай ми една от твоите ужасни френски цигари. Дай една и на Одри. Ще ѝ подейства добре.

— Джулия, ти не бива да говориш така... — Той някак си машинално я прегърна.

— Защо? Аз не съм лицемерка — рече актрисата и дръпна дълбоко от цигарата, потрепери и дръпна отново. — Казвам си го направо. Не я харесвах, мразех я. И полицията много бързо ще открие защо всички ние я мразехме.

— Mon Dieu! Как можеш да бъдеш такава? — извика Жак възмутено и така разпалено, че Одри се зачуди как този иначе кротък човек бе способен на подобни чувства. Винаги го бе смятала за уравновесен и спокоен. — Жената е мъртва. Убита е. Ти сякаш не виждаш жестокостта.

Одри всмукна от цигарата и се закашля. Не можеше да изтрие картината и кръвта, която стоеше пред очите ѝ.

— Прости ми — сети се Жак и седна до нея. — Трябваше да те предупредя, че тези цигари са много остри.

— Няма нищо. — Тя смачка цигарата в пепелника. Нямаше да ѝ помогне. — Джулия е права. Трябва да приемем нещата такива, каквито са.

В стаята влезе Робърт, ала обичайната му младежка походка бе някак си вяла и унила.

— Дадох на Джейн успокоително. — Той се запъти към бюфета и също си наля бренди. — Очертава се дълга нощ.

Стаята потъна в тишина. Никой повече не чуваше дъжда, който продължаваше да е част от нощта. Жак крачеше из стаята и пушеше цигара след цигара, а Робърт беше отворил прозореца и вдишваше свежия въздух. Кожата на Одри настръхна. Тя си наля втора чаша бренди, но установи, че не може да я изпие.

Джулия остана седнала. Пушеше с дълги, дълбоки всмуквания. Единственият знак, че бе развълнувана, бе лекото потропване на лакираните ѝ нокти върху облегалката на стола. Почукването, пукането

на съчките в камината, монотонният ритъм на дъжда, всичко това сякаш беше извън тях и не смущаваше гробната тишина. Когато външната врата се отвори с трясък, всички впериха погледи натам. Напрежението се засили и увисна заплашително във въздуха. Одри очакваше да види Лукас. Всичко щеше да бъде наред, ако можеше да зърне лицето му.

— Не можем да изкараме форда — заяви кратко той. Свали подгизналото си сако и отиде да си сипе бренди.

— Колко зле е положението? — попита Робърт, като местеше поглед от Стив към Лукас и обратно.

— Достатъчно, че да ни държи тук поне ден-два — осведоми го Лукас. Отпи голяма глътка бренди и се загледа през прозореца. Там не се виждаше нищо, единствено отражението на стаята зад него. — И то при условие че дъждът спре сутринта. — Обърна се и закова очите си върху Одри. И тя отново изпита усещането, че в стаята няма никой друг, освен тях двамата.

— Телефона — обади се Одри с чувството, че трябва да направи нещо. — Вероятно утре ще дойдат да оправят телефона.

— Хич не се и надявай. — Лукас прокара пръсти през мократа си коса и я изтръска на пода. — Според радиото в колата, този лек пролетен душ, както го нарекохте днес, всъщност е ураган. Казаха и името му. Бушува из целия щат. — Той запали цигара. — Ще се наложи да седим и да чакаме.

— Но това може да продължи с дни! — Стив мина зад Одри, лицето му отново беше посивяло. Тя му подаде чашата си с бренди и той я изпи. — Какво ще правим?

— Чудесно! — Джулия стана и погледна Лукас. Взе цигарата от ръцете му, дръпна предизвикателно от нея и я задържа. — Направо супер! — Загледа го с подкана. — Е, какво ще правим сега?

— Първо ще заключим и запечатаме стаята на Хелън. — Лукас извади нова цигара от пакета и я запали, без да откъсва очи от очите на Джулия. — След което ще си легнем, скъпа. Някой да има нещо против?

СЕДМА ГЛАВА

Навън беше мрачно и навъсено утро. От време на време Одри придремваше и пак се събуждаше.

Цяла нощ лежа с широко отворени очи, заслушана в равното дишане на спящата до нея Джулия. Макар да завиждаше на способността ѝ да спи при подобни обстоятелства, Одри упорито се съпротивляваше на дрямката, която се опитваше да я пребори. Ако затвореше очи, в съзнанието ѝ изникваше образа на мъртвата Хелън, лежаща на пода. Щом ги отвореше — сънят ставаше невъзможен. Пълна безизходица. В зори явно се бе предала на умората и сънят я бе надвил.

Сигурно я събуди тишината. Изведнъж откри, че е будна и седи сама в леглото. Объркана, тя се огледа наоколо.

Бъркотията в стаята на Джулия не я изненада. Копринено бельо и златни дрънкулки се търкаляха, разпилени по столовете. Върху масичката се кипреха елегантни шишенца. Белите италиански сандали с невероятно високи токове лежаха захвърлени на пода и ѝ напомниха за предния ден.

Одри стана от леглото с въздишка. Чувстваше се неудобно с черната копринена нощница на Джулия. Нито ѝ приличаше, нито ѝ беше по мярка. След като се разгледа в огледалото, благодари на ум на Джулия, че вече бе станала и излязла от стаята. Не искаше да облича нито една от дрехите, които бяха преживели покушението в стаята ѝ предната вечер, затова реши да навлече джинсите и пуловера от вчера.

Върху тях лежеше бележка. Елегантният, леко наклонен почерк можеше да бъде само на Джулия.

Скъпа, избери си бикини и нещо горно, блуза или пуловер. Страхувам се, че моите панталони няма да ти станат. Ти си като самоходна точилка. Понеже не носиш сутиен, както вече забелязах, то идеята да вземеш някой от

моите би била направо смешна. Няма с какво да го напълниш. Съжалявам.

Дж.

Одри се разсмя с глас. Вероятно такъв бе бил и замисълът на Джулия, когато бе писала тези редове. Звучеше толкова естествено и нормално, че отново се разсмя. Тя знае точно как се чувствам, помисли си Одри и я заля вълна на благодарност заради великодушния жест. Влезе в банята да си вземе един душ и остави горещата вода да измие напрежението и стреса от предишната нощ.

Когато се върна в спалнята, разгледа няколкото дантелени бикини, тънки като паяжина. Бяха в нежни пастелни тонове и сигурно струваха колкото един широкообективен фотоапарат. Взе един от пуловерите на Джулия и го премери. Реши, че ѝ става. Излезе от стаята и се опита да не поглежда към вратата на Хелън.

— Одри, мислех, че ще спиш до по-късно — извика някой зад нея.

Тя спря в началото на стълбите и изчака Стив да я настигне. Лицето му беше още сънено и той изглеждаше някак си по-възрастен. За част от секундата момчешката усмивка се появи на устните му, но очите му изобщо не се смееха.

— Нещо не ми изглеждаш както обикновено — рече Одри и докосна с пръст бузата му. Брадата му бе набола и той за пръв път не беше гладко избръснат.

— Съмнявам се, че някой от нас ще изглежда както обикновено. — Стив сложи ръка на рамото ѝ. — Е, поне дъждът е спрял.

— О! — Това съобщение предизвика лек смях. — Знаех си, че нещо е по-различно от вчера, а не осъзнавах какво е то. Било е тишината. Тя ме събуди. Къде е... — Одри се поколеба, защото на езика ѝ беше името на Лукас. — Къде са другите? — опита се да поправи положението тя.

— На верандата — отвърна Стив, ала я поведе към трапезарията. — Хайде първо да закусим. Аз все още не съм, а ти не бива да отслабваш повече.

— Много мило, че ми го напомни. — Одри се нацупи приятелски. Щом той можеше да се прави на естествен след всичко,

което се случи, значи и тя можеше. — Но защо да не закусим в кухнята?

В кухнята леля Таби както обикновено даваше инструкции на вечно противоречащата ѝ Нанси. Тя се обърна, когато влязоха, и взе Одри в топлата си мека прегръдка.

— О, Одри, скъпа, каква ужасна трагедия! Не знам какво да кажа! Нито какво да правя! — Одри притисна силно леля си. Чувстваше се защитена и спокойна близо до нея. — Лукас ми каза, че някой е убил бедната жена, ала това изглежда невъзможно, нали? — Леля Таби се отдръпна и погледна племенницата си в очите. — Ти не си спала добре, виждам аз. Моля те, сядай и поне закуси като хората. Това е най-доброто, което можеш да сториш.

Леля ѝ можеше много бързо да превключва от една тема на друга и Одри знаеше това отлично. Малката закръглена женичка започна да се суети и отново да спори с Нанси, докато двамата със Стив седнаха на масата да закусят.

В кухнята цареше спокойна атмосфера, изпълнена с естествени, нормални звуци и миризми. Бекон, кафе, съскане на пържени яйца. Това наистина беше най-доброто, което можеха да сторят, съгласи се с леля си Одри. Храната, всекидневието, навиците, бяха единствените неща, които щяха да върнат реда в живота им. А заедно с реда щеше да се върне и възможността да мисли.

Да мисли ясно и трезво.

Стив седеше срещу нея и пиеше кафето си, докато тя ровеше из яйцата. Не можеше да имитира какъвто и да е апетит, затова реши да запълни времето с разговор. Въпросите, които задаваше, бяха общи и доста глупави, но Одри преодоля усилието и продължи. Осъзна, докато се опитваше да преглътне парченце препечен хляб, че всъщност воденето на този лек, непринуден разговор, помагаше и на двамата.

Така научи, че Стив много пътува. Беше прекошил Америка надлъж и шир, като бе изпълнявал какви ли не дейности в ролята си на представител на бащината си компания. Отнасяше се към богатството си с естествената непринуденост и независимост на човек, който го притежава и винаги го е притежавал, ала се усещаше, че добре осъзнава отговорностите си към фирмата, която му го осигуряваше. Говореше за баща си с уважение.

— Той е нещо като символ на успеха и гениалността — каза Стив, като остави половината си закуска в чинията. — Започнал е от дъното, съвсем сам. Изградил е кариерата си стъпка по стъпка, бавно и упорито. Много хъс има в него. Заслужава си.

— Какво мисли за твоето желание да се занимаваш с политика?

— Мисля, че е на моя страна. — Погледна към нейната чиния и поклати глава. Тя му се усмихна и също поклати глава. — Поне винаги ме е окуражавал с думите „прави това, което искаш, но го прави по-добре от другите“. — Стив отново се усмихна. — Упорит е, ала ако наистина съм добър и продължа успешно пътя си, и двамата ще бъдем доволни. Обичам да се занимавам с подобна работа. — Той направи неопределен жест. — Да организирам. Да усъвършенствам системата вътре в самата система.

— Сигурно не е толкова просто, колкото изглежда — изкоментира Одри, заразена от неговия ентузиазъм.

— Не, но... — Той поклати глава. — Не ми позволявай да започна. Защото почна ли, няма спиране. Ще ти изнеса цяла реч. — Стив довърши втората си чаша кафе. — Ще имам време да ги произнасям, когато се върна в Калифорния и започна официално предизборната си кампания.

— Чак сега се сетих, че всъщност ти, Лукас, Джулия и Жак сте от Калифорния. — Одри прибра косата си назад и се замисли върху това, което каза. — Колко странно, че толкова много хора от крайбрежието в едно и също време са избрали да почиват в малкия изолиран планински хотел на леля ми.

— Спайсърови също са от Калифорния — намеси се неочаквано леля Таби от другия край на стаята, въпреки че беше напълно заета с обсъждането на днешния десерт. — Ами да, почти съм сигурна, че доктор Спайсър ми каза, че са от Калифорния. Толкова слънчево и топло е там! Ами... — Тя се замисли, сякаш не можеше да реши какво да прави. — Май ще трябва да нагледам стаите. Теб те преместих до Лукас, скъпа. О, какво ужасно нещо е станало с дрехите ти! Прибрах онези, които стават за пране и почистване.

— Да ти помогна ли, лельо Таби? — Одри отмести чинията си и стана.

— Не, скъпа, камериерката ще свърши всичко.

Не беше трудно да се усмихва отново.

— Имах пред вид стаите, леля.

— О! — Леля Таби цъкна с език. — Оценявам високо желанието ти, Одри, но... — Тя я погледна объркана. — Аз си имам своя система, нали разбираш? Само ще ми пречиш.

И като докосна бузата на племенницата си с извинителен жест, леля Таби излезе.

Изглежда не ѝ оставаше нищо друго, освен да се присъедини към останалите на верандата.

Дъждът, който сега не беше по-силен от ситна мъгла, ѝ заприлича на решетките на затвор. Одри стоеше до прозореца, гледаше тъжното време и мечтаеше за слънце. Разговорите не вървяха. Ако някой кажеше нещо, то неизменно беше свързано с Хелън Истърман. По-добре щеше да бъде, ако си бяха останали по стаите, помисли си Одри. Ала човешката природа е така устроена, винаги да търси компания, топлина и съчувствие.

Джулия и Лукас седяха на дивана и тихо си говореха. Одри чувстваше погледа му върху себе си много често. Покрай силните емоции знаеше, че самообладанието ѝ бе пропукало и понеже не беше сигурна как ще реагира, предпочиташе да стои с гръб към него и да наблюдава дъжда.

— Мисля, че е време да поговорим — неочаквано високо заяви Джулия.

— Джулия — обади се Жак и гласът му бе изпълнен с предупредителни, тревожни нотки.

— Не може да продължаваме така — настоятелно продължи актрисата. — Всички ще се побъркаме. Стив изтри пода с подметките си, Робърт пали цигара от цигара и ако продължава така ще ни убие всички с дима си. — И в противоречие на предупреждението към Робърт, самата тя запали цигара. — Колкото и да се опитваме да се успокояваме, че Хелън си го заслужаваше, фактът си остава факт. Някой от нас я е убил.

В настъпилата тишина гласът на Лукас прозвуча спокойно и отрезвително.

— Можем да кажем, че е било самоубийство. — Той видя как Одри въздъхна и долепи чело до стъклото. — Освен това всички имаме възможността да го направим. Като изключим Одри и леля ѝ, оставаме шест. Шест вероятни убиеца — зловецът повтори Лукас.

Одри се обърна и погледите на всички се насочиха към нея.

— Защо трябва да ме изключвате? — Тя потрепери и сви рамене, сякаш ѝ стана студено. — Ти каза, че всички сме имали възможност.

— Да, но ти нямаш мотиви, котенце — обясни меко той. — Ти си единствената в тази стая, която няма мотиви.

— Мотиви ли? — Прекалено много приличаше на някой от неговите сюжети. Одри искаше да се върне в действителността. — И какви са мотивите, които вие имате?

— Изнудване. — Лукас запали цигара. — Хелън беше пиявица. И си мислеше, че е намерила истинска златна мина във всеки един от нас. — Той се огледа. — Ала май сбърка в сметките.

— Изнудване... — Одри едва прошепна думата. — Ти си го измислил! Това е само поредния от твоите шантави сюжети!

Лукас изчака за секунда.

— Де да беше...

— Откъде знаеш толкова много? — изведнъж се обади Стив. Очите на Лукас бавно се преместиха от Одри към него. — Ако е изнудвала теб, то не значи, че е изнудвала всички останали.

— Колко си умен, Лукас — намеси се рязко Джулия, като прекара ръка по неговата. — И през ум не ми минаваше, че е хвърлила мрежите си и върху другите, освен върху нас тримата. — Тя погледна към Жак. — Попаднали сме в добра компания, а Жак?

Одри издаде някакъв нечленоразделен звук, което привлече вниманието на Джулия към нея. Изражението на актрисата бе развеселено и очите ѝ бяха изпълнени със съчувствие.

— Не се шокирай, миличка. Повече от нас си имат тайни, които не искат да стават достояние на целия свят. Можеше и да ѝ плащам, ако се беше опитала да ме шантажира с нещо по-интересно. — Джулия се облегна назад. — А то... Една нищожна любовна история с женен сенатор. Много важно! — Тя се усмихна лъчезарно на Одри. — Мисля, че ти споменах за нея. Подобна заплаха трудно би ме накарала да се разтреперя. Но аз съм много придирчива към репутацията си. Казах ѝ да върви по дяволите. Разбира се — добави усмихната Джулия, — за всичко това няма никакви доказателства, освен моите думи, нали?

— Джулия, не си играй с огъня! — Жак разтърка уморено очи.

— Извинявай, мили. — Тя стана и приседна до него, като майчински плъзна ръка по рамото му.

— Но това е лудост! — Неспособна да възприеме чутото, Одри местеше поглед от един към друг. Те отново бяха чужди, непознати, странници. Откъде се бяха появили? Всеки със своите тайни. — Какво правите всички вие тук? Защо сте дошли?

— Много просто. — Лукас стана и приближи към нея, ала не я докосна. — Аз дойдох по собствени причини. Хелън беше много добра в едно отношение — да надушва какво става. Имаше страхотен нюх за тези неща. Беше открила по някакъв начин, че Джулия и Жак ще дойдат при мен. — Той се обърна и така прикри Одри от останалите. Какво беше това, помисли си неочаквано тя — защита за нея или самоотбрана за него? — Предполагам, че се е свързала с всички останали и е определила среща на... Клиентите си тук. Всички накуп.

— Ти май наистина поназнайваш нещичко — забеляза Робърт и без причина започна да рови с машата въглените в камината.

— Не е трудно човек да си го представи. Знаех, че държи в ръцете си някои... Да ги наречем компромати за нас тримата. Когато видях вниманието, което обръщаше на Стив Андерсън, на теб и на жена ти, се досетих, че положението не е по-различно. Значи смучеше и от вас.

Джейн започна тихо да плаче и цялото ѝ тяло се затресе. Инстинктивно Одри тръгна към нея, за да я успокои, ала по средата на пътя Джейн я погледна с такива очи, сякаш я удари с юмрук по челото.

— Ти също би могла да го направиш, както всеки от нас! Ти ни шпионираше! Влачеше проклетия си фотоапарат навсякъде! — Гласът ѝ драматично се извиси, а Одри замръзна от изненада. — Ако си работила за нея, значи може и ти да си я убила. Как ще докажеш обратното? Аз през цялото време бях с Робърт! — Очите ѝ не бяха нито тъжни, нито безпомощни, а диви. Като на дива котка. — Аз бях с Робърт. Той ще ви каже!

Мъжът ѝ я прегърна. Гласът му бе нежен и успокоителен, а Джейн отново зарови глава в гърдите му и захлипа.

Одри не помръдна. Явно не беше желана.

— Тя ме заплашваше, че ще ти каже. Ще ти каже за всички пари, които загубих. — Джейн едва говореше през подсмърчанията и хлипанията. Една тъжна безлична сянка с кафяви дрехи. Робърт продължаваше да я гали по косата и да шепне успокоителни думи. — Но аз ти разказах всичко онази нощ. Повече нямаше да ѝ дам нито

стотинка. Казах ти всичко! Не съм я убила аз, Робърт! Кажи им, че не съм аз!

— Разбира се, че не си, Джейн. Всички го знаем. Хайде, ела, изморена си. Ела да се качим горе!

Той я поведе към стълбите. Очите му срещнаха тези на Одри. В тях се четеше молба за извинение, ала също и за разбиране. И едва тогава за своя голяма изненада тя видя, че той всъщност много обичаше жена си.

Одри се обърна. Беше изпълнена със съжаление към Робърт и жалост към Джейн. Лекото треперене на ръцете ѝ подсказа, че разкритията през последните минути ѝ идваха прекалено много. Когато усети ръцете на Стив около раменете си, тя се обърна и му позволи да я прегърне.

— Мисля, че трябва да пийнем по нещо — предложи Джулия. Отиде до бара, наля половин чаша шери и я подаде на Одри. — Първо ти. Защото преживяваш нещата най-болезнено. Трудно е, когато човек за пръв път се сблъска с несправедливостта, нали Лукас? — Тя го погледна, но той не ѝ отговори. — Одри е единствената сред нас, която съжالياва за смъртта на Хелън.

Одри изпи чашата с надеждата напитката да смекчи ужасните думи.

— Тя беше лешояд — обади се неочаквано Жак. Одри забеляза посланието с очи, което си размениха той и Джулия. — Но дори лешоядите не заслужават да бъдат убивани. — Той се облегна назад и прие чашата, която актрисата му подаде. След това отново взе ръката ѝ, а тя седна на рамката на стола му.

— Може би моите мотиви са най-големи — рече Жак и изпи на екс питието си. — Когато тук пристигне полицията, всичко ще стане ясно. Всичко ще бъде извадено на бял свят и изследвано. Като под микроскоп. — Погледна Одри, сякаш искаше да посвети обяснението си само на нея. — Тази жена заплашваше щастието на четири създания, които са най-важни за мен на този свят — жената, която обичам, и моите деца. — Очите на Одри потърсиха Джулия. — Информацията, която Хелън имаше за връзката ми с тази жена, щеше да ми отнеме попечителството над децата. Щях да ги загубя. А може би щях да загубя и нея. За Хелън красотата на любовта не означаваше

нищо. Тя щеше да я превърне в нещо пошло и грозно. Както всичко, до което се докоснеше.

Одри хвана здраво чашата си с две ръце. Искаше да каже на Жак да спре. Не искаше да го слуша, не искаше да знае нищо повече. Ала беше прекалено късно. Вече знаеше. Вече беше въввлечена в играта.

— Побеснях, когато я видях да се появява тук със змийската си усмивка и зловни очички. — Той сведе очи към чашата си. — Много пъти съм искал да я удуша. Представях си как стискам ръцете си около гърлото ѝ или блъскам лицето ѝ в земята. Така, както някой вече го беше направил.

— Да, и аз се чудех кой е насинил така успешно лицето ѝ! — Джулия прехапа устни. — Този, който го е направил, трябва да е бил бесен. Толкова бесен, че да стигне до убийство. Значи човекът, който е ударил Хелън, е вероятният убиец. — Очите ѝ преминаха от Стив към Одри и Лукас.

— Но ти си беше в хотела онази сутрин — рече Одри. Гласът ѝ прозвуча странно, като чужд, и тя с мъка преглътна.

— Да, наистина — усмихна се Джулия. — Или поне така ти казах. Твърдението, че си бил сам в леглото, не е много убедително алиби. Но... — Тя се завъртя. — Мисля, че полицията ще иска да узнае кой е ударил Хелън. Ти дойде с нея, Одри. Не видя ли някого в гората?

— Не — отвърна бързо тя и очите ѝ се спряха на Лукас. Неговите бяха черни и пълни с предупреждения. Той сякаш изпращаше сигнали, които тя съвсем ясно можеше да прочете. — Не, аз... — О, боже, как можеше Джулия да каже такова нещо? Как можеше да си го помисли дори?

— Достатъчно — намеси се Стив. — Нашите проблеми нямат отношение към Одри. Няма защо да я забъркваме.

— Бедното дете — рече Жак. — Попаднала си в гнездо на оси, *oui*? Върви да спиш и забрави за нас.

— Хайде, Одри. Ще те придружа, ела — рече Стив, взе чашата от ръката ѝ и я остави на масата.

Одри погледна Лукас за последен път и излезе от стаята.

ОСМА ГЛАВА

Докато се изкачваха по стълбите, никой не проговори. Одри бе прекалено заета с опитите си да се справи с обърканите си мисли. Не беше в състояние да възприеме нито дума от това, което Стив евентуално щеше да ѝ каже, и му бе благодарна, че мълчи. Те преминаха бързо покрай вратата на Хелън и спряха до стаята, съседна на Лукас.

— Нали тук те е преместила леля ти?

— Да. — Тя прибра косата си с две ръце. — Стив! Всичко това вярно ли е? — попита, като го гледаше с надежда в очите. — Всичко, което каза Лукас? Наистина ли Хелън е изнудвала всеки от вас? — Забеляза неудобство в очите му и поклати глава. — Извинявай, не искам да си пъхам носа, където не ми е работа...

— Не — прекъсна я Стив. — Ти не си пъхаш носа. Не си вътре в тази гнусна история, но си съпричастна, нали?

Думата бе съвсем уместна. Така добре отговаряше на мислите и настроението ѝ, че Одри едва не се разсмя. Съпричастна. Точно така.

— Маклийн е прав. Хелън имаше информация, засягаща една сделка, която направих за компанията. Перфектна от гледна точка на закона, но... — Той горчиво се усмихна и вдигна рамене. — Може би не толкова перфектна, колкото трябва да бъде. Имаше и етична страна на въпроса, която, ако излезе по страниците на вестниците, едва ли би изглеждала добре. Трудно е да обясня подробностите, ала същината на въпроса е, че не искам върху репутацията ми да има и най-малка сянка или петънце. Това би навредило на бъдещата ми кариера. В днешно време, ако си се захванал с политика, трябва да бъдеш защитен отвсякъде. От всички ъгли.

— Ъгли — повтори като дете Одри и притисна с пръсти слепоочията си. — Да, сигурно е така.

— Тя ме заплашваше, Одри, но аз много не ѝ обръцах внимание. Това обаче не е достатъчно сериозен повод за убийство. — Той

въздъхна и поклати глава. — Каква полза? Не ми помага особено много, нали? Никой няма да ми повярва.

— Поласкана съм, че ми го каза — рече Одри. Очите му бяха тъжни, по лицето му личаха следите от напрежение и умора. — Едва ли ти е било лесно.

— Ще трябва да обясня и на полицията — продължи намръщен той, сетне видя изражението ѝ. — Май не биваше да ти го казвам. Джулия беше права. — Стив я погали по косата. — По-здравословно е истината да излезе наяве. Ала на теб ти дойде много неочаквано и нанাগорно. — Усмихна се, сетне осъзна, че ръцете му все още бяха заети с косите ѝ. — Извинявай, но сигурно си свикнала. Имаш такава коса, че човек не може да устои на желанието и импулса да я докосне. Исках да я погала в мига, в който те видях. Нали не се сърдиш?

— Не. — Тя не се изненада, когато се озова в прегръдките му, а устните му докоснаха нейните. Беше естествена целувка, от онези, които доставят успокоение, а не напрежение. След секунда Одри леко го отстрани.

— Трябва да си починеш — промърмори Стив, като все още я държеше за кръста.

— Добре, ще си почина. Благодаря ти. — Тя се отдръпна, за да го погледне, ала очите ѝ преминаха зад него. И тогава видя Лукас да стои в края на коридора и да ги наблюдава. След миг той изчезна.

Когато се прибра в стаята си, Одри легна направо върху покривката на леглото, но не можа да заспи. Главата я болеше от умора. Тялото я болеше, ала сънят, като лош любовник, не идваше и не идваше. Времето минаваше, а мисълта ѝ скачаше от един член на групата върху друг.

Към Жак и Спайсърови изпитваше съчувствие. Спомни си очите на французина, когато заговори за децата си. Спомни си Робърт, който прегръщаше хлипащата Джейн.

Джулия не се нуждаеше от съчувствие. Одри интуитивно усещаше, че актрисата няма нужда от помощ и може сама да се защитава. Не ѝ трябваше нито приятелско рамо, нито успокоителни думи.

Стив изглеждаше повече отегчен, отколкото уплашен от заплахите на Хелън. Той също можеше да се оправи сам. Под

калифорнийското лустро имаше нещо здраво. Нямахте защо да се тревожи за него.

Оставаше Лукас. Виж, той беше друго нещо. Макар че накара всички да направят своите признания, не каза нищо за себе си. Беше много сдържан, много спокоен, когато заговори за изнудването. Но Одри го познаваше. Лукас бе от хората, които са в състояние да прикрият напълно чувствата си тогава, когато е необходимо. Той беше силен мъж. Отлично знаеше това.

Можеше ли да бъде жесток, замисли се тя. Да, можеше. Та нали все още носеше белезите от неговата жестокост в душата си!

А убиец? Не! Не можеше да си представи Лукас да намушка Хелън Истърман. С ножици, спомни си Одри, въпреки че не искаше. Ножиците, които лежаха на пода до нея. Не, не можеше да си представи Лукас да направи подобно нещо.

Всъщност не можеше да си представи никой да го направи. Нима бяха способни да таят такава омраза, толкова грозна злоба и отмъщение зад обърканите си лица и уплашени очи?

Все пак някой от тях беше убиецът.

Одри се опита да пропъди мислите от главата си. Не можеше повече. Стив беше прав. Трябваше да поспи. Въпреки това стана и отиде до прозореца, зад който дъждът продължаваше да се сипе. Сякаш никога нямаше да спре.

Почукването на вратата прозвуча в ушите ѝ като експлозия и я стресна. Тя обгърна раменете си с ръце. Сърцето ѝ подскочаше тревожно, а гърлото ѝ пресъхна. Престани, глупачко, нареди си Одри. Никой няма да ти направи нищо! Никой няма причина за това!

— Да, влез! — Гласът ѝ беше спокоен и това донякъде ѝ вдъхна кураж.

Влезе Робърт. Изглеждаше ужасно уморен и тя почувства жал. Протегна ръцете си към него, без да се страхува. Той ги взе и стисна в своите.

— Трябва да се храните — отбеляза докторът. — Веднага проличава по лицето ви.

— Зная. Малките ми трапчинки се превръщат в истински ями — опита се да се усмихне Одри. — Вие също.

Той въздъхна.

— Мисля, че сте едно от онези рядко срещани създания, които са добри по природа. Идвам да ви се извиня заради жена ми.

— О, недейте! Тя беше объркана и в шок. Едва ли искаше да ме обиди, нито обвини. Това е един кошмар.

Въздишката му бе още по-тъжна.

— Джейн е била подложена на голям тормоз. Преди... — Докторът спря и поклати глава. — Както и да е. Сега спи. Как е главата ви? — Той вдигна косите на челото ѝ, за да види удареното място. — Имате ли някакви проблеми?

— Не, никакви. Добре съм. — Ударът по главата сега ѝ изглеждаше като смешен гег от комедия на фона на събитията от снощи. — Мога ли да ви помогна, Робърт?

Очите му срещнаха нейните за миг, после отново избягаха.

— Тази жена е направила живота на Джейн истински ад. Ако знаех, щях да взема мерки по-рано. — Гневът надделя над умората му и той нервно закрачи из стаята. — Тя е изсмуквала всеки цент, който Джейн е успявала да спечели. Залагала е на слабостта ѝ, принуждавала я да играе отново и отново, за да ѝ плаща. Не знаех нищо! А трябваше. Вчера, когато Джейн ми разказа всичко, бях решил да се разправя с тази кучка. Оставих за днес сутринта. — Одри видя как деликатните ръце на доктора се свиха в юмруци. — Да ми прости Господ, ала това е единствената причина, поради която съжалявам, че е мъртва.

— Робърт! — Одри не бе съвсем сигурна какво да направи, нито какво да му каже. — Всеки би се чувствал по този начин — каза внимателно тя. — Хелън беше зловна жена. И е измъчвала жената, която обичате. — Видя как пръстите на ръцете му се отпуснаха. — Не е много любезно, но съм сигурна, че никой от нас няма да плаче за нея. Никой не съжалява. Мисля, че е тъжно.

Докторът се обърна и я погледна. Одри видя как той постепенно се съвзе.

— Простете ни, че ви забъркахме в това. — В очите му повече не светеше гняв и той изглеждаше много уязвим. — Ще ида да видя как е Джейн. Вие сте добре, нали?

— Да.

Тя гледа след него, докато излезе, сетне седна на стола. Кога започна тази лудост? И докога щеше да продължава? Само преди няколко дни си живееше спокойно и на сигурно място в Манхатън. Не

беше срещала никого от тези хора, не знаеше, че съществуват дори. С изключение на един.

В мига, в който помисли за Лукас, и той се появи на вратата. Влезе без да чука, погледна я и се намръщи.

— Трябва да хапнеш нещо — рече рязко Лукас. Одри си помисли, че ѝ омръзна да чува тези думи. — Виждам как всеки ден килограмите ти се стопяват. Вече си прекалено слаба.

— Мислех, че обожаваш слабите жени. — Нахлуването и думите му възвърнаха енергията ѝ. Нямах да позволи на Лукас Маклийн отново да я ругае. — Не знаеш ли как се чука на вратата?

— Винаги съм оценявал тялото ти, котенце. Надявам се, че си спомняш. — Той я вдигна на крака, сетне я привлече към себе си. Очите му бляскаха. — Изглежда и Андерсън е открил това. Не ти ли мина през ума, че може би се целуваш с убиец?

Каза го небрежно, докато ръцете му галеха гърба ѝ. Очите му я изпиваха. Съпротивлението ѝ я предпази от желанието да се притисне към него.

— А може би сега убиецът е до мен?

Лукас сграбчи косата ѝ с такава сила, че тя извика от изненада. Желанието в очите му се изпари и на негово място се появи ярост. Изпепеляваща и страшна.

— Ще ти хареса, ако е така, нали? Ще ти се да ме видиш зад решетките, а още по-добре на въжето. — Би поклатила глава, ако можеше, ала хватката му бе желязна и Одри не можеше да помръдне. — Това би ли било удовлетворително наказание за онова, което направих, котенце? Колко много ме мразиш? Достатъчно, че да ритнеш столчето под краката ми?

— Моля те, Лукас, Не! Недей! Нямах пред вид...

— По дяволите! — прекъсна я той. — Не можеш да отречеш, че мислиш за мен като за убиец с потънали в кръв ръце. Виждаш ме в ролята на убиеца, нали? Застанал над Хелън, стиснал окървавената ножица.

— Не! — Тя затвори очи. — Престани! Моля те! — Отново я болеше, но не от ръцете, а от думите му.

Лукас снижи глас. Тялото ѝ се вцепени от леда, който плъзна по него.

— Бих могъл да използвам ръцете си. — Елегантната му, фина ръка с дълги пръсти се плъзна по шията ѝ. Очите ѝ бяха отворени.

— Лукас...

— Много просто и лесно. Никаква кръв, никакви следи — продължи той. — И достатъчно бързо, ако знаеш как да го направиш. То е повече в моя стил. И е повече... Както ти се изразяваш, „директно“, нали?

— Правиш го само, за да ме уплашиш. — Дишането ѝ бе накъсано, не ѝ достигаше въздух. Лукас сякаш нарочно я караше да мисли много лоши неща за него. Искаше да я накара да повярва, че бе способен да направи нещо толкова ужасно. Никога не беше го виждала такъв. Очите му бяха черни, по-черни от нощно небе, а гласът му бе леденостуден. Мразовит. — Иди си, Лукас! Остави ме!

— Да си отида ли? — Той плъзна ръка от гърлото към гърдите ѝ. — Хич и не мисля, котенце. Ако наистина ще бъда обвинен в убийство, смятам да получа компенсация за това, докато все още имам възможност.

Устните му бяха близо до нейните. Одри се опита да се пребори. Беше повече уплашена, отколкото в мига, когато запали лампата в стаята на мъртвата Хелън. Ала можа само да простене. Беше невъзможно да помръдне, здраво хваната в прегръдката му. Лукас плъзна ръка под пуловера ѝ и намери гърдите ѝ. Сърцето ѝ биеше като полудяло до неговото сърце.

— Как може човек да има такава копринена кожа? — прошепна той до ухото ѝ.

Думите, които беше произнасял толкова пъти в миналото, ѝ причиниха повече болка, отколкото можеше да понесе. Копнежът и желанието, които се излъчваха от него, бяха всепоглъщащи. Лукас беше като човек, който току-що е бил свален от въжето и не може да осъзнае все още чудото на свободата си...

— Господи, как те искам — отрони се едва чуто от устните му. — Проклет да съм, ако чакам още.

Те паднаха върху леглото. С всичка сила Одри започна да го удря с ръце. Той прикова ръцете ѝ към завивката, а проклетата дяволска усмивка играеше на устните му.

— Блъскай колкото си щещ, котенце. Аз просто стигнах до края и не мога повече.

— Ще крещя, Лукас! — прошепна Одри. — Ако ме докоснеш, ще крещя.

— Няма.

Устните му покриха нейните, доказвайки, че правият бе той, а не тя. Защото Одри се надигна в последен опит за самозащита... Или желание. И ръцете ѝ потърсиха онези тайни места по тялото му, които той ѝ бе разкрил преди три години. Не можеше да се съпротивлява, не можеше да се бори със себе си. Дивото желание, което винаги я обхващаше, когато се любеха, изсмука силите ѝ и я остави бездиханна. Лукас я познаваше така добре, дявол го взел! Тя знаеше, преди още ръцете му да посегнат към ципа на джинсите ѝ, че не можеше да спре развоя на събитията, само защото така трябваше. Когато устата му слезе по шията ѝ, Одри простена. И в този стон бяха събрани желанието и копнежът, таени цели три години.

Лукас отново щеше да победи. А тя не можеше да направи нищо, за да го спре. Сълзите закапаха от очите ѝ, после пресъхнаха, защото откри, че бе безсмислено да плаче. Защото всъщност го обичаше. Безнадеждно, отчаяно и обречено. Дори гордостта ѝ му принадлежеше.

Неочаквано той прекъсна ласките си. През леко замъгленото си съзнание и зрение Одри си помисли, че вижда нещо като болка, изписана на лицето му, преди то отново да стане безчувствено и сурово. Той вдигна ръка и взе една сълза от лицето ѝ върху пръста си. Сетне я изпи.

— Не! Не искам отново да нося отговорност. — Стана и отиде до прозореца.

Тя приседна в леглото с наведена глава и лице, опряно в коленете, бореща се със сълзите, които извираха от очите ѝ. Нали си беше обещала никога повече да не я види как плаче! Не и за него. Никога.

Тишината продължи сякаш цяла вечност.

— Не искам отново да те докосвам по този начин — рече тихо Лукас. — Имаш думата ми.

Одри си помисли, че чува въздишка, дълбока и тъжна, преди да чуе стъпките му. Тя не вдигна глава, не го погледна, а само стисна още повече очи.

— Одри, аз... О, мили боже! — Той я докосна по рамото, но тя само се сви на кълбо като ужилена.

Стаята отново се изпълни с мълчание. Единственият звук бе потропването на дъжда отвън. Когато Лукас заговори, гласът му бе груб и безучастен.

— Когато си починеш, хапни нещо. Ще кажа на леля Таби да ти изпрати храна, ако не можеш да слезеш за вечеря. Ще се погрижа никой да не те безпокои.

Одри го чу как излезе от стаята. Останала сама, тя се сви на кълбо, заплака на воля и неусетно заспа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се събуди, беше съвсем тъмно. Тя обаче съвсем не се чувстваше свежа и отпочинала. Сънят бе само временно решение, кратко бягство от действителността. Нищо не беше се променило, докато бе спала. Не, помисли си Одри, след като се огледа и послуша. Всъщност беше се променило. Беше тихо. Много тихо. Тя стана и отиде до прозореца. Навън грееше луна и на небето светеха звезди. Дъждът беше спрял.

Одри отиде в банята и наплиска лицето си. Не беше сигурна на какво прилича, затова изобщо не се погледна в огледалото. Задържа студената кърпа на очите си по-дълго, надявайки се отокът да е спаднал и да изглежда по-добре, отколкото както се чувстваше. Но освен дискомфорт изпитваше и още нещо. Глад. Е, това поне беше един добър признак. Нормален. Дъждът беше спрял и кошмарът отиваше към края си. Ето, сега щеше да слезе долу и да хапне нещо.

Босите ѝ крака не нарушиха тишината, обгърнала хотела. Беше доволна. Нуждаеше се от храна, а не от компания. Ала когато прекоси верандата, дочу гласове. Значи въпреки всичко нямаше да е сама.

През прозореца се виждаха силуетите на Джулия и Жак. Преди да успее да се скрие обратно в сенките, Джулия я забеляза и прекъсна разговора, който водеше с французина.

— Я, Одри, ти вече си станала. Мислехме, че няма да видим никой от компанията поне до сутринта. — Актрисата я прегърна нежно през кръста. — Лукас искаше да ти изпрати храна в стаята, но Робърт го спря. Докторът нареди да те оставят да спиш, докато не се събудиш сама. Сигурно си прегладняла. Я да видим какво е сготвила леля ти...

Докато бърбореше, Джулия много внимателно отвеждаше Одри встрани. Един поглед ѝ показва, че Жак все още стоеше, без да помръдне, до прозореца. Одри обаче бе прекалено гладна, за да му обърне повече внимание.

— Седни, миличка — нареди Джулия, когато влязоха в кухнята. — Сега ще ти предложи един малък пир.

— Джулия, нищо не искам. Не си прави труда. Трогната съм от жеста ти, ала ще хапна каквото има.

— Е, остави ме да поиграя малко ролята на майка. Ще ми бъде за пръв път — натисна я настойчиво по рамото актрисата. — На мен наистина ми е приятно.

Одри се усмихна и седна.

— Остава да кажеш, че можеш и да готвиш!

Джулия вдигна изразително вежди.

— Смятам, че в този час на нощта едва ли ще се задоволиш с нещо сухо и студено. Ще ти стопля малко супа и ще ти забъркам моя специалитет. Омлет със сирене.

Одри си помисли, че една такава снимка — Джулия Бонд, шетаща из кухнята, ще струва на пазара унция злато. Ако апаратът ѝ беше здрав, можеше да изкара куп пари. Списанията щяха да я лапнат като топъл хляб.

Джулия обаче изглеждаше достатъчно компетентна и сръчна, а освен това поддържаше лек разговор, който да не напряга мозъка ѝ. Сипа ѝ чаша мляко и ѝ я подаде.

— Не обичам мляко — отказа Одри и погледна с надежда към кафеварката.

— Изпий го — нареди Джулия. — Бузите ти се нуждаят от малко цвят. Изглеждаш ужасно.

— Благодаря за комплимента.

Млякото бе последвано от купа с гореща пилешка супа, от която се надигаше ароматна пара, и Одри се нахвърли върху нея. Част от слабостта ѝ се стопи и силите ѝ се възвърнаха.

— Добро момиче — одобри празната купа Джулия и ѝ поднесе омлета. — Вече започваш да приличаш на човек.

Одри се усмихна.

— Джулия, ти си наистина чудесна!

— Да, знам. Такава съм си по рождение. И скромността ми е пословична, нали? — Джулия отпи от чашата си с кафе и се загледа в Одри. — Радвам се, че успя да си починеш. Днешният ден ми се стори дълъг като век.

Едва сега Одри забеляза сенките под очите на актрисата и почувства вина.

— Извинявай. Ти също трябва да си починеш. Не биваше да ме чакаш.

— О, божичко, колко си сладка! — Джулия запали цигара. — Нямам никакво желание да ходя в стаята си, докато не започна да залитам от изтощение. Освен това съм голям егоист и смятам да те държа с мен. — Тя погледна замислено Одри през дима. — Защото се съмнявам дали е много умно ти да си ходиш в стаята. Сама.

— Какво? — Одри я погледна изненадано. — Какво имаш пред вид?

— Ами, доколкото си спомням, преди няколко часа твоята обител беше посетена от неизвестно лице и напълно разпердушинена, нали?

— Да, но... — Беше изненадана да установи, че бе забравила за покушението над вещите си след всичко, което се случи. — Сигурно е била Хелън — реши Одри.

— О, съмнявам се — отвърна Джулия. — Много силно се съмнявам. Ако в стаята ти беше вилняла Хелън, тя щеше да търси нещо, от което да се възползва. Хелън беше коварна и подредена жена. Ние така мислим.

— Ние?

— Аз — поправи се смутено Джулия. — Така де, който и да е бил, е търсил нещо, след което е прикрил търсенето с разкъсването на дрехите ти и безпорядъка.

— Търсил е нещо ли? Че кой тук може да се интересува от нещо мое? Не, не ти вярвам.

— Така ли? — Джулия прекара език по устните си. — Може би трябва да помислиш и за онова, което ти се случи в тъмната стаичка.

— Когато спря токът? — Одри поклати глава и докосна подутината на челото си. — Просто се блъснах във вратата.

— Как ли пък не... — Джулия загледа тавана. — Лукас ми каза, че си чула шумолене пред вратата, сякаш някой се е опитвал да я отвори. Ами ако... — Тя сведе очи към Одри. — Ако някой е отворил вратата и нарочно те е блъснал с нея?

— Беше заключена — настоя Одри. Но след секунда се сети, че всъщност когато дойде на себе си, вратата бе отворена. И Лукас стоеше надвесен над нея.

— За това съществуват ключове, скъпа. Какво мислиш по въпроса?

— Вратата беше отключена, когато Лукас... — Одри спря и поклати глава. — Не, Джулия, това е просто смешно. Защо някой ще иска да ми стори зло?

— Изключително интересен въпрос. Какво ще кажеш за съсипаните филми?

— Вероятно е станало случайно.

— Да не искаш да кажеш, че си сбъркала, Одри? Глупости! Ти си компетентна. — Изчака и продължи. — Нали те наблюдавах. Движенията ти са уверени, сигурни. Ти си професионалист. Не би осветила и съсипала филма, без да искаш.

— Права си — съгласи се Одри и очите ѝ неочаквано станаха уплашени. — Какво се опитваш да ми кажеш?

— Ами ако някой се тревожи, че притежаваш снимки, които не бива да бъдат проявявани? Филмът в твоята стая също беше осветен, нали?

— Мога да проследя логиката ти, Джулия. — Одри побутна чинията с останалия омлет встрани. Вече не ѝ се ядеше. — Ала струва ми се, че стигаме до задънена улица. Та аз не съм снимала нищо, което би притеснило някого. Само пейзажи. Дървета, животни, езерото.

— Може би човекът не е сигурен. Не знае какво си снимала все пак. — Тя смукна от цигарата си и се наведе към Одри. — Някой, който е бил толкова разтревожен за снимката, че е разбил стаята ти и те е ударил по главата до безсъзнание. Това е опасен човек. Достатъчно опасен, за да извърши и убийство. Или отново да те нападне, ако е необходимо.

Одри едва успя да потисне треперенето си.

— Джейн? Тя ме обвини в шпиониране, но едва ли би могла...

— О, напротив, би могла. — Гласът на Джулия беше суров. — Бъди реалистка, Одри. Всеки, който би могъл да те удари, може и да убие.

Мисълта на Одри се върна към сцената в тъмната стаичка. Тя сякаш видя Лукас, наведен над нея, с ръце на гърлото ѝ.

— Джейн беше отчаяна — продължи да разсъждава на глас Джулия. — Тя се кълне, че е признала всичко на Робърт, ала имаме ли доказателства? Или пък Робърт, вбесен от всичко, на което Хелън е подлагала жена му? Би могъл да го извърши и той. Не знам дали си забелязала колко много обича Джейн.

— Да, забелязах. — Изпепеляващият гняв, който бе зърнала в очите на доктора, изплува в съзнанието ѝ.

— Или да вземем Стив. — Ноктите на Джулия започнаха да потропват нервно по масата. — Той ни каза, че Хелън се била докопала до някои нещица, които, ако излязат на бял свят, ще попречат на политическата му кариера. А момчето е много амбициозно.

— Но, Джулия...

— Идва ред и на Лукас — прекъсна я Джулия, без да изчака. — При него става дума за едно деликатно бракоразводно дело. Хелън притежава информация, която, както тя твърдяла, би заинтересувала въпросния съпруг. — Актрисата запали нова цигара и се подсмихна. — А Лукас го познава и знае какъв характер има. Много як мъжага, с малко мозък. Всичко може да се очаква от него.

Одри смело отвърна на погледа ѝ.

— Лукас може да е всякакъв и да не притежава особено благородни черти в характера си, но не може да убие.

Джулия само се подсмихна.

— Идва моя ред. — Усмивката ѝ се разшири. — Вярно е, че хич не ми пукаше от заплахите на Хелън, ала аз съм актриса. И то добра актриса. Имам „Оскар“, ако не знаеш. Моят темперамент също е известен. Мога да ти дам предълъг списък на продуценти и режисьори, които биха потвърдили, че пред нищо не се спирам. Намисля ли си нещо, постигам го с цената на всичко. — Тя загаси дръзко цигарата в пепелника. — Но ако бях аз, щях да направя друга постановка. Щях да наглася така нещата, че лично да откроя тялото. Щях да ви поднеса големи изпълнения. Първо щях да пиция, сетне щях да припадна драматично. Жалко за шоуто!

— Никак не е смешно, Джулия.

— Не е — съгласи се актрисата. — Знам. Ала фактът си остава факт, нали? И аз бих могла да я убия.

— Ако си ти, защо ще ми го казваш?

— Това е като покера, миличка. Блъф и пак блъф — отговори Джулия с нова усмивка. — Не вярвай на никого, дори и на мен.

Нямаше намерение да ѝ позволи да я плаши, макар че изглежда точно това правеше.

— Забрави да включиш Жак.

За голяма изненада на Одри, очите на актрисата просветнаха като мълнии, сетне угаснаха. Тънките ѝ пръсти така яростно стиснаха цигарата, че щяха да я смачкат.

— Не, не съм го забравила. Предполагам, че в твоите очи той е като всички останали. Но аз знам... — Погледна я объркано и беззащитно. — Жак не е способен да причини зло никому.

— Ти си влюбена в него.

Джулия отново се усмихна и стана още по-хубава.

— Аз много обичам Жак, ала не както ти си мислиш. — Тя стана, взе още една чаша и сипа кафе на Одри. — Познавам го от десет години. Той е единственият човек на света, за когото мисля повече, отколкото дори за себе си. Ние сме приятели, истински приятели. Може би защото никога не сме били любовници.

Одри отпи от кафето и си помисли, че тя го защитава по всякакъв начин и с всички възможни средства.

— Аз имам голяма слабост към мъжете — продължи Джулия — и не я крия. Напротив, отдавам ѝ се. Приятелството ми с Жак обаче е особено важно, че да рискувам да го загубя заради някаква си краткотрайна креватна авантюра. Той е добър, благороден човек. Най-голямата грешка в живота му бе, че се ожени за Клодет. — В гласа на Джулия се появиха сурови нотки. Ноктите ѝ отново започнаха да почукват по масата. — Тя направи всичко възможно да го изяде жив. Дълго време той се опитваше да поддържа брака заради децата. Но това се оказва невъзможно. Няма да навлизам в подробности. Те са направо ужасяващи. — Като поклати глава, Джулия се усмихна на Одри и се преобрази. Стана по-млада. — Във всеки случай, това е тъжната тайна на Жак. Той не се разведе с Клодет, въпреки хилядите причини, които имаше, обаче ѝ позволи тя да подаде молба.

— При това положение децата остават при нея.

— Да. А той ги обожаваше. Трябва да призная, че те наистина са много сладки малки чудовища. — Ноктите ѝ престанаха да почукват по масата. — Както и да е. Преодолявайки невероятни препятствия, преди година Жак заведе дело за попечителство. Има голяма вероятност да го спечели. Малко след това срещна една жена. Не мога да ти кажа името ѝ, защото е известно, още повече че съм обещала на Жак да пазя тайната му. Мога обаче да ти кажа, че тя много му

подхожда. Просто двамата са родени един за друг. А Хелън плетеше мръсните си интриги и мрежи около нея.

— Защо не се оженят? — попита Одри.

— Ех, скъпа, ако животът беше толкова прост — усмихна се Джулия. — Жак наистина е свободен, ала неговата дама няма да бъде още няколко месеца. Те не искат нищо друго, освен да се оженят, да вземат децата в Америка и да ги отгледат заедно. — Тя отпи от кафето. — Но не могат да живеят открито заедно, докато не се уредят нещата. Затова наеха една къща в провинцията. Кой знае как тази проклетница Хелън ги е открила. Можеш да си представиш останалото. Жак плащал заради децата и защото разводът на любимата му все още не е приключил. Ала когато дойдохме тук, а след това се появи и Хелън, той вече нямаше никакви пари. Една нощ те се скараха, там вън, на верандата. Той й казал, че няма да получи повече нито цент. Аз съм сигурна, че въпреки че й беше плащал, тя пак щеше да изпрати информацията на Клодет. Ей така, от лошотия.

Одри гледаше Джулия, неспособна да проговори. Никога не беше я виждала толкова сериозна. Видя как красивото й лице се промени и стана жестоко. Сетне се усмихна и отново се превърна в предишната Джулия.

— О, миличка, ти си направо като отворена книга! — извика тя. Маската на жестокост изчезна от лицето й и то отново стана красиво и мило. — Току-що си мислеше, че в края на краищата аз бих могла да убия Хелън, нали? Не заради мен, а заради Жак.

Одри потъна в неспокойна дрямка едва призори. Сънят й беше изпълнен с кошмарни видения и образи.

Първо имаше смътни сенки и шепнещи гласове, които преминаваха през мозъка й и я караха да се напъва да ги види по-добре и чуе по-ясно. Опита се да ги фокусира. Сенките се движеха, формите започнаха да се избистрят, после се размазаха и загубиха. Тя отново се опита да ги намери, ала те изведнъж се изпариха, а гласовете прераснаха в оглушителен грохот.

Видя Джейн, която удряше апарата й в земята с широко отворени очи. В ръката си размахваше ножица, за да държи Одри на разстояние.

— Шпионка! — викаше тя, а звукът от счупеното стъкло на камерата беше като изстрел. — Шпионка!

В ужаса и желанието си да избяга, Одри се обърна и се сблъска с Робърт.

— Тя измъчваше жена ми — рече той. Прегърна я с една ръка и я притисна така силно, че въздухът в гърдите ѝ свърши. — Ти трябва да ядеш. Много си слаба. — Усмихна се, но усмивката му беше зловеща.

Одри се отскубна от ръцете му и се озова в коридора.

Към нея вървеше Жак. Ръцете му бяха целите в кръв. Очите му бяха тъжни и уплашени.

— Децата — прошепна той с треперещ глас и махна с ръка.

Одри се обърна и попада на Стив.

— Политика — каза той с момчешката си усмивка. — Политика и нищо друго. Нищо лично. — Хвана косата ѝ и я овъртя около ръката си. — Ти си в центъра на играта, Одри... — Усмивката му се превърна в зловеща гримаса. — Много, много лошо.

Одри се отскубна от него, ала падна. Зад гърба ѝ застана Джулия. Носеше дантелена бяла нощница.

— Джулия! — извика Одри. — Помогни ми!

Актрисата я погледна и на устните ѝ се изписа котешка усмивка. Дантелената нощница беше цялата окървавена.

— Блъф и пак блъф, миличка. Я да видим какво държиш в ръката си! — И като отметна назад глава, започна да се смее с прелъстителния си смях.

Звукът му беше непоносим, пронизваше сякаш с шишове мозъка ѝ. Одри затисна ушите си с ръце.

— Ела при мама! — извика Джулия, но тя отново затича по коридора.

На пътя ѝ се изпречи врата. Одри я отвори и влетя в стаята. Знаеше само, че иска да се скрие от тях. Ала изведнъж видя, че това бе стаята на Хелън. Обърна се да излезе. В този миг вратата се затвори с трясък. Тя започна да я блъска, но ударите бяха тъпи и явно не се чуваха. Обзе я примитивен страх. Страхът от смъртта. Знаеше, че не може да остане тук. Не бива. Обърна се, огледа се и реши, че единственият начин бе да избяга през прозореца.

Само че това не беше стаята на Хелън, а нейната собствена. На прозорците имаше решетки. Сиви, течни решетки от дъжд, които се

превърнаха в истински, когато понечи да премине през тях. Одри се опита да ги раздалечи, ала те бяха здрави и студени. Неочаквано зад гърба ѝ се появи Лукас и я дръпна от прозореца. Смеейки се, той я взе в прегръдките си.

— Викай и блъскай колкото си щеш, котенце!

— Лукас, моля те! — извика тя и в гласа ѝ имаше истерия. — Обичам те! Обичам те! Помогни ми! Помогни ми да изляза оттук!

— Много е късно, котенце. — Очите му бяха пълни с тъмен огън. — Предупредих те да не ме отблъскваш.

— Но, Лукас! Аз те обичам! Винаги съм те обичала! — Той се наведе, взе ръката ѝ и я целуна. Одри обви ръце около врата му и потърси устните му. Ето тук беше нейното спасение и сигурност.

И тогава видя ножиците.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Одри се събуди с вик и приседна в кревата. Студената пот, която се стичаше по гърба ѝ, я накара да потрепери. Явно в съня си се беше мятала, бе разбъркала завивките и съборила одеялото на земята. Сега лежеше само по влажната си нощница и зъзнеше. Тя придърпа одеялото към себе си и се зави.

Това беше кошмар, само един кошмар, повтори си Одри, като се опитваше да се успокои. Ужасен сън, но, слава богу, само сън. Естествена реакция след среднощния им разговор с Джулия. Слава богу, сънищата не могат да наранят никого.

Одри отново потрепери, когато зърна студената зора през прозорците. Вече не ѝ се привиждаха решетки. Отново беше утро, нощта си беше отишла. Скоро щяха да оправят телефона. Водата щеше да се оттече и форда щеше да тръгне. Щеше да дойде полиция.

Тя седеше, завита с одеялото, и чакаше дишането ѝ да се успокои.

До края на днешния ден, най-късно утре, всичко щеше да се изясни и да си дойде на мястото. На всички въпроси щеше да бъде отговорено, колелото на разследването щеше да се завърти и да подреди фактите. Истината щеше да излезе на бял свят.

Мускулите ѝ постепенно се отпуснаха и Одри разхлаби хватката, с която стискаше одеялото.

Въображението на Джулия беше развинтено, каза си тя. Актрисата бе прекалено пристрастна към драматичното, поради професията си, и превръщаше всичко в сценарий. Смъртта на Хелън беше факт. Никой не можеше да го пренебрегне, нито да си затвори очите пред него. Ала Одри не мислеше, че двата нещастни случая с нея имаха някаква връзка със смъртта на Хелън. Ако искам да остана нормална, докато дойде полицията, ще трябва да вярвам в това.

Вече поуспокоена, реши да помисли. Така. Сред тях имаше убиец. В това нямаше съмнение. Убийството беше ужасен акт и човекът, който го бе извършил, сигурно също беше ужасен. Това, което

бе станало в тъмната стаичка, не можеше да бъде свързано с него. То си бе чиста случайност и непохватност от нейна страна. Като обяснение звучеше най-разумно. Колкото до нахлуването и тършуването из стаята й... Тя сви рамене. Най-вероятно беше Хелън, която бе злобна, отмъстителна жена. Разкъсаните блузи и рокли, както и разхвърляните вещи, бяха дело на превъртял човек. Поради някаква причина Хелън явно не я обичаше. Според Одри нямаше човек в хотела, който да изпитва враждебни чувства към нея.

Освен Лукас. Хм! Лукас. Тя разтърси глава, за да прогони мисълта, която натрапчиво се настани в главата й. „Освен Лукас, освен Лукас“ се въртеше в мозъка й като развалена грамофонна плоча. Отново почувства студ и се зави по-плътно.

Не. Дори и това беше безсмислено. Какви бяха всъщност фактите? Лукас я беше отхвърлил, а тя все още го обичаше. Той не я обичаше, това беше ясно. Имаше ли обаче някакво значение? Какво общо имаха техните взаимоотношения със смъртта на Хелън? Въпросът се въртеше в главата й и спореше с гласа на сърцето. Като пренебрегна болезненото свиване на стомаха си, Одри се насили да разсъждава. Опита се да си го представи като хладнокръвен убиец.

Още когато пристигна, забеляза, че Лукас бе под напрежение. Не спеше добре и беше напрегнат като опъната до скъсване струна. Беше го виждала да не спи, когато пише нова книга, но никога не беше му личало. Той сякаш събираше енергия, която чакаше удобен момент, за да излезе навън. Ала тя не си спомняше случай Лукас Маклийн да е бил такъв. Поне никога досега.

Сигурно изнудването на Хелън го бе засегнало дълбоко. Одри не можеше да си представи той да приеме някой да се меси в личния му живот. Или да изнесе нещо от него наяве. Затвори очи и се насили да мисли.

Защо все пак беше дошъл в хотела на леля й? Защо бе избрал това отдалечено, изолирано място, намиращо се на почти цял континент разстояние от собствения му дом? За да работи? Тя поклати глава със съмнение. Знаеше, че Лукас никога не пътува, когато пише. Първо прави проучванията си, събира материалите, подрежда всички детайли, свързани с бъдещото повествование, и чак след това сядна на машината. А когато вече си е изяснил сюжета и е захапал темата, отива в къщата си на брега на океана и стои там, докато напише цялата

книга. Та бил дошъл във Вирджиния да пише на спокойствие? Дрън-дрън! Лукас Маклийн можеше да пише наред магистралата или в метрото в най-натоварения час, ако иска. Не познаваше друг човек, който бе в състояние така да се съсредоточи и абстрахира от околните. Когато пишеше, светът около него не съществуваше.

Значи причината да дойде тук беше друга. Одри се зачуди дали Хелън по-скоро не е била пионка, отколкото манипулатор? Възможно ли бе Лукас да я бе примамил тук по някакъв начин и сетне да бе повикал всички останали, които са имали причини да я мразят? Беше умен и можеше да го планира, пресметне и осъществи. Беше много трудно да се докаже кой от възможните шест човека бе убиецът. Мотиви и възможности имаха всички, както той самият каза. Защо един от тях да бе повече мотивиран от другите?

Подобно развитие на събитията сигурно би му харесало, помисли си Одри, като наблюдаваше разсеяно планините навън. Явно Лукас го беше планирал. Това си беше чиста проба сценарий за убийство, постановка на талантлив драматург. Прилягаше отлично на стила му.

Не, нямаше да се хваща за тази мисъл. Тя отново я връщаше към кошмара. Така щеше окончателно да се побърка.

Одри стана и облече износените джинси и пуловера, който Джулия ѝ бе дала снощи. Нямаше намерение да прекара още един ден, лутайки се между съмненията и страховете си. Това доникъде нямаше да я доведе. Най-умно щеше да бъде да остави разследването на полицията, която скоро щеше да дойде. Не беше нейна работа да открива кой е убил Хелън.

Тръгна по стълбите към долния етаж с намерението да закуси и да си направи дълга, самотна разходка, която да издуха паяжините, омотали мозъка ѝ. Реши да отиде до езерото и да се наслади отново на красотата му.

Но хубавото ѝ настроение се изпари в мига, в който зърна Лукас в коридора. Той стоеше и я наблюдаваше сериозно и внимателно. Очите им се срещнаха за миг, след което Лукас, без да каже нищо, ѝ обърна гръб и тръгна.

— Лукас! — извика тя, преди сама да го осъзнае.

Той спря и се обърна. Одри събра всичкия си кураж и бързо взе останалите стъпала. Застана пред него на последното така, че очите им

да останат на едно ниво. Неговите не говореха нищо. Сякаш преминаваха през нея като през стъкло. И явно бяха отегчени.

— Какво правиш тук? — попита го бързо тя. — Имам пред вид тук, в хотел „Пайн Вю“?

Искаше да ѝ даде някакво обяснение, някаква приемлива причина, каквата и да е. Искаше да я успокои, да прогони страховете ѝ.

Лукас я изгледа и в очите му се появи някакво чувство, което Одри се опита да разгадае, ала то много бързо изчезна.

— Да кажем, че съм дошъл да пиша. Всички други причини са елиминирани.

Лицето му не изразяваше нищо, но от думите му я побиха тръпки. „Елиминирани“. Тази дума ли беше избрал вместо „убийство“?

Изглежда ужасът, който я обхвана, се изписа на лицето ѝ, защото го видя да свива гневно вежди.

— Слушай, котенце...

— Не! Не говори повече! — Преди да довърши, тя бързо се отдалечи и влезе в трапезарията.

Беше получила отговора. Не този, който искаше, ала това беше отговорът. Беше от ясно по-ясно.

Всички гости седяха на масата.

Слънцето явно бе подействало на настроението им и по негласно споразумение в разговорите се избягваше името на Хелън. Те също се нуждаеха от кратко затишие. Едно островче на нормалност, преди да дойде полицията.

Джулия, очарователна както винаги, бърбеше безгрижно. Като я слушаше, Одри дори се зачуди дали среднощният им разговор действително се бе състоял, или не бе просто плод на фантазията ѝ. Тя отново флиртуваше с всеки мъж на масата. Двата дни на ужас с нищо не бяха променили стила ѝ.

— Вашата леля — заговори я Жак — има страхотна кухня! С нищо не отстъпва на прочутата френска кухня. Освен това помни и най-малките подробности относно вкусовете на гостите си. Тази сутрин ми каза, че е запазила едно парче от ябълковия пай за мен, защото знае, че много го харесвам. Когато ѝ целунах ръка, понеже наистина бях очарован, тя се усмихна и си тръгна, мърморейки нещо за хавлиени кърпи и шоколадов пудинг. Така и не разбрах връзката.

Смехът, който последва, прозвуча така естествено и нормално, че на Одри ѝ се прииска да ги разцелува.

— Да, леля помни всичко за предпочитанията на гостите, но не и на семейството си — продължи с удоволствие темата тя. — Например все още смята, че печеното е моето любимо ястие и обеща да ми го готви всяка седмица, докато всъщност то е на брат ми Пол. Аз обичам спагети.

При мисълта за спагетите Одри здраво стисна вилицата. Пред очите ѝ изплува картинка. Как готви спагети в кухнята на Лукас, докато той по всякакъв начин се опитва да я отвлече, като я прегръща, целува, закача. Защо, по дяволите, не можеше да го изтрие завинаги от паметта си? Докога спомените за него щяха да я измъчват? Докато е жива ли?

— Хора като леля Таби плуват в своите собствени води, а светът тече покрай тях, без да ги променя. Помня, когато бяхме деца, Пол беше задигнал няколко жабешки крачета в разтвор от формалдехид от урока по биология. Донесе ги тук по време на ваканцията и ги даде на леля Таби, убеден, че тя ще се разпищи. Нищо подобно. Леля Таби ги взе, усмихна се и най-невъзмутимо рече, че ще ги сготви за обяд.

— О, ужас! — с погнуса извика Джулия и сложи ръка на устата си. — Нали не го направи?

— Не — усмихна се Одри. — Аз я разсеях с други разговори, а това, както знаете, е най-лесното нещо на света.

— Да не забравя да благодаря на родителите си, че са ме направили само мен.

— А аз не мога да си представя живота без Пол и Уил — поклати глава Одри. — Ние бяхме много близки, дори когато се биехме и карахме. И сега е така.

Жак се засмя, явно мислейки за своите деца.

— Често ли идвахте тук?

— Не много. Обикновено за един месец през лятото. Обаче всяко лято.

— За да скитате под дърветата? — попита Джулия със светнали очи.

— Да, а също така да спим на поляната под открито небе — отговори ѝ Одри, като изимитира успешно високо вдигнатите вежди на

актрисата. — Да играем на индианци. Да плуваме и да караме лодка в езерото.

— О! Да карате лодка! — повтори замечтано Робърт. — Това е моята голяма слабост. Нищо друго не обичам повече, нали, Джейн? — Той хвана жена си за ръката. — Моята Джейн е отличен моряк. Най-добрият партньор, когото имам. — Той се обърна към Стив. — А вие обичате ли водните спортове?

Стив поклати глава.

— Боя се, че съм много слаб. Дори не умея да плувам.

— Не може да бъде! Вие се шегувате! — извика Джулия и го загледа невярващо. Очите ѝ преценяващо обгърнаха раменете му. — С тази физика бихте могли да преплувате Ла Манша.

— А всъщност не мога да премина дължината на един басейн. Плувам като брадва на дъното — отвърна Стив, повече развеселен, отколкото обиден. — Предпочитам земните спортове. Ако тук имаше един тенискорт, щяхте да видите вие!

— Аха! — сръга го приятелски в ребрата Жак. — Ще трябва да се задоволите с планинарството. Тук природата е много красива. Надявам се някой ден да доведе децата.

— О, аман от природолюбители! — Коментарът на Джулия разведри настроението. — Аз си падам по големите градове. Дайте ми на мен мръсния и пращен Лос Анджелис. Ще си гледам планините и катеричките по снимките на Одри.

— Да, ала ще се наложи да почакаш, докато възстановя щетите — отвърна Одри. В гласа ѝ прозвуча съжаление за загубените филми. Колкото до счупения апарат, изобщо не ѝ се мислеше. — Все едно че ми отрязаха ръката — продължи тъжно тя, — толкова болезнено чувствам загубата им. Но ще се опитам да бъда смела. Можеше да загубя всички. Всъщност най-хубавите снимки все още съществуват. Тези, които направих сутринта край езерото. Тогава светлината беше перфектна, а сенките...

И изведнъж тя си спомни всичко. Видя себе си, застанала на високата скала. Долу блестеше езерото, в което се отразяваха дърветата. Видя двете фигури, които вървяха край брега и сякаш се караха. Тогава не им обърна внимание.

После срещна Лукас в гората, а след него и Хелън със синината на лицето.

— Одри!

Чу гласа на Жак като в мъгла.

— Да, моля?

— Къде си? Какво ти стана?

— А, нищо... Аз...

— Сигурно светлините и сенките са много важни за фотографията — намеси се Джулия. — Ала на мен повече ми харесва да гледам в обектива, а не през него. Жак, спомняш ли си онзи смешен човечец, който обичаше да ме снима в най-невъзможни часове и все навираше обектива в лицето ми? Как му беше името? Чудесен оператор, незаменим.

Джулия отново привлече вниманието на всички върху себе си и това даде възможност на Одри да прикрие объркването си. Тя гледаше палачинката в чинията пред себе си, без да я вижда. Сякаш отговорът на всички тайни на вселената беше написан там. Продължаваше да чувства настойчивия поглед на Жак, но не вдигна глава, за да го погледне.

Искаше да остане сама, да помисли на спокойствие, за да разсее подозренията, които се въртяха в главата ѝ. Затова стана.

— Трябва да видя леля Таби — промърмори първото, което ѝ дойде на ум. — Извинете ме.

Почти беше стигнала до вратата на кухнята, когато Джулия я настигна и хвана за ръката.

— Одри, искам да говоря с теб.

Тонът ѝ беше толкова категоричен, че явно нямаше смисъл да спори.

— Добре, веднага след като видя леля Таби. Тя сигурно се притеснява за мен, защото снощи не ѝ казах лека нощ. Ще дойда след пет минутки.

Успя да запази гласа си спокоен и дори се усмихна. През ума ѝ мина, че както върви, от нея също ще излезе добра актриса.

Джулия я изгледа изпитателно и, като не видя нищо подозрително, се съгласи.

— Добре, ала колкото можеш по-скоро. Важно е.

— Непременно — обеща Одри и се вмъкна в кухнята.

Леля Таби и Нанси изобщо не ѝ обърнаха внимание. Отново бяха заети с обсъждането на менюто.

Одри взе сакото си от закачалката на вратата, където го бе оставила сутринта преди бурята, и провери джобовете. Пръстите ѝ напипаха филма. Съдбоносният четвърти филм. Тя го стисна в шепата си.

После се прибра в стаята. Обу си ботушите, сложи филма в джоба на пуловера, взе си сакото и излезе незабелязана от никого през задната врата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въздухът беше чист и свеж. Дъждът го беше измил. Напъпилите листа, които бе снимала само преди ден, се бяха разлистили, но все още бяха нежно зелени.

Съзнанието ѝ обаче не възприемаше нито свободата, нито красотата на гората. Сега тя искаше да се скрие. Да потърси усамотение, да не вижда никого. Да остане сама.

Почвата под краката ѝ бе мокра и мека от дъжда. Тук-там имаше поражения от вятъра. Счупени клони, огънати храсти. Слънцето беше силно и Одри свали сакото си и го взе в ръка. Помъчи се да се съсредоточи върху звуците и шума на гората, за да се успокои и да започне да мисли разумно.

Планината беше пълна с живот. Една птица се стрелна и скри в короната на дърво. Катеричка претича по клоните, размахала опашка. Одри пъкна ръка в джоба и стисна лентата.

Сега разговорът с Джулия в кухнята придоби съвсем друго значение. Онази сутрин Хелън сигурно е била на езерото. И сигурно е имала разгорещен спор с някого, ако се съди по синината. Този неизвестен засега някой е забелязал Одри на скалата. Страхувал се е, че ги е снимала и затова е искал да унищожи филмите. Толкова много е искал, че си е позволил да я удари в тъмнината на стаичката и да тършува из стаята ѝ. Въпросният филм е представлявал опасност за него. Той е рискувал, за да го освети. А кой, освен убиеца, би се притеснявал толкова много, че да предприеме такива драстични мерки? Кой?

Логиката посочваше единствено и само Лукас.

Явно планът да ги събере всички заедно в този хотел е бил негов. Лукас беше първият човек, когото видя непосредствено преди срещата си с Хелън. Лукас стоеше над нея, когато дойде в съзнание след удара в тъмната стаичка. Лукас беше буден и напълно облечен в нощта, когато беше убита Хелън.

Одри тръсна глава, за да прогони безмилостната логика. Ала филмът беше в ръката ѝ и ѝ напомняше за всичко. Той сигурно я бе видял горе на скалата. Затова се бе опитал да поднови връзката им, когато се срещнаха. Било му е необходимо, за да може по-лесно да се докопа до филма в апарата. Да, Лукас я познаваше достатъчно добре и затова бе използвал изтънчени методи. Само че не можеше да знае, че тя вече бе извадила заснетия филм от фотоапарата и бе заредила нов.

Той се възползваше от слабостта ѝ към него. От което най-много я болеше.

Беше я прегръщал и целувал, а в същото време мозъкът му най-хладнокръвно бе пресмятал как да вземе филма. Трябваше да погледне фактите в очите.

Лукас отдавна бе престанал да я желае. Неговата любов не бе като нейната. Поне два факта бяха съвършено ясни — Одри никога не бе преставала да го обича, той никога не беше започвал.

И все пак тя не можеше да го възприеме като хладнокръвен, коравосърдечен убиец. Спомняше си неочакваните изблици на нежност, благородство, хумор, внимание. Това също бе част от него — онази част, заради която така силно го обичаше. Заради която не можеше да престане да го обича.

Една силна ръка я хвана за рамото. Одри извика от изненада, обърна се рязко и се озова лице в лице с Лукас. Отдръпна се, а той пъкна ръце в джобовете си. Очите му бяха тъмни, пронизващи, а гласът леденостуден.

— Къде е филмът, Одри?

Край! Не искаше да повярва на ушите си. Не искаше да повярва на думите. До този миг съществува ѝ отхвърляше действителността. До този миг имаше шанс. Но Лукас затвори всички вратички.

— Филм ли? Какъв филм? — попита тя уж неразбиращо и отстъпи още една крачка.

— Много добре знаеш какъв. — В думите му имаше нетърпение. Той присви очи. — Дай ми четвъртия филм. Не се опитвай да се измъкнеш.

— Защо?

— Не се прави на глупачка. — Нетърпението му прерасна в гняв. Много добре познаваше това му състояние. — Искам лентата. Какво ще правя с нея си е моя работа.

Одри затича. Мислеше единствено как да се измъкне от капана на думите. Да живее със съмненията беше много по-лесно.

Лукас я хвана за ръката, преди да направи и три крачки. Обърна я към себе си.

— Ти се страхуваш? — Той изглеждаше удивен, а след това сърдит. — Нима се страхуваш от мен? — Придърпа я към себе си. — Всичко свърши, котенце. Изпяхме песента. Всички си я изпяха.

В гласа му имаше категоричност, от която я заболя повече, отколкото от хватката на ръцете му.

— Лукас, моля те, не ме наранявай повече. — Болката, за която говореше, не беше физическа, ала той веднага я пусна. По лицето му се виждаше, че води вътрешна борба.

— Няма да те пипна с пръст, нито сега, нито когато и да било друг път. Само ми кажи къде е филмът и ще си отида от живота ти, колкото е възможно най-бързо. Няма да ти преча.

Трябваше да се опита да го убеди. Трябваше да се опита поне още веднъж.

— Лукас, това е безсмислено. Нима не го проумяваш? Не можеш...

— Млъкни! — Думите експлодираха в устата му. — Ти нямаш никаква представа колко опасен е този филм! Мислиш ли, че ще го оставя в ръцете ти? — Той пристъпи крачка към нея. — Кажи ми къде е! Веднага или, кълна се в дявола, ще го взема насила от теб!

— В тъмната стаичка. — Лъжата дойде от само себе си и прозвуча съвсем естествено. Вероятно затова и Лукас ѝ повярва.

— Къде по-точно? — Чертите на лицето му се смекчиха. Гласът му поомекна.

— На долната лавица.

— Да вървим да го вземем. — В гласа му прозвуча старият подигравателен, ироничен тон.

— Не! Няма да дойда с теб! Там има само една лента. Ще я намериш. Нали намери останалите! Остави ме сама, Лукас! В името на Бога, остави ме!

Тя побягна, краката ѝ затъваха в калта. Този път той не тръгна след нея, нито я спря.

Одри нямаше представа колко време бе тичала и в каква посока. Просто краката ѝ спряха сами. Погледна небето. Беше синьо и по него

нямаше облаци. Какво да прави?

Можеше да се върне. Да се върне и да се опита да влезе в тъмната стаичка, без да я забележат. Да се заключи там. Да промие филма, да извади на бял свят снимката и да види истината. Ръката ѝ стисна проклетия филм. Не, тя не искаше да види истината. С абсолютна сигурност знаеше, че никога няма да даде лентата на полицията.

Нямаше значение какво бе направил Лукас и какво щеше да направи в бъдеще. Никога нямаше да го предаде.

Той грешеше, помисли си Одри. Тя не можеше да отвори бутилката и да пусне духа. Защото го обичаше.

Извади филма от джоба си и го загледа. Изглеждаше толкова невинен, а съдържаеше страшна тайна, която можеше да промени живота на много хора. Най-вече нейният.

Онзи ден, на скалата, се чувстваше толкова невинна. А сега щеше да направи нещо и повече нямаше да бъде невинна. Щеше да освети филма. Сама.

Лукас, помисли си Одри, и едва не се разсмя. Лукас Маклийн беше единственият мъж на света, заради когото щеше да обърне гръб на собствената си съвест. Да извърши престъпление. Когато осветеше филма, щеше да бъде толкова виновна, колкото и той.

Бързо, направи го, каза си тя. Направи го, после ще мислиш. Дланта ѝ се бе изпотила от стискането на филма. Ще имаш цял живот след това да мислиш.

Одри си пое дълбоко дъх и посегна да отвори кутийката. След миг всичко щеше да свърши и никой никога нямаше да узнае какво бе имало на лентата.

Някакво движение сред дърветата я накара да мушне обратно ръката си в джоба и да се обърне. Възможно ли беше Лукас да бе проверил тъмната стаичка толкова бързо? Какво щеше да прави сега, когато той вече знаеше, че го бе излъгала?

Уплашена, тя искаше да побегне отново. Но остана, защото реши, че последната среща помежду им, така или иначе, все някога щеше да се състои.

Облекчението ѝ, когато видя, че не бе Лукас, а Стив, беше огромно, ала бързо се превърна в раздражение. Искаше да бъде сама, а

не да води безсмислени разговорчета, докато филмът изгаряше джоба ѝ.

— Здравсти! — Усмивката на Стив не намали раздразнението ѝ, но щом отсега нататък щеше да играе ролята, която сама си бе избрала, трябваше да започне веднага.

— Здравей. Послушал си съвета на Жак?

Господи, колко нормален и спокоен беше гласът ѝ! Щеше ли да бъде в състояние да живее с тази лъжа? Дни, години наред?

— Ами, да. Виждам, че и на теб не ти се стои в хотела. — Той пое с пълни гърди свежия въздух и разкърши рамене: — Господи, колко е хубаво наистина!

— Знам какво имаш пред вид. — Одри почувства, че напрежението ѝ отслабва. Това щеше да бъде нейното наказание. Присъдата, която сама си произнесе. „Приеми я! Когато всичко свърши, нищо няма да бъде същото.“

— И Жак е прав — продължи Стив, загледан в младите листа. — Планините са красиви. Напомнят ти, че животът е кратък.

— Мисля, че това всички трябва да го помним. — Тя пъкна ръка в джоба си и стисна филма.

— Косата ти свети като ореол на слънцето. — Стив посегна и взе косата ѝ в шепата си.

Одри забеляза, че в очите му се появиха топли пламъчета. Само това ѝ липсваше, романтично обяснение в любов.

— Хората често мислят повече за косата ми, отколкото за мен — усмихна се с усилие тя, ала запази спокойствие. — В такива случаи направо ми иде да я отрежа.

— О, не! — извика Стив. — Тя е толкова специална! Уникална! — Той вдигна очи. — Аз мислих много за теб през последните два дни. Ти също си много специална.

— Стив... — започна Одри, като се опита да тръгне, но беше невъзможно, защото Стив държеше здраво косата ѝ в ръката си.

— Искам те, Одри.

Думите бяха произнесени внимателно, почти смирено, и разбиха сърцето ѝ. Тя се обърна към него с извинителна усмивка.

— Съжалявам, Стив, наистина...

— Не съжалявай! — Той наведе глава и докосна устните ѝ. — Ако ми позволиш, бих могъл да те направя щастлива.

— Стив, моля те... — Одри вдигна ръце и ги сложи на кръста му. О, господи, защо това не беше Лукас, помисли си отчаяно тя. Ако Лукас ме гледаше с тези очи и по този начин! — Не мога, разбери ме.

Стив дълбоко въздъхна, ала не я пусна.

— Маклийн, нали? Одри, не осъзнаваш ли, че ще бъдеш нещастна с него! Защо?

— Да ти кажа ли колко пъти съм си задавала този въпрос? — Тя въздъхна. — Нямам отговор. Освен че го обичам.

— Да, това е очевидно. — Той се намръщи и отмести кичур от челото ѝ. — Надявах се, че ще успееш да го преодолееш, но явно съм се лъгал. Ти не искаш.

— Така е, не искам. Макар че веднъж вече опитах.

— Съжалявам, Одри. Обаче това променя нещата.

Тя сведе очи и загледа земята. Не желаше да я съжаляват.

— Стив, извинявай, ала аз наистина искам да бъда сама.

— Дай ми филма, Одри.

Изненадана, тя вдигна глава.

— Какво? Какъв филм? Не знам за какво говориш.

— Боя се, че много добре знаеш. — Той говореше все още тихо и смирено, като продължаваше да я стиска за косата. — Снимките, които направи край езерото онази сутрин. Когато аз и Хелън бяхме там. Трябва да ги имам.

— Ти? — Откритието я заслепи. — Ти и Хелън? — Объркването ѝ премина в шок. Можеше само да стои и да го гледа.

— Да. Онази сутрин имахме малък спор. Разбираш ли, тя бе решила да вземе от мен една доста глобална сума. Останалите ѝ източници за доход бяха пресъхнали. Джулия не ѝ даваше нито стотинка, само ѝ се присмиваше. Хелън беше бясна от това. — На лицето му се изписа крива усмивка. — Жак също ѝ беше отказал, май че ден преди това. Казал, че повече няма пари. От Лукас не бе получила нищо. Той направо я изпратил по дяволите, като я посъветвал да вземе и обвиненията си със себе си. Това очевидно я бе изкарало извън релси. Сигурно е подозирала, че и Джейн е стигнала до края и всеки момент ще признае всичко на Робърт. Така че... Оставах ѝ само аз. — Стив гледаше някъде в далечината, докато говореше. Сега върна погледа си върху Одри. И в очите му се появи гняв. — Искаше да ѝ дам двеста и петдесет хиляди долара до две седмици. Четвърт

милион. Или щеше да изпрати информацията, която имаше за мен, на баща ми.

— Но ти каза, че не било важно! — Одри огледа пътеката зад него. Беше празна. Двамата бяха съвсем сами.

— Всъщност Хелън знаеше повече, от това, което ви казах — усмихна се извинително Стив. — Не можех да ви кажа всичко, нали? Бях заличил следите, така че полицията едва ли щеше да подуши нещо. Това си беше нещо като заем.

— Заем ли? За какво говориш? Нищо не разбирам. — Ръката в косите ѝ ставаше все по-зловеща с всеки изминал момент. Трябваше да го накара да продължи да говори. Колкото по-дълго говореше, толкова по-голяма бе вероятността някой да се появи.

— Ами да, заем. Парите така или иначе ще бъдат мои някой ден. Рано или късно. Просто си взех малко от тях предварително. За нещастие, моят старец едва ли би приел нещата така. Казах ти за него, нали помниш? Той е корав мъж. Не би се поколебал да ме изгони от къщи и да прекъсне издръжката ми. А аз не бих го преживял, Одри. — Той се усмихна. — Имам прекалено скъпи навици.

— Значи ти си я убил — промълви Одри. Беше скована от ужас.

— Нямах друг избор. Не беше възможно да събера парите за две седмици — каза го спокойно. — Почти я бях пречукал тогава край езерото. Тя изобщо не ме слушаше. Изгубих контрол и я ударих. Толкова силно, че падна. Когато я видях да лежи на земята, осъзнах колко много искам да е мъртва. Тогава разбрах, че ще я убия. Това бе единственото ми спасение.

Одри не го прекъсна. Виждаше, че все още бе далеч от края. Нека да говори, отново си каза тя, като едва потискаше желанието си да хукне из гората. Все някой щеше да дойде. Все някой бе излязъл също на разходка из тази гора.

— Наведох се над нея — продължи Стив. — Ръцете ми бяха около врата ѝ, когато те видях, че стоиш на скалата. Знаем, че беше ти, защото слънцето светеше в косите ти както сега. Не мисля, че си ме познала от толкова голямо разстояние, ала трябваше да бъде сигурен. Разбира се, много по-късно открих, че ти изобщо не си ни обърнала внимание.

— Не, не ви забелязах. — Коленете ѝ трепереха. Одри осъзнаваше, че ѝ разкрива прекалено много. Кое то значеше, че бе взел

окончателно решение. И то беше страшно.

— Оставих Хелън и тръгнах да те пресрецна. Но Лукас ме изпревари. Каква мила картинка бяхте само!

— Ти си ни наблюдавал? — Тя почувства гняв, който беше посилен от страха дори.

— Бяхте твърде заети със себе си, за да ме забележите — засмя се отново Стив. — Във всеки случай от вашия разговор разбрах, че си правила снимки. Трябваше да се избавя от филма. Беше прекалено рисковано да го оставя в ръцете ти. Не исках да те удрям, Одри. Ти ми хареса още когато те видях.

Един заек пресече пътеката и изчезна в храстите. Някъде далече закука кукувица. Сети се, че колкото пъти изкука, толкова години ще живее човек. Страхуваше се да брой. Защото, както изглеждаше, нямаше да е дълго. Днес сигурно щеше да умре.

— В тъмната стаичка.

— Да. Добре че те удари вратата, защото иначе щеше да се наложи аз да те цапардосам със статива. Не видях апарата, ала намерих едната ролка. Мислех, че съм си свършил работата. Да знаеш как се изненадах, когато ти каза, че са били осветени филмите, които си снимала по време на пътуването си от Ню Йорк. Не знаех, че имаш и друг филм.

— За него е виновен Лукас. Запалил лампата, когато ме намерил, и осветил филма.

Неочаквано сред страха, който сковаваше мозъка ѝ, проблесна осъзнаването на факта, че Лукас не беше убиецът! Не беше Лукас!

Тя почувства огромно облекчение, а сетне и вина, че се беше усъмнила.

— Лукас — повтори тя, почти щастлива от звука на името му.

— Е, той няма значение сега — рече Стив. Одри се сепна и си напомни, че трябва да внимава. — Знаех, че ако просто задигна филма от апарата ти, ще се усъмниш. Може да се размислиш повече за снимките, които си правила, и да си спомниш. Не исках да късам дрехите ти, нито да чупя апарата. Зная колко ти е скъп. Но трябваше. Нямах друг избор.

— Имам друг вкъщи. — Беше несполучлив опит да изглежда спокойна.

Стив само се усмихна.

— Отидох в стаята на Хелън веднага след като свърших в твоята. Отидох с твърдото решение да я убия. Тя беше там. Показа ми синината и рече, че ще ми струва няколкостотин хиляди отгоре. Не знаех какво да направя. Започнах да я душа. После видях ножиците. Тях всеки можеше да ги използва. Дори малката Джейн. Престанах да мисля, просто ги взех и... Всичко свърши.

Одри потрепери. Бягай, бягай веднага, мина през главата ѝ. Но ръката му я държеше здраво за косата.

— Никога не бях правил подобно нещо. Беше ужасно. Едва издържах. Знаех, че трябва да мисля, да бъда внимателен, или ще загубя всичко. Минутите в онази стая бяха най-страшните в живота ми. Изчистих ножиците и накъсах на парченца ризата си, защото беше изцапана с кръв. Хвърлих парченцата в тоалетната. Когато се върнах в моята стая, се изкъпах и си легнах. Бях изненадан, че открихте трупа само след двадесет минути. Изглеждаха ми като сто години.

— Сигурно е било ужасно — промърмори едва чуто Одри.

— Да, ала беше свършило. Никой не можеше да докаже къде е бил, докато е била убита Хелън. Бурята, телефонът, електричеството, всичко беше като подарък от съдбата. Всеки от нас имаше причина да я пречука, да я отстрани от пътя си. Мислех, че Джулия и аз ще бъдем най-слабо заподозрените, когато дойде полицията. Вероятно щяха да насочат вниманието си към Жак, защото имаше най-сериозни причини, или към Лукас, заради темперамента му.

— Лукас не може да убие никого — извика Одри. — Полицията щеше да го разбере.

— Не бих разчитал само на това — усмихна ѝ се криво Стив. — Не можеш да бъдеш сигурна как ще се завърти колелото.

Тя не каза нищо, само сви рамене. Но защо никой не идваше, дявол да ги вземе? Къде се бяха изпокрили тази сутрин?

— Днес на закуска ти започна да говориш за четири филма и за снимките, които си правила край езерото. Мога да ти посоча момента, в който си спомни за нас — двете фигури край водата.

Е, ясно. Толкова по въпроса с моя артистичен талант. А аз си мислех, че съм велика като Сара Бернар, помисли си иронично Одри.

— Спомних си само, че видях някакви хора край езерото.

— Ала много бързо свърза двата факта. — Той прокара пръст по бузата ѝ, а тя се насили да не трепне. — Надявах се да отвлека

вниманието ти. Беше явно, че се съмняваш в Лукас. Ако имах повече късмет, можех да имам и този филм, без да ти направя нищо.

Одри затвори очи. Разбра, че Стив свърши изповедта си. Усети го.

— И какво смяташ да правиш сега?

— По дяволите, Одри! Трябва да те убия!

Прозвуча ѝ така, както някога баща ѝ казваше: „По дяволите, Одри! Ще трябва да те напляскам!“.

Тя едва не избухна в истеричен смях.

— Този път те ще разберат, Стив. — Тялото ѝ се разтрепери, но гласът ѝ остана спокоен. Ако можеше да го убеди... В какво?

— Не, не мисля — отвърна практично той, сякаш обсъждаха дали да гледат телевизия тази вечер, или да се разходят в гората. — Никой не ме видя, когато напуснах хотела. Освен това никой не знае, че ти си излязла. Дори и аз нямаше да знам, ако не бях открил, че ботушите ти липсват. Сетне видях, че сакото, което висеше в кухнята, също липсва и реших да тръгна след теб. Не беше лесно да те откроя.

Стив сви рамене, сякаш с жеста си искаше да каже: „Виждаш ли, моите аргументи са по-силни от твоите“.

— Когато открием, че си изчезнала, ще направя така, че аз да те намеря. Ще успея да залича следите. Така че, дай ми филма. Кажи ми къде си го скрила.

— Няма да ти кажа. — Одри изви глава. Знаеше, че колкото по-дълго задържи филма у себе си, толкова по-дълго ще бъде жива. — Те ще го намерят. И тогава ще знаят кой е убиецът.

Стив издаде звук на нетърпение.

— Ти ще ми кажеш, Одри. Ще бъде по-лесно, ако ми кажеш още сега. Не искам да те измъчвам повече, отколкото трябва. Мога да го направя бързо, но мога бавно и мъчително.

Ръката му се плъзна като змия и тя не успя да реагира. Той притисна главата ѝ към дървото. Болката я прониза. Едва запази равновесие.

О, не, нямаше да му се остави така лесно! Нямаше да стои и да чака да я удари. Или удуши.

Стига толкова! С всичката сила, която успя да събере, Одри замахна и го блъсна с коляно между краката. Стив падна като подкосен. Тя се обърна и хукна да бяга.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бягаше, без да вижда нищо пред себе си. Само да се измъкне! Това бе единствената мисъл, която се въртеше в главата ѝ.

Първата вълна от паника я обзе, когато осъзна, че бягаше не само от Стив, но и в посока, обратна на хотела. Обаче беше прекалено късно да се връща. Трябваше да увеличи колкото може повече разстоянието помежду им. Затова сви от пътеката и навлезе в гъсталака.

Когато чу шум зад гърба си, който означаваше единствено, че той бе по петите ѝ, тя не се обърна, а засили темпото. Дишането ѝ бе задъхано, ала въздухът все още ѝ стигаше. Земята беше мокра и ботушите ѝ се пързалиха. Не биваше в никакъв случай да пада. Ако това станеше, след секунда Стив щеше да бъде върху нея. Ръцете му щяха да намерят гърлото ѝ, да се стегнат в обръч, и... Не, не биваше да се подхлъзва!

Сърцето ѝ биеше като парен чук, дробовете ѝ агонизираха за въздух.

Остра клонка издраска бузата ѝ. Но не биваше да спира. Трябваше да бяга, да бяга и да бяга, докато престане да чува стъпките му зад гърба си.

На пътеката беше паднало голямо дърво и препречваше пътя ѝ. Без да намалява темпото, Одри го прескочи. Ботушите ѝ се подхлъзнаха в калта и за малко да падне, ала успя да запази равновесие. Чу обаче, че Стив падна. Първо звука от подхлъзването, сетне ругатнята му. Продължи да тича, благодарна на съдбата за няколкото секунди аванс, които ѝ даде.

Времето и посоките престанаха да съществуват. За нея това преследване нямаше нито начало, нито край. Тя не можеше да мисли рационално. Знаеше единствено, че трябва да тича, въпреки че почти беше забравила защо.

Дишането ѝ съвсем се затрудни, чувстваше краката си като гумени.

Цялото ѝ същество усещаше единствено неподправения, неистов страх на преследвано животно. Страхът от смъртта.

Изведнъж зърна езерото. То проблясваше сред пролуките на дърветата на слънчевата светлина. В съзнанието ѝ също проблесна някаква мисъл. Сутринта Стив беше казал, че не може да плува. Това може би бе нейното спасение.

Бягането ѝ придоби цел и Одри усили темпото. Лудото ѝ, объркано тичане между дърветата я отклони от мястото, където наклонът беше подходящ за слизане.

Вместо това тя се озова на скалата, която се издигаше на около петнайсетина метра над езерото. Без да се колебае и без да намалява темпото, скочи надолу. Попадна на междинна скална площадка.

Извика и разпери ръце, за да запази равновесие. Притисна се към скалата като гуцер. Усещаше, че модният пуловер на Джулия се раздира и е изцапан с кал. Понеже кожата ѝ гореше, осъзна, че освен пуловера, бе пострадало и тялото ѝ.

Но над болката господстваше страхът. Езерото беше под нея и я канеше. Там беше нейното спасение. Нейната победа.

Стив идеше след нея. Чуваше ботушите му да събарят камъчета от скалата отгоре.

Одри пропълзя последните няколко метри. Завъртя се на хълбок, после мъчително се изправи. Събра всичката си смелост, затвори очи и скочи.

Чу над главата си вик. Ала вече беше късно. Беше достигнала повърхността на езерото. Тялото ѝ се гмурна и почувства острото пробождане на ледената вода. Все едно я разрязаха с нож.

Беше толкова неочаквано, че дъхът ѝ спря. В същото време почувства сила. Докато потъваше, тя си повтори, че трябва да победи.

Ботушите ѝ се напълниха с вода, натезаха и я повлякоха надолу. Светът се затвори над главата ѝ.

Одри замаха с ръце, като се мъчеше неистово да изплува на повърхността. Дробовете ѝ изгаряха, тя се бореше за въздух. Ръцете ѝ бяха невероятно тромави, като пречупени криле, и не ѝ помагаша. Пред очите ѝ плуваше мъгла, изпъстрена с кървави петна. Одри продължаваше да се бори, но силите я напускаха. Водата от приятел се бе превърнала във враг. Заобикаляше я отвсякъде и искаше да я погълне.

Стори ѝ се, че някой хлипа и вика. Осъзна, че бе самата тя, че викаше за помощ. Беше безсмислено. Знаеше, че наоколо няма никой. Нямахте кой да я чуе, нито кой да ѝ се притече на помощ.

Куражът ѝ се стопи, желанието за борба я напусна. Какво беше това, което звучеше в ушите ѝ? Музика ли? Сякаш идеше някъде от дълбокото под нея. Властна, нежна, подканяща и приспивна. Одри се отпусна и се остави на водата да я приласкае като любовник.

Някой ѝ причиняваше болка. А тя не можеше да протестира. Тъмнина обгръщаше мозъка ѝ и я изпълваше с болка. Някой с все сили натискаше гърдите ѝ. Те се напълниха с въздух и Одри простена болезнено. Гласът на Лукас достигна до тъмните ъгълчета на съзнанието ѝ. Той я викаше, говореше нещо неразбираемо, заклеваше я да се върне. Какво беше това в гласа му? Паника?

Да, дори в мрака ясно се долавяше паника. Ама че глупост, никога не бе чувала подобни нотки в гласа на Лукас. Той не губеше самообладание и в най-критичните моменти.

Клепачите ѝ тежаха. Не можеше да ги повдигне и да прогони тъмнината. Ала желанието да му каже нещо беше по-силно. Знаеше, че имаше да му каже нещо важно.

Тя с огромно усилие отвори очи. Мракът се проясни, но приличаше повече на мъгливо утро. Лукас стоеше надвесен над нея. От косата и дрехите му се стичаше вода и капеше върху лицето ѝ. Одри впери очи в него и се помъчи да фокусира погледа си. Опита се да проговори.

— О, господи, Одри! — Той избърса мокрите ѝ бузи, ала водата от косата му продължаваше да капе върху лицето ѝ. — О, мили Боже, благодаря ти! Чуй ме сега! Всичко е наред, ти ще се справиш. Разбра ли ме? Всичко ще бъде наред. Ще те занеса до хотела. Разбираш ли какво ти говоря?

Гласът му беше отчаян, както и очите. Никога досега не беше го чувала да говори така, нито да я гледа по този начин. Не и Лукас. Тя искаше да му каже нещо, което да го успокои, но нямаше сили да проговори. Мъглата отново се опита да я погълне и Одри бе готова да се предаде. За миг обаче се напъна и успя да отвори устни.

— Мислех, че ти си я убил. Извинявай.

— Котенце! — Гласът му беше топъл. Тя почувства устните му да докосват нейните.

Сетне отново потъна в забравата.

Гласовете плуваха в пространството, сякаш идеха някъде отдалече, от дълбок и тъмен тунел. Одри не ги искаше. Те ѝ причиняваха болка. Предпочиташе да остане в този спокоен, тъмен свят, където никой не я преследваше, където беше сигурна и свободна. Опита се да се върне обратно там, ала Лукас явно нямаше намерение да я остави. Гласът му се промъкна, властен и заповеднически, както винаги, в спокойния ѝ мир.

— Аз ще остана с нея, докато се събуди. Няма да я оставя сама.

— Лукас, бъди разумен. Едва стоиш на краката си, толкова си изморен. — Това бе гласът на Робърт, тих и успокояващ, в пълен контраст с този на Лукас. — Аз ще остана с нея. Това е част от работата ми. Тя ще идва на себе си и отново ще изпада в безсъзнание. През цялата нощ. Няма да знаеш какво да правиш.

— Ти ще ми кажеш какво да правя. Аз оставам. Точка.

— Разбира се, скъпи. — Това бе гласът на леля Таби, който изненада Одри. Беше твърд и силен. — Лукас трябва да остане, доктор Спайсър. Нали вече казахте, че е извън опасност и всичко е въпрос на време. Ще чакаме да се събуди от само себе си. Той може да се грижи за нея.

— Мога да остана с теб, Лукас, ако искаш... Добре, добре, ако имаш нужда, повикай ме. — Това вече беше Джулия.

Изведнъж ѝ се прииска да им разкаже какво се бе случило. Тя се опита, но от устните ѝ излезе само стенание. Веднага почувства нечия хладна ръка на челото си.

— Боли ли я, докторе? — Това отново бе Лукас. Гласът му трепереше и Одри се зачуди. Способен ли бе той на подобни вълнения? — Дайте ѝ нещо против болката.

Тъмнината отново се върна и я погълна. Одри с удоволствие се предаде на прегръдката ѝ.

Сигурно сънуваше. Плътната черна завеса не пропускаше светлина. Лукас стоеше до нея и я наблюдаваше. Лицето му бе необичайно живо. Ръцете му бяха истински и хладни върху лицето ѝ.

— Котенце, чуваш ли ме?

Одри го загледа, сетне се опита да събере всички отломъци от паметта си.

— Да. — Затвори отново очи. Когато ги отвори, той пак беше до нея.

Тя преглътна с мъка. Гърлото ѝ беше сухо и я болеше.

— Умряла ли съм?

— Не, котенце, не си умряла. — Лукас наля нещо студено между устните ѝ. Приятно беше.

Очите ѝ отново се затвориха. Нямаше сили да държи клепачите си отворени. Опита се да възстанови събитията. Ала това беше много трудно и Одри се предаде. През мозъка ѝ премина болка. Неочаквана и остра, бързо слезе надолу, и се настани в ръцете и краката ѝ. Някой болезнено простена. Осъзна, че бе тя самата. Отвори очи и видя лицето на Лукас, бледо на лунната светлина.

— Боли — едва чуто промълви Одри.

— Зная. — Той приседна до нея и поднесе чашата към устните ѝ. — Опитай се да пийнеш.

Одри се почувства лека като голям и кой знае защо червен балон, който лети във въздуха. Болката поутихна и тя отпусна глава на възглавницата.

— Пуловерът на Джулия — промълви тихо, когато пак отвори очи. — Мисля, че го скъсах. Ще трябва да ѝ купя друг.

— Не се тревожи, котенце. — Ръката му галеше косата ѝ. Той обърна лицето ѝ към себе си.

Одри отново потъна в тъмнина.

— Сигурна съм, че е много скъп — прошепна през мъглата. — Всъщност мислех с тези пари да си купя нов триножник, но той изобщо не ми трябва. И старият ще свърши работа. Джулия ми даде пуловера си, трябваше да го пазя.

— Джулия има една дузина пуловери, котенце. Не се притеснявай.

Тя затвори очи и се отпусна. Ала знаеше, че триножникът наистина ще почака.

— Лукас! — Сети се нещо и се понадигна с мъка.

Сега луната светеше силно в лицето ѝ.

— Да, тук съм.

— Защо?

— Какво защо, котенце?

— Защо си тук?

В същия миг той изчезна от очите ѝ и Одри отново потъна в забравата. Така и не чу отговора му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънчевата светлина беше непоносима. Одри премига от неочаквания преход от тъмно към светло.

— А, ти се събуди! Ще останеш ли с нас този път, или отново си само за кратко? — попита я Джулия и я потупа по бузата. — Виждам, че си възвърнала малко цвета си. Как се чувстваш?

Одри продължи да лежи тихо, сетне се опита да седне.

— Празна — реши да отговори накрая тя и Джулия се разсмя.

— Сигурно имаш пред вид стомаха си.

— Не, имам пред вид цялата. Особено главата. — Огледа се из стаята. — Болна ли съм била?

— Страшно много ни изплаши. — Джулия приседна на кревата и я загледа. — Не си ли спомняш?

— Мисля, че сънувах — потърси из паметта си някакви отломъци от спомени Одри. — Лукас беше тук, нали? Аз говорих с него.

— Да, той каза, че няколко пъти през нощта си идвала в съзнание. Дори си казвала по една-две думи. Наистина ли мислиш, че ще ти позволя да жертваш новия си триножник заради един скапан пуловер? — Джулия се наведе и я целуна по бузата. — Мили боже! Когато Лукас те донесе на ръце, всички си помислихме... — Джулия заклати глава и Одри видя, че очите ѝ са влажни.

— Джулия! — Тя присви очи и се напъна, но отново нищо не си спомни. — Аз трябваше да дойда в стаята ти, а не го направих.

— Точно така. Аз пък трябваше насила да те завлека с мен. Тогава всичко това нямаше да се случи. — Тя отново стана. — Явно и двамата с Лукас сме повярвали на големите ти честни очи. Не знам колко време изгубихме да търсим проклетия филм. После той разбра, че си го метнала и реши да се върне и да те търси в гората. Добре че се сети навреме.

— Не разбирам... Защо? — Одри посегна и докосна главата си. Тогава видя бинтовете, с които бяха увити ръцете ѝ. — Какво е това?

Ударила ли съм се?

— Сега вече си добре. — Джулия заобиколи въпроса. — Предпочитам Лукас да ти обясни всичко. И без това ще бъде бесен, че го пратих да изпие едно кафе, а ти в това време се събуди.

— Джулия...

— Никакви въпроси повече — прекъсна я актрисата и взе един копринен халат от стола. — Защо не облечеш това? Ще се почувстваш по-добре. — Тя наметна раменете на Одри с копринената дреха и скри част от бинтовете. Видът им не действаше добре нито на Одри, нито на нея самата. — Само лежи и си почивай. Леля Таби вече ти е приготвила супичката и чака да се събудиш. Ще ѝ кажа да ти сипе в най-голямата купа, която намери в кухнята.

Джулия целуна Одри и се измъкна от стаята. После показа глава на вратата и рече с котешката си усмивка:

— Слушай! Той се измъчи през тези двадесет и четири часа до смърт, ала все пак не му се давай много лесно. — След което отново изчезна.

Одри се намръщи и се зачуди какво ли иска да ѝ каже.

После си помисли, че няма да открие отговора, докато лежи в леглото и реши да стане. Всеки мускул я болеше. Едва пристъпяше. Изкушаваше се да се върне обратно и да си легне, но все пак успя да стигне до огледалото. Краката ѝ трепереха.

— Боже господи! — извика тя, като се погледна. Изглеждаше по-зле, отколкото се чувстваше. Синината на челото ѝ не беше единствена. Беше бледа и по лицето ѝ имаше множество драскотини. Те ѝ напомниха за клони, които шибат кожата на лицето и ръцете ѝ. Одри вдигна ръце и погледна бинтовете.

— Но какво съм правила? — зачуди се тя, след което пристегна халата с колана.

Вратата се отвори и Одри видя в огледалото Лукас. Той влезе в стаята. Изглеждаше така, сякаш не бе спал няколко ноци. Лицето му беше изморено, бръчките по-дълбоки, брадата му бе набола. Само очите му бяха същите. Черни и напрегнати.

— Изглеждаш ужасно — промълви тя, без да се обръща. — Трябва да се напиш.

Лукас избухна в смях. Вдигна ръка и прекара пръсти по наболата си брада.

— Трябваше да го очаквам — промърмори той. Сетне ѝ се усмихна с онази усмивка, която помнеше от щастливите дни, прекарани заедно. О, господи, колко отдавна беше това! — Не трябваше да ставаш, котенце. Много си слаба все още. Ще паднеш всяка минута.

— Много съм добре. Или поне бях, преди да се видя на какво приличам в огледалото. — Одри се обърна и го погледна. — Щях да припадна от изненада.

— Ти си най-хубавото нещо, което съм виждал в живота си.

— Благодаря за любезността, обаче е излишна — отвърна тя и извърна очи. Не беше сигурна, че ще издържи още болка. — Мисля, че ми дължиш някои обяснения. Мозъкът ми е чист и празен, като на новородено.

— Робърт каза, че е естествено след... — Лукас спря насред изречението и сви ръцете си в юмруци. — Ами, след всичко, което се случи.

Одри отново погледна бинтованите си ръце.

— Но какво все пак се е случило? Дявол да го вземе, всички мълчите и сте толкова потайни. Аз само смътно си спомням някои неща. Бягах... — Тя вдигна очи и го погледна. — Сред дърветата, към скалите. Защо? Аз... — Одри заклати глава. Спомените бяха откъслечни, разбъркани и неясни, само някакви несвързани отломъци. — Скъсах пуловера на Джулия.

— О, боже! Стига с този пуловер! — избухна Лукас. — Ти почти се удави, а единственото нещо, за което говориш, е пуловерът на Джулия, та пуловерът на Джулия!

Одри зяпна от изненада.

— Езерото — прошепна тя и спомените се завърнаха и нахлуха в главата ѝ като огромна приливна вълна. От ужас Одри се облегна на шкафа. — Стив! Това беше Стив. Искаше да ме убие! Знаеш ли? Той е убил Хелън. Преследваше ме. Искаше филма, ала аз не му го дадох. — Преглътна с усилие, като се опита да запази спокойствие. — Аз те излъгах. Филмът беше у мен, в джоба ми. Избягах, но Стив ме настигна.

— Котенце! — Лукас я прегърна, въпреки че тя се противеше. — Моля те, не мисли за това. Дяволите да ме вземат, не биваше да ти го

казвам по този начин! — Той нежно притисна лицето ѝ до своето. — Никога не правя нещата правилно с теб! Винаги правя гафове!

— Не! Аз трябва да си спомня всичко. — Одри се отдръпна. Искаше подробности. След като си спомнеше всичко, може би страхът щеше да изчезне. — Стив ме намери в гората, след като ти си отиде. Онази сутрин, когато правех снимките, край езерото е бил той. Каза ми, че е убил Хелън. Разказа ми всичко с пълни подробности. Тогава разбрах, че ще убие и мен...

— Ние също знаем всичко — прекъсна я рязко Лукас. — Той сам си призна, когато го докарах за врата в хотела. А тази сутрин дойде полицията. — Лукас извади цигара и я запали. — Вече е в ареста. Полицаяте взеха и твоя филм, за доказателство. Жак го намери на пътеката.

— Трябва да е паднал от джоба ми, докато съм тичала. Лукас, всичко е толкова странно. — Веждите ѝ се вдигнаха, когато си спомни разговора със Стив. — Той ми се извини, че ще ме убие. След като му казах, че няма да му дам лентата, взе да ме души така, че видях звезди посред бял ден.

Намръщен, Лукас отиде до прозореца и се загледа навън.

— Аз го ударих силно. Там, където знам, че най-много боли.

Тя чу Лукас да мърмори нещо толкова вулгарно, че помисли, че така ѝ се е сторило. Продължи да говори за бягството си през гората, повече на себе си, отколкото на него.

— Видях те, когато направи самоубийствения си скок от скалата — рече Лукас, все още с гръб към нея. — Как, по дяволите, успя да стигнеш до дъното, без да си счупиш врата? — Той се обърна, тъй като Одри не му отговори. — Тичах след теб в гората. Когато установих, че се насочваш към езерото, се упътих към скалите. Надявах се да пресрецна Андерсън. — Дръпна от цигарата и изпусна дим заедно с въздишката. — Видях те как полетя като птица от скалата. Извиках, ала ти вече бе стигнала водата. Тогава скочих върху Стив.

— Да, чух някой да вика. Помислих, че е той. — Одри сложи бинтованите си ръце върху слепоочията си. — Всичко, за което можех да мисля, бе как да стигна до езерото, преди да ме е хванал. Спомних си, че не може да плува. Когато бях във водата, забравих всички правила, които се учат в курса за първа помощ.

Лукас угаси цигарата си.

— Когато спрях да удрям главата му, ти вече се давеше. Как успя да се задържиш толкова време след това дълго бягане и с ботушите, които са тежали най-малко десет килограма? Бях на пет метра от теб, когато потъна за последен път. Потъна и не изплува повече.

Той се обърна и се загледа отново през прозореца.

— След това те извадих. Мислех... — Тръсна рязко глава, но продължи. — Мислех, че си мъртва. Беше бяла и не дишаше. — Взе нова цигара, ала не можа веднага да я запали. Ръцете му трепереха.

— Спомням си, че от теб капеше вода и падаше върху лицето ми. После реших, че съм умряла — прошепна Одри.

— Почти беше умряла. Извадих два галона пода от дробовете ти. Дойде на себе само за да ми се извиниш, че си мислела, че аз съм убил Хелън.

— Наистина извинявай.

— Стига де! — Лукас рязко се обърна. Гласът му също беше рязък.

— Но аз не трябваше...

— Трябваше какво? Много ясно виждах как си правиш изводите и заключенията след последната ми атака да намеря филма.

Одри се насили да говори.

— Ти ми каза толкова неща, които ме накараха да мисля... И беше така сърдит. Когато ме попита за лентата, потвърди всичките ми съмнения.

— И започнах да те заплашвам. Типично за мен, нали? — Той си пое дъх. Личеше, че е напрегнат. — Това е следващото извинение, което ти дължа. Дължа ти много извинения, котенце. Как ги искаш, накуп или едно по едно?

Не, тя не искаше извинения, а обяснения.

— Защо искаше филма, Лукас? Откъде знаеше?

— Може би ще ти е трудно да повярваш, ала аз не съм чак толкова безчовечен тип, за каквото ме мислиш. Искрах филма, защото се надявах, че ако е у мен и убиецът го узнае, а аз щях да се погрижа за това, ти ще бъдеш в безопасност. И освен това... — Той се обърна, но Одри забеляза сянката, която премина по лицето му. — Освен това мислех, че ти знаеш какво има на лентата и затова искаш да предпазиш Андерсън.

— Че защо да го правя? — изненада се тя.

Лукас сви рамене.

— Ами нали го харесваше!

— Беше хубав. Всички мислехме така, нали? Ала не го познавах.

— Значи съм объркал естественото ти приятелско отношение с нещо друго. Сетне заблудата ми се задълбочи. Защото бях бесен, че му даваш онова, което по право принадлежи на мен. Доверие, привързаност. Чувства. Любов.

— Стига Лукас! Не ти вярвам. — Думите ѝ бяха като късчета лед.

— Щом така предпочиташ... — В крайчетата на устните му заиграха мускулчета.

— Извинявай, но беше неуместно. — Одри оправи косата си с въздишка.

— Така ли? — Той загаси цигарата си. — Съмнявам се. Ала ти имаш право да ме обвиняваш, котенце.

— Изместваш темата на разговора. — Тя се отдалечи и коприненият халат на Джулия прошумоля в краката ѝ. — Мислел си, че се опитвам да прикрия Стив. Добре, това го приемам. Но откъде си знаел, че той се нуждае от това?

— Двамата с Джулия вече бяхме събрали парченцата на мозайката. Почти бяхме сигурни, че убиецът е той.

— Двамата с Джулия? — Сега Одри се обърна към него. Направи жест с ръка, ала спря, сякаш това ѝ причини непоносима болка. — Ще трябва да ми обясниш, Лукас. Все още в главата ми е пълна каша.

— Джулия и аз обсъждахме изнудванията на Хелън. До смъртта ѝ най-засегнатият беше Жак. Ние не бяхме уплашени от нейните заплахи. Но след като тя бе убита, а твоята стая обърната наопаки, ни дойде на ум, че тези неща може би са свързани. Одри, защо не си легнеш? Много си бледа.

— Не! — Тя отказа, като поклати глава, ала усети топлотата в гласа му. — Добре съм. Продължавай.

Той понечи да спори, сетне промени намерението си.

— Не вярвах, че си се ударила без да искаш в тъмната стаичка, нито че си осветила случайно филма. Така че започнахме да търсим убиеца по метода на елиминирането. Аз не бях. Знаех, че и Джулия не е. Същата нощ бях в нейната стая и много внимателно слушах урок относно тактиката, с която трябваше отново да те покоря. А срещнах

Хелън в коридора една секунда, преди да вляза при Джулия. Така че, дори и да е искала да я убие, едва ли предвидливо си е носела два еднакви бели халата. Трябваше върху дрехата ѝ да има кръв. Във всеки случай, ако Джулия беше убиецът, тя вероятно щеше да ми признае.

— Да — съгласи се Одри и си помисли какво ли друго е съдържала среднощната лекция на Джулия, украсена с дантели.

— Познавам Жак от много години — продължи Лукас. — Той не може да убие човек. Елиминирахме и Спайсърови. Робърт е всеотдаен на професията си и така посветен на живота, че би било кощунство да отнеме нечий. А Джейн сигурно щеше да се разтопи в собствените си сълзи. Ако го беше направила. — Той започна да се разхожда. — Оставаше само Андерсън. И освен това, аз исках да е той. Имам си причини. Нашата безстрашна Джулия дори взела от леля Таби втория ключ от стаята му и я претърсила за ризата, с която беше облечен в нощта на убийството. Щях да я удуша, когато разбрах какво е направила. Страхотна жена!

— Да. — Ревност и възхищение се бореха у Одри. Надделя възхищението. — Чудесна е наистина.

— Ризата не беше в стаята. Така и не я открихме. Джулия се кълнеше, че много внимателно е преровила целия гардероб. Разбрахме се, че ще трябва да те пазим, без да е много очевидно. Решихме, че ще е най-добре, ако бъдеш предупредена и се пазиш от всички. Затова Джулия трябваше да говори с теб. Защото ти ѝ вярваше най-много, повече, отколкото вярваш на мен. Всъщност аз не съм направил нищо, за да заслужи доверието ти.

— Всъщност тя ме изплаши до смърт — отвърна Одри. — Сънувах кошмари.

— Извинявай. Смятахме, че е най-доброто, което можехме да направим. Мислехме, че лентата е унищожена, но не искахме да рискуваме.

— Тя е казала на Жак онази нощ, нали?

— Да. — Лукас усети леко раздразнение в гласа ѝ. — По този начин ставахме трима, които да се грижат за теб.

— Можех и сама да се пазя, ако ми бяхте казали.

— Не, не мисля така. Лицето ти е като отворена книга. Онази сутрин, на закуска, когато заговори за четвъртия филм и си спомни, мислите ти бяха изписани в очите ти. Всички на масата разбраха.

— Ако бях подготвена...

— Ако беше отишла с Джулия и не бе постъпила така глупаво, щяхме да те предпазим.

— Трябваше да помисля — започна Одри, ядосана, че я бяха държали в неведение.

— Грешката беше моя. — Той вдигна ръка, за да я спре. — Всичко трябваше да се развие по друг начин. Ако бях действал правилно, нямаше да бъдеш ранена. Това нямаше да се случи.

— Не, Лукас. — Сърцето ѝ се изпълни с болка и вина, защото си спомни лицето му, когато я извади от водата. — Ако не беше ти, аз щях да бъда мъртва.

— В името на Бога, котенце, не ме гледай така. Не мога да издържа. — Лукас се обърна. — Ще удържа на думата си. Ще повикам Робърт, той трябва да те прегледа.

— Лукас! — Не биваше да му позволява да излиза от стаята, докато не ѝ кажеше всичко. — Защо дойде тук? Само не ми казвай, че си дошъл да пишеш. Знам... По-точно, спомням си много добре навиците ти.

Той се обърна, ала ръцете му останаха зад гърба.

— Казах ти и преди. Другите причини не съществуват. Забрави ги.

Лукас се опита да се скрие зад студения поглед, който използваше, но този път тя не му обърна внимание.

— Това е хотелът на леля ми, Лукас. Твоето идване тук, макар и косвено, е задействало събитията. Имам право да знам защо си дошъл.

Няколко секунди той я наблюдава мълчаливо, сетне пхна ръце в джобовете си.

— Не предполагам, че имам право да се самоуважавам след всичко, което ти направих, ала ти имаш право да получиш някои обяснения. — Лукас не се приближи, но и не откъсна очи от нея. — Дойдох заради теб. Защото или трябваше да те върна обратно, или щях да полудея.

— Заради мен ли? — Болката бе толкова силна, че Одри се разсмя. Не, нямаше да плаче никога повече пред него. — О, Лукас, моля те, не ме размивай! Ти ме изхвърли като жалко коте! Ти не ме искаше тогава. Не ме искаш и сега.

— Не съм те искал ли?!

Той се завъртя, грабна вазата и я хвърли на земята. Гневът му беше очевиден и убийствен.

— Ти дори не можеш да си представиш колко много съм те искал през тези три години! Мислех, че ще си загубя ума, че ще откача!

— Не, няма да слушам! — Тя се облегна на леглото. — Не искам да слушам!

— Нали ме попита! Затова сега ще слушаш.

— Ала ти каза, че не ме искаш! Никога не съм значела нещо за теб. Каза, че всичко е свършило и всеки да си върви по пътя. После сви раменете си така, сякаш нищо не е било. Нищо и никой не ме е наранявал като теб!

— Знам какво съм направил. — Гневът беше изчезнал. В гласа му имаше съжаление и тъга. — Помня какво ти казах, докато стоеше пред мен и ме гледаше през сълзи. Мразех се затова. Исках да крещиш, да плачеш, да викаш, да ме удрияш, за да ми е по-лесно да те изхвърля. А ти само стоеше и сълзите капеха по лицето ти. Никога няма да го забравя.

Одри обгърна с ръце раменете си.

— Но ти каза, че не ме искаш повече. Защо, след като не е било вярно?

— Защото ме плашеше.

Каза го толкова просто и естествено, че от изненада тя приседна на леглото.

— Плашех те? Аз те плашех?

— Ти не осъзнаваше какво правиш с мен. Цялата твоя доброта, всеотдайност, щедрост, любов. Никога не поиска нищо, а в същото време искаше всичко. — Лукас отново закрочи нервно из стаята. Тя го наблюдаваше невярващо. — Ти завладя ума ми, превърна се в моя мания, във фикс идея. Ако можех да те изгоня, ако можех да те обидя толкова дълбоко, че да ме намразиш, може би щях да се излекувам. Колкото повече получавах от теб, толкова повече исках. Събуждах се нощем и те проклинах, че не си до мен. Сетне проклинах себе си, че толкова много те желая. Трябваше да се спася, да се отърва от теб. Не можех да призная дори на себе си, че те обичам.

— Ти си ме обичал? — повтори замаяна Одри. — Мен?

— Обичах те тогава, обичам те сега и ще те обичам до края на живота си. — Лукас въздъхна дълбоко, сякаш думите изгориха

дробовете му. — Не бях в състояние да ти го кажа. Сам не можех да го повярвам. — Той престана да върви и я погледна. — През тези три години непрекъснато те държах под око. Когато научих за хотела и твоята връзка с него, започнах да идвам тук с надеждата да те срещна случайно. Станах близък с леля Таби. Накрая разбрах, че не мога без теб. Затова съставих план. И той, както виждаш, заработи много успешно. — Лукас я погледна с иронична усмивка.

— Какъв план? — Главата ѝ още се въртеше.

— Не беше никак трудно да втълпя на леля Таби идеята да ти пише и да те помоли да дойдеш. Като те познавах каква си, бях сигурен, че ще дойдеш, без да задаваш каквито и да било въпроси. Точно това ми трябваше. Бях толкова сигурен в себе си. Мислех си, че ще трябва само да те погледна, да те прегърна и ти щеше да паднеш в ръцете ми. Както в старите времена. Щях да те върна, да те спечеля отново, да се ожения за теб и да се поздравя за това, че съм толкова умен.

— Да се ожениш за мен?

— След като сме женени — продължи той, сякаш не я чу, — нямаше повече да се боя, че ще те загубя. Просто никога нямаше да ти дам развод, колкото и да не ме искаш. Заслужавах юмрук по зъбите или ритник в задника, котенце, и си ги получих. Вместо да паднеш в ръцете ми, ти вирна нослето си и ми каза да си гледам работата. Ала това не ме отчая много. Ти ме беше обичала. И пак щеше да ме обичаш. Щях да те накарам да ме обичаш. Можех да се справя с гнева ти, но със студенината... Никога не бях чувствал по-голяма болка. Истински шок. Когато те видях отново... — Лукас спря и сякаш загърси думите. — Беше истинско мъчение. Чиста инквизиция. Да бъдеш толкова близо до мен и да не мога да те имам. Исках да ти кажа какво означаваш за мен, ала всеки път, когато бях до теб, ти започваше да се държиш като някаква маниачка. Начинът, по който ме отрязва оня ден, когато ми каза никога повече да не те наранявам... Не мога да ти обясня какво почувствах.

— Лукас...

— Остави ме да довърша. Защото няма да мога да го направя втори път. — Той посегна за цигара, после се отказа. — Джулия ми се подиграваше, но аз не можех да спра. Колкото повече ти се дърпаше, толкова повече аз те измъчвах. Всеки път, когато се опитвах да говоря с

теб, правех нещо грешно. Оня ден, в твоята стая... — Лукас спря и Одри видя борбата, която водеше, изписана на лицето му. — Едва не те изнасих. Бях побеснял от ревност, когато те заварих да се целуваш с Андерсън. Ти заплака и аз се заклях никога повече да не позволя този израз да се появи на лицето ти. Него ден идвах при теб, готов на всичко. Да се моля, да пълзя на колене, да те увещавам, и да ти обещавам всичко, което ти поискаш. Когато те видях да го целуваш, нещо ми причерня. Започнах да мисля за мъжете, с които си била през изминалите три години. Мъжете, които са те имали и пак щяха да те имат, а аз не.

— Не съм била с никой друг, освен с теб — прекъсна го Одри.

Изречението му се промени от едва потискана ярост в истинско учудване. Той я загледа настойчиво.

— Защо?

— Защото всеки път, когато правех опит, си спомнях, че не си ти.

Лукас затвори очи, сякаш много силно го заболя, после пак ги отвори.

— Котенце, не съм направил нищо, с което да те заслужа.

— Не, не си. — Тя стана от леглото и се изправи пред него. — Лукас, ако наистина ме искаш, кажи го. И ми кажи защо. Кажи ми, Лукас! Искам да го чуя.

— Добре. — Той протегна ръка да я докосне, ала бързо я скри в джоба си. — Котенце... Искам те отчаяно, безразсъдно и безгранично, защото животът е безсмислен без теб. Нуждая се от теб, защото ти си и винаги си била най-хубавото нещо в него. Обичам те поради толкова много причини, че ще ми трябват часове, за да ти ги изброя. Приеми ме, моля те. Омъжи се за мен.

Одри искаше да се хвърли в обятията му, но се въздържа. Спомни си думите на Джулия, преди да излезе от стаята. „И не му се давай много лесно, поизмъчи го.“ Тя се подсмихна, ала не го докосна. Само каза:

— Добре.

— Добре? — Лукас се намръщи. — Какво добре?

— Ще се омъжа за теб. Нали това искаш?

— Да, по дяволите, но...

— Можеш поне да ме целунеш, Лукас. Нали такава е традицията?

Той бавно сложи ръце върху раменете ѝ.

— Котенце, искам да си сигурна, защото никога няма да те пусна да си отидеш. Ако го правиш от благодарност, аз съм достатъчно безразсъден и луд, че да го приема. Ала искам ти да си сигурна и да знаеш какво вършиш.

Одри наведе глава.

— Мислех, че на снимката край езерото сте ти и Хелън.

— Котенце, моля те, нека сега да не говорим за това!

— Отидох в гората — продължи тя, без да му обръща внимание, — защото исках да осветя филма. Сама. Точно щях да го направя, когато се появи Стив. Лукас — наклони Одри глава към него, — нали знаеш какво мисля за неприкосновеността на един филм?

Въздишката му беше изпълнена с облекчение. Той вдигна ръка и я погали по лицето, сетне се усмихна.

— Да, зная. Нещо като единадесета божя заповед.

— Точно така. „Никога не осветявай непроявен филм!“ А сега...

— Одри вдигна ръце и ги сложи на раменете му. — Ще ме целунеш ли, или аз да го направя?

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Предчувствие за буря

Преводач: Татяна Виронова

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателство „Коломбина“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1999

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: Печатница „Балкан прес“ ЕАД

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-732-010-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18671>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.